

NR 11 1553

ปัจจัยจำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25

กมลลักษณ์ ไปวันเสาร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

พ.ศ. 2558

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของ นางสาวกมลลักษณ์ ไปวันเสาร์ แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....

(ผศ.ดร.จิตาวัลย์ วัฒนบุตร)

ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(ผู้แทนบัณฑิตวิทยาลัย)

.....

(ดร.มยุรีสินทร์ ศิริวรรณ)

กรรมการ

(ผู้ทรงคุณวุฒิ)

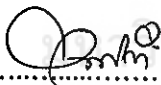

.....

(ดร.ปิยะธิดา ปัญญา)

กรรมการ

(อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก)

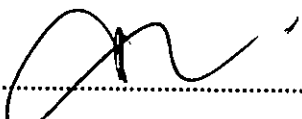
.....

(ผศ.ดร.ไพศาล วรรคำ)

กรรมการ

(อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม)

มหาวิทยาลัยขอนแก่นได้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

.....

(ผศ.ดร.สุรวาท ทองบุ)

คณบดีคณะครุศาสตร์

.....

(ผศ.ดร.สนิท ตีเมืองชัย)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่.....เดือน..... 24 ก.ย. 2558 พ.ศ.

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ชื่อเรื่อง : ปัจจัยจำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้น
มัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25

ผู้วิจัย : กมลลักษณ์ ไปวันเสาร์

ปริญญา : ค.ม. (วิจัยและประเมินผลการศึกษา)

อาจารย์ที่ปรึกษา : ดร.ปิยะธิดา ปัญญา

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

ผศ.ดร.ไพศาล วรคำ

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม 2558

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์นี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่สามารถจำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 สูงและต่ำและสร้างสมการจำแนกประเภทในการคาดคะเนความเป็นสมาชิกของกลุ่มที่มีผลการเรียนสูงหรือกลุ่มที่มีผลการเรียนต่ำ ปัจจัยที่ใช้ในการศึกษามีทั้งหมด 8 ปัจจัย ได้แก่ เจตคติต่อภาษาอังกฤษ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง นิสัยในการรักเรียน คุณภาพการสอน สภาพแวดล้อมทางกายภาพในห้องเรียน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนและปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 จำนวน 396 คน จากประชากรทั้งหมด 37,069 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling) และคัดกรองเฉพาะนักเรียนที่มีผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่ 3.00 – 4.00 และต่ำกว่า 2.00 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ ซึ่งแบบสอบถามที่ใช้รวมทั้งหมด 80 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r_{xy}) ตั้งแต่ .260 - .772 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .94 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์จำแนกประเภท (Discriminant Analysis) แบบขั้นตอน (Stepwise Method)

ผลการวิจัย พบว่า

1. ปัจจัยที่นำมาใช้ในการศึกษา ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ คุณภาพในการสอน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับ

เพื่อน สภาพแวดล้อมทางกายภาพ นิสัยในการรักเรียน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู มีความสัมพันธ์กันอย่างไรมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีค่าสหสัมพันธ์ของปัจจัยทั้งหมดตั้งแต่ .299 ถึง .686 ซึ่งน้อยกว่า .70 กล่าวได้ว่าปัจจัยจำแนกทั้งหมดไม่เกิดปัญหาพหุสัมพันธ์ (Multicollinearity) สามารถนำไปใช้เป็นปัจจัยในการวิเคราะห์จำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำได้

2. ปัจจัยที่สามารถจำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 สูงและต่ำได้ มี 5 ตัวแปร ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อภาษาอังกฤษ คุณภาพการสอน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู และนิสัยในการรักเรียน

3. สมการพยากรณ์ ในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z_y = 0.760 X_2 + 0.378 X_1 + 0.168 X_4 - 0.224 X_5 - 0.204 X_7$$

และสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบได้แก่

$$Y = -11.317 + 2.650 X_2 + 1.253 X_1 + 0.511 X_4 - 0.336 X_5 - 0.395 X_7$$

ผลของประสิทธิภาพในการจำแนกปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ พบว่า สมการจำแนกกลุ่มสามารถพยากรณ์การเป็นสมาชิกของทั้งสองกลุ่มได้ถูกต้องร้อยละ 73

TITLE : A Discriminating Factor for High and Low English Achievement
In Secondary Schools under the Office of Secondary Educational
Service Area 25.

AUTHOR : Kamonlak Paiwansao **DEGREE :** M.Ed. (Educational Research)

ADVISORS : Dr.Piyatida Panya Major Advisor
Asst. Prof. Dr. Paisarn Worakham Co-advisor

RAJABHAT MAHA SARAKHAM UNIVERSITY, 2015

ABSTRACT

The purposes of this study were to conduct a discriminant analysis of factors influencing student's English grades and construct a discriminant equation of reckoning memberships of a group with high English grades or a group with low English grades. There were 8 factors for this study ; attitude toward English, motive of achievement , parents' treatment, study habit, efficiency of teaching, classroom environment, interactive among teacher and students and interactive among student and friends. The samples used in this study consisted of 396 from 37,069 secondary-students attending in the first semester of the academic year 2014, obtained using the multi-stage sampling technique. Only the students with accumulative English grade point averages of 3.00-4.00 and lower than 2.00 in the first semester of the academic year 2014 were screened for this study. The instruments used in the study were questionnaire and interviews on factors influencing students' English grades. This 80-item questionnaire had discriminating powers (r_{xy}) ranging .260 - .772 and a reliability of .94. The statistics used for analyzing data were percentage, mean, standard deviation, and stepwise discriminant analysis.

The results found are as follows.

1. The conducted factors were included 8 variables for this study ; attitude toward English, motive of achievement , parents' treatment, study habit, efficiency of teaching,

classroom environment, interaction among teacher and students and interaction among student and friends. The relativity of all factors were not significant at level .05 and the factor co-relations were approximately .299 to .686, less than .70. This could be inferred that all conducted factors was not effect to Multicolinearity thus these factors could be used for discriminating analysis.

2. The factors which could discriminate the high and low English achievement in secondary schools under the office of secondary educational service area 25 comprised these 5 variables : motive of achievement , attitude toward English, efficiency of teaching, interaction among teacher and study habit.

3. The discriminant equations in standard-score and raw-score showed in the order as below.

Predictive equation in the standard-score form :

$$Z_y = 0.760 X_2 + 0.378 X_1 + 0.168 X_4 - 0.224 X_5 - 0.204 X_7$$

Predictive equation in the raw-score form :

$$Y = -11.317 + 2.650 X_2 + 1.253 X_1 + 0.511 X_4 - 0.336 X_5 - 0.395 X_7$$

The efficiency of discriminating factors of the high and low English achievement could be consulted that the predictive equation of both groups was predicted correctly as 73.0 percent.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความช่วยเหลือและคำแนะนำอย่างดียิ่งจาก อาจารย์ ดร.ปิยะธิดา ปัญญา ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรคำ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ที่เสียสละเวลาอันมีค่ายิ่งในการตรวจแก้ไข ข้อบกพร่องต่าง ๆ และให้คำช่วยเหลือเป็นอย่างดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง กราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ลดาวัลย์ วัฒนบุตร ประธานกรรมการสอบ วิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.มยุรสีรินทร์ ศิริวรรณ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ให้คำแนะนำ ที่มีประโยชน์ในการทำงานวิจัยฉบับนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

กราบขอบพระคุณคณาจารย์สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา มหาวิทยาลัยราช ภัฏมหาสารคามทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้และให้คำปรึกษาที่ดีและเป็น ประโยชน์อีกทั้งยังให้การสนับสนุนผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

กราบขอบพระคุณ ดร.ภาสกร ภูแต่มนิต รองผู้อำนวยการเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 3 อาจารย์จาร์วรรณ บุ่งวิเศษ จากโรงเรียนนามนราษฎร์สงเคราะห์ อาจารย์รวิพล อุ้นลอย หัวหน้ากลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ โรงเรียนหนองเรือวิทยา อาจารย์ สาลินี ไชยเดช และอาจารย์พัชณี มหาโพธิ์ หัวหน้ากลุ่มงานวิจัยทางการศึกษา โรงเรียนหนอง เรือวิทยา อำเภอหนองเรือ จังหวัดขอนแก่น ที่ได้ให้ความกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำ และข้อเสนอแนะในการตรวจสอบเครื่องมือในการทำวิจัยจนสำเร็จลงได้ด้วยดี

กราบขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านไผ่ โรงเรียนขอนแก่นพัฒนศึกษา โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย โรงเรียนพลพัฒนศึกษา โรงเรียนศรีกระนวนวิทยาคมและโรงเรียน หนองเรือวิทยาที่ให้ความอนุเคราะห์และให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการดำเนินการเก็บ ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

กราบขอบพระคุณคุณแม่ ญาติพี่น้อง และมิตรสหายทุกคนที่เป็นแรงกระตุ้นและ สนับสนุนช่วยเหลือ เป็นกำลังใจอันสำคัญยิ่งแก่ผู้วิจัยตลอดมา

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีของการวิจัยครั้งนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาแด่พระคุณของ บพุการีผู้ให้กำเนิดและบูรพาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้แก่ผู้วิจัย

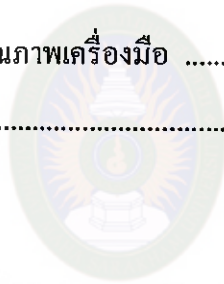
กมลลักษณ์ ไปวันเสาร์

สารบัญ

หัวเรื่อง	หน้า
บทคัดย่อ	ก
ABSTRACT	จ
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง	ฉ
สารบัญแผนภาพ	ญ
สารบัญตารางภาคผนวก	ฎ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
คำถามการวิจัย	5
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
สมมุติฐานของการวิจัย	6
ขอบเขตของการวิจัย	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	9
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
หลักสูตรการศึกษาระดับปริญญาตรี พุทธศักราช 2551	
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	10
การวิเคราะห์จำแนกประเภท (Discriminant Analysis)	18
ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ	21
เจตคติต่อภาษาอังกฤษ	28
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	35
ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง	40

หัวเรื่อง	หน้า
นิสัยในการรักเรียน	42
คุณภาพการสอน	43
สภาพแวดล้อมทางกายภาพในชั้นเรียน	47
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน	51
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน	54
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ	55
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	57
กรอบแนวคิดงานวิจัย	78
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	80
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	80
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	84
วิธีการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	85
การเก็บรวบรวมข้อมูล	93
การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล	94
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	94
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	99
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	99
ลำดับขั้นในการนำเสนอ	100
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	100
ตอนที่ 1 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรจำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา	
ภาษาอังกฤษสูงและต่ำ	100
ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน	104
ตอนที่ 3 การวิเคราะห์จำแนกประเภท	105

หัวเรื่อง	หน้า
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	110
สรุปผลการวิจัย	111
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักเรียน	111
ตอนที่ 2 สรุปผลตามความมุ่งหมายของการวิจัย	111
อภิปรายผล	114
ข้อเสนอแนะ	119
บรรณานุกรม	121
ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย	129
ภาคผนวก ข ผลการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ	140
ประวัติผู้วิจัย	160

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1	สรุปผลการศึกษาปัจจัยมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 57
2	จำนวนโรงเรียนของแต่ละอำเภอที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จำแนกตามขนาดโรงเรียน 81
3	จำนวนของโรงเรียนแต่ลำอำเภอที่สุ่มได้ 82
4	จำนวนประชากร จำแนกตามอำเภอ โรงเรียน และระดับผลการเรียนต่ำและสูง .. 83
5	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง จำแนกจากระดับผลการเรียนต่ำและสูง 84
6	ค่าร้อยละของข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงและต่ำ 100
7	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรในการจำแนก ตามกลุ่มนักเรียน ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ 102
8	ผลการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงและต่ำ 104
9	ผลการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงและต่ำหลังการปรับข้อมูล 105
10	ผลการทดสอบความเป็นเอกภาพของเมตริกซ์ความแปรปรวนร่วม 106
11	ตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เฉลี่ยสูงและต่ำเรียงตามลำดับขั้นที่นำมาวิเคราะห์ 106
12	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกประเภทของกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงและต่ำ 107
13	ผลการจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ย สูงและต่ำ 108

สารบัญแผนภาพ

แผนภาพที่

หน้า

1	กรอบแนวคิดการวิจัย	78
---	--------------------------	----

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

สารบัญตารางภาคผนวก

ตารางภาคผนวกที่	หน้า
1 จำนวนของแบบสอบถามที่สร้างและค่าอำนาจจำแนก	141
2 ค่าอำนาจจำแนก (r_{xy}) ของแบบสอบถามที่เข้าเกณฑ์	142
3 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง ข้อคำถามกับนิยามศัพท์เฉพาะ (Item of Congruence : IOC) ปัจจัย ด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษ	152
4 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง ข้อคำถามกับนิยามศัพท์เฉพาะ (Item of Congruence : IOC) ปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	153
5 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง ข้อคำถามกับนิยามศัพท์เฉพาะ (Item of Congruence : IOC) ปัจจัยด้านความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง	154
6 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง ข้อคำถามกับนิยามศัพท์เฉพาะ (Item of Congruence : IOC) ปัจจัยด้านนิสัยในการรักเรียน	155
7 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง ข้อคำถามกับนิยามศัพท์เฉพาะ (Item of Congruence : IOC) ปัจจัยด้านคุณภาพการสอน	156
8 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง ข้อคำถามกับนิยามศัพท์เฉพาะ (Item of Congruence : IOC) ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมภายในห้องเรียน	157

9	แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง ข้อคำถามกับนิยามศัพท์เฉพาะ (Item of Congruence : IOC) ปัจจัยด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน	158
10	แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง ข้อคำถามกับนิยามศัพท์เฉพาะ (Item of Congruence : IOC) ปัจจัยด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน	159

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษามีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ เป็นกระบวนการหนึ่งที่มีบทบาทโดยตรงต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพเหมาะสม และมีคุณสมบัติสอดคล้องกับความต้องการในการใช้กำลังของประเทศ ยิ่งไปกว่านั้นยังมีความสำคัญในการสร้างคนให้มีความรู้ ความสามารถ มีทักษะพื้นฐานที่จำเป็น มีลักษณะนิสัยจิตใจที่ดีงาม มีความพร้อมที่จะต่อสู้เพื่อตนเองและสังคม มีความพร้อมที่จะประกอบการงานอาชีพได้ การศึกษาช่วยให้มนุษย์มีความเจริญงอกงามทั้งทางปัญญา จิตใจ ร่างกาย และสังคม ดังนั้น การศึกษาจึงเป็นความจำเป็นของชีวิตอย่างมาก นอกเหนือจากความจำเป็นด้านที่อยู่อาศัย อาหารเครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรค การศึกษา จึงเป็นปัจจัยที่ 5 ของชีวิต เป็นปัจจัยที่จะช่วยแก้ปัญหาทุก ๆ ด้านของชีวิตและเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดของชีวิตในโลกที่มีกระแสความเปลี่ยนแปลงทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว และส่งผลกระทบต่อวิถีดำรงชีวิตต้องเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การเสริมสร้างเพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ของระบบการพัฒนาตนเองจำเป็นต้องพัฒนาศักยภาพในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ ในการจัดการศึกษาต้องคำนึงถึงคุณภาพของการศึกษาที่ต้องกำหนดไว้ให้สูงเทียบเท่ามาตรฐานโลก เพื่อสามารถนำไปสู่คุณภาพระดับสากล (World-Class) โดยมีความมุ่งหวังไว้ว่า นักเรียนมีศักยภาพเป็นพลเมืองโลก โดยมีโรงเรียนในโครงการทั่วประเทศรวม 500 โรงเรียน ด้วยการคัดเลือกโรงเรียนที่มีศักยภาพในการต่อยอดให้บรรลุวัตถุประสงค์โครงการ ใช้ระยะเวลาดำเนินการ โครงการตั้งแต่ปี พ.ศ. 2553-2555 โดยมีเจตนารมณ์คือ ผู้เรียน ได้รับการพัฒนาให้เป็นพลเมืองที่มีคุณภาพหมายถึง เป็นคนดี เป็นคนเก่งเป็นคนที่สามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีคุณค่าและมีความสุข บนพื้นฐานของความเป็นไทยภายใต้บริบทสังคมโลกใหม่ รวมทั้งเพิ่มศักยภาพและความสามารถในระดับสูงด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการสื่อสารเพื่อการพึ่งตนเองและเพื่อสมรรถนะในการแข่งขัน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2554 : 13)

ในยุคสังคมโลกปัจจุบันที่กำลังเตรียมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) และภาษาอังกฤษ เป็นภาษาสากลของประชาคมอาเซียนที่ใช้กันอย่างแพร่หลายทั่วโลก จึงมีบทบาทสำคัญในวิถีชีวิตของผู้คนจำนวนมากไม่น้อย ในภาวะปัจจุบันที่เป็นสังคมแห่งการ

ติดต่อสื่อสาร การเรียนรู้ภาษาของประเทศอื่นย่อมได้เปรียบในการทำกิจการต่าง ๆ ประเทศไทยนั้นเสียเปรียบในเรื่องการค้าขายกับประเทศสิงคโปร์ มาเลเซีย ฮองกง ไต้หวัน เนื่องจากปัญหาในการใช้ภาษาเพื่อการเจรจาต่อรอง จึงต้องใช้วิธีผ่านตัวแทนที่มีความเชี่ยวชาญด้านภาษาคิดว่า เช่น สิงคโปร์ มาเลเซีย ฮองกง ไต้หวัน หรือแม้แต่ฟิลิปปินส์ก็ตาม ซึ่งเราจะเห็นว่าประเทศเหล่านั้นล้วนแล้วแต่ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่ใช้เป็นภาษาสากลในหลายประเทศ และประกาศให้เป็นภาษาราชการอีกภาษาหนึ่งนอกจากภาษาของตัวเอง แน่แน่นอนว่าประเทศที่ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั้นย่อมได้เปรียบในหลาย ๆ ด้านและมีความตระหนักถึงคุณค่าของการเรียนรู้ภาษาให้ชาวซึ่ง สามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับสังคมวัฒนธรรมตามสถานการณ์ได้ในทุกทักษะของภาษาตามศักยภาพของบุคคล และโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ดีจะมีโอกาสในก้าวหน้าหน้าที่การทำงานที่ดีกว่า

ในประเทศไทยเองนั้นได้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นเวลานาน โดยมีผู้นำเข้ามาตั้งแต่ปี พ.ศ.2391 ในรัชสมัยของรัชกาลที่ 3 และได้จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการมาตั้งแต่ พ.ศ.2433 หลักสูตรภาษาอังกฤษได้รับการพัฒนาและปรับปรุงไปตามกระแสความต้องการของสังคม และตามพัฒนาการของวิทยาการเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้านภาษามาโดยตลอด จนมาถึงหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่งภาษาอังกฤษเป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้พื้นฐานหนึ่งใน 8 กลุ่มจัดอยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่กำหนดให้เป็นองค์ความรู้และกระบวนการเรียนรู้ที่จะเสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์ และสร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ โดยกำหนดให้เรียนภาษาอังกฤษในทุกช่วงชั้น มีสาระ สำคัญ ประกอบด้วย 4 มาตรฐาน ได้แก่ มาตรฐานด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร ภาษาและวัฒนธรรม ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชน โลกซึ่งมุ่งให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความ รู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิด และวัฒนธรรมไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์

(กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 1)

หลักสูตรการศึกษาระดับขั้นการศึกษาพื้นฐาน ได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานซึ่งนักเรียนทุกคนต้องได้เรียนรู้เพื่อเสริมสร้างพื้นฐานของความเป็นมนุษย์ เพื่อให้มีความรู้ความสามารถในการฟัง พูด อ่าน เขียน เข้าใจ ความ

แตกต่างของภาษาและวัฒนธรรมของต่างประเทศ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2545 : 5) อย่างไรก็ตาม มีคนไทยจำนวนมากที่พูดภาษาอังกฤษหรือสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษไม่ได้ ซึ่งหากรวมเวลาในการเรียนภาษาอังกฤษแล้วส่วนใหญ่จะได้เรียนภาษาอังกฤษไม่ต่ำกว่า 10 ปี หรือแม้แต่ผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี หรือแม้กระทั่งปริญญาโทยังมีจำนวนไม่น้อยที่ไม่สามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษยังอยู่ในระดับต่ำ ทั้งๆ ที่มีความพยายามที่จะเพิ่มขีดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของครูผู้สอน นักเรียน และนักศึกษาแล้วก็ตาม กระทรวงศึกษาธิการจึงกำหนดนโยบายให้มีการทบทวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั้งระบบ และได้จัดทำแผนยุทธศาสตร์ระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ โดยตั้งเป้าไว้ว่าในระยะเวลา 10 ปี คือตั้งแต่ พ.ศ. 2548 – 2558 คนไทยจะสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดีกว่าปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม ผลการวิเคราะห์ความสามารถของนักเรียนจากทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (ONET) ในปีระหว่างปีการศึกษา 2550 – 2557 ที่ดำเนินการโดยสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (สทศ.) ผลปรากฏว่า ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 8 วิชา มีคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 28.00 ถึง 68.00 วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด คือ วิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 28.00 ระดับชั้น ม.3 จำนวน 8 วิชา มีคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 22.54 ถึง 56.70 วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด คือ วิชาภาษาอังกฤษ มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 22.54 ระดับชั้น ม.6 มีคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 23.98 ถึง 46.47 วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดคือวิชาภาษาอังกฤษ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 23.98 และนักเรียนส่วนใหญ่มีจุดอ่อนในเรื่องภาษาเพื่อการสื่อสาร (สถาบันการทดสอบทางการศึกษา. 2557, ออนไลน์) จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า ภาษาอังกฤษมีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดในทุกระดับชั้นทั้ง ประถมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษมีหลายปัจจัยด้วยกัน แต่ปัจจัยหลัก ๆ ก็คือ องค์ประกอบทางด้านสติปัญญา และองค์ประกอบทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา เช่น ทางด้านเศรษฐกิจสังคมของครอบครัวนักเรียน ครูในโรงเรียน ขนาดของโรงเรียน เป็นต้น เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2551) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กไทยในหลายระดับชั้นที่ยังคงไม่ผ่านเกณฑ์ประเมินมาตรฐานด้วยปัญหาหลายประการ ได้แก่ 1) ด้านการเรียนการสอน ครูไทยยังกังวลกับการสอนตามหลักสูตรที่มีเนื้อหาหนัก การสอนจึงลักษณะของการสอนตามบทเรียนและมอบการบ้านตามที่มีในหนังสือเรียน ส่งผลให้นักเรียนขาดความกระตือรือร้นในการเรียน หลักสูตร

ขาดพัฒนาทักษะการคิด ซึ่งส่งผลต่อทักษะแก้ปัญหา อีกทั้งหลักสูตรไม่ตอบสนองความต้องการของผู้เรียนที่หลากหลายได้ 2) ด้านการขาดแคลนครูอันเนื่องมาจากการเกษียณก่อนกำหนด เป็นปัญหาใหญ่ที่กระทบต่อการเรียนการสอนอย่างมาก ระหว่างปี พ.ศ.2543-2549 มีครูเกษียณก่อนกำหนด 76,133 แต่ได้รับคืน 20,994 ดังนั้น จึงขาดครู 55,139 อัตรา โดยเกือบทุกสาขาวิชาประสบปัญหาขาดแคลนครู แต่สาขาวิชาหลัก ๆ คือ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาไทย ภาษาต่างประเทศ ตามมาด้วย ปัญหาครูสอนไม่ครบชั้น สอนไม่ตรงวุฒิ ทำให้การเรียนการสอนไม่ได้คุณภาพ นอกจากนี้ ครูยังไม่มีเวลาในการพัฒนาการเรียนการสอน เนื่องจากต้องแบ่งเวลาให้กับความรับผิดชอบงานเอกสาร การประชุมและงานธุรการ 3) ด้านการจัดสรรงบประมาณรัฐบาลจัดสรรงบประมาณเพื่อการศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นเงินเดือนถึงร้อยละ 71.5 มีงบประมาณดำเนินการและงบลงทุนเพียงร้อยละ 6.4 และร้อยละ 22.1 ตามลำดับ ส่งผลให้งบประมาณไม่เพียงพอสำหรับพัฒนาคุณภาพการศึกษาในโรงเรียน พัฒนาการครู ณาจารย์ ผู้บริหาร และการจัดหาสื่อการสอนได้อย่างเพียงพอ ฮาร์มอน (Harmon, 1999 : abstract) กล่าวว่า ปัจจัยของครูก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีหรือแย่งได้ ซึ่งพบว่าปัจจัยที่มาจากครูเองนั้น ได้แก่ ปัญหาครอบครัวของครูเอง ความขัดแย้งกับเพื่อนร่วมงาน รวมถึงอาการเจ็บป่วยที่ไม่สามารถสอนได้เต็มประสิทธิภาพ ปิยะนุช สิงห์สถิต (2554 : 109-119) กล่าวว่า การส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครอง ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของนักเรียน เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความคาดหวังในการศึกษาต่อ พื้นฐานความรู้เดิม การทำกรบ้านของนักเรียน คุณภาพการสอนของครู ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน บรรยากาศสภาพห้องเรียนและบรรยากาศการเรียนการสอนในห้องเรียนเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน

จากการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจว่ามีปัจจัยใดบ้างที่สามารถสนับสนุนหรือส่งเสริมผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ และมีปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลให้ผู้เรียนล้มเหลวในการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกใช้เทคนิคการจำแนกประเภท (Discriminant) มาทำการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อจำแนกปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มด้วยกันคือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ ในการศึกษาเพื่อหาปัจจัยดังกล่าวมาใช้ในเทคนิคการวิเคราะห์จำแนกประเภท (Discriminant Analysis) นี้ ตัวแปรที่ไม่สอดคล้องในข้อตกลงเบื้องต้นซึ่งได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม และความถนัดทางภาษา ซึ่งต้องใช้แบบทดสอบและแบบวัดความถนัดทาง

ภาษา ทำให้ไม่สามารถนำมาสร้างเป็นแบบสอบถามได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกใช้ตัวแปรเพื่อนำมาสร้างแบบสอบถามได้แก่ ปัจจัยระดับนักเรียนและระดับห้องเรียน ซึ่งปัจจัยระดับนักเรียนประกอบไปด้วย 1) เจตคติต่อภาษาอังกฤษ 2) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 3) ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง 4) นิสัยในการรักเรียน ตัวแปรกลุ่มปัจจัยระดับห้องเรียน ส่วนปัจจัยระดับห้องเรียนประกอบไปด้วย 1) คุณภาพการสอน 2) สภาพแวดล้อมทางกายภาพในห้องเรียน 3) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน 4) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เพื่อทดสอบว่ามีปัจจัยใดที่สามารถจำแนกผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ เพื่อสามารถนำเอาผลการวิจัยมาวิเคราะห์เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุง แก้ไข เพิ่มเติม หรือลดด้านองค์ประกอบต่าง ๆ ที่จะสามารถส่งเสริมให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษดีขึ้น ซึ่งจะสามารถช่วยลดปัญหาทางการเรียนและเป็นแนวทางในการพัฒนาความก้าวหน้าทางการเรียนภาษาต่างประเทศต่อไปในอนาคต

คำถามวิจัย

1. ปัจจัยที่สามารถจำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 สูงและต่ำมีอะไรบ้าง
2. ตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำได้แก่ตัวแปรใดบ้าง
3. สมการจำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 สูงและต่ำคืออะไร

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 สูงและต่ำ
2. เพื่อหาตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ
3. เพื่อสร้างสมการจำแนกประเภท (Discriminant Function) ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในการคาดคะเนความเป็นสมาชิกของกลุ่มสูงหรือกลุ่มต่ำได้

สมมติฐานการวิจัย

มีปัจจัยมากกว่า 1 ปัจจัย ที่สามารถจำแนกกลุ่มของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 และจะทำการสำรวจเกรดเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ซึ่งประชากรประกอบด้วย นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 11,830 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 11,849 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 13,390 คน รวมจำนวนทั้งสิ้น 37,069 คน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25. ออนไลน์)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ประกอบด้วย นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 396 คน จากประชากรทั้งหมด 37,069 คน โดยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรคำนวณของ ทาโร่ ยามาเน่ (Yamane อ้างถึงใน ไพศาล วรศา. 2558 : 101) ที่ค่าความเชื่อมั่น 95% ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling) การจำแนกปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ แบ่งเป็นจำนวนกลุ่มตัวอย่างกลุ่มสูง 200 คน และกลุ่มต่ำ 196 คน ดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป จำนวน 39 คน เป็นกลุ่มสูง
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ต่ำกว่า 2.00 จำนวน 1 คน เป็นกลุ่มต่ำ
3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป จำนวน 55 คน เป็นกลุ่มสูง
4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ต่ำกว่า 2.00 จำนวน 103 คน เป็นกลุ่มต่ำ

5. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป จำนวน 106 คน เป็นกลุ่มสูง

6. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ต่ำกว่า 2.00 จำนวน 82 คน เป็นกลุ่มต่ำ

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรจำแนก (Discriminant Variables) ประกอบด้วยตัวแปร 2 กลุ่ม ดังนี้

2.1.1 ตัวแปรกลุ่มปัจจัยด้านนักเรียน

- 1) เจตคติต่อภาษาอังกฤษ
- 2) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
- 3) ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง
- 4) นิสัยในการรักเรียน

2.1.2 ตัวแปรกลุ่มปัจจัยด้านห้องเรียน

- 1) คุณภาพการสอน
- 2) สภาพแวดล้อมทางกายภาพในห้องเรียน
- 3) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน
- 4) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

2.2 ตัวแปรจัดกลุ่ม (Grouping Variables) ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษใน ปีการศึกษา 2557 ซึ่งแบ่งเป็น 2 ระดับ คือ

2.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง คือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ย 3.00 ขึ้นไป

2.2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ คือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2551 : 24–25)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การวิเคราะห์จำแนก หมายถึง เทคนิคการวิเคราะห์ที่เหมาะสมสำหรับการนำตัวแปรอิสระหลายตัวไปทำนายตัวแปรตาม ซึ่งเป็นตัวแปรกลุ่มหรือตัวแปรจัดประเภท (Categorical Variable) เพื่อใช้หาตัวแปรมาแยกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง และกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะรวมถึงความรู้ความสามารถของนักเรียนอันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นการตรวจสอบระดับความสามารถสมองของบุคคลว่ามีความสามารถด้านใดมากน้อยเท่าไร ตลอดจนผลที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอนการฝึกฝนหรือประสบการณ์ต่าง ๆ ทั้งที่โรงเรียน ที่บ้านและสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ

2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง หมายถึง ผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป

2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หมายถึง ผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ต่ำกว่า 2.00

3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียน หมายถึง ลักษณะที่ส่งเสริม หรือเป็นอุปสรรคต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้งที่เป็นปัจจัยภายในระดับนักเรียนและปัจจัยระดับห้องเรียน

4. เจตคติต่อภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดที่เกิดจากเหตุและปัจจัยหลายประการที่ก่อตัวจนสะสมไว้เป็นความคิดและความรู้สึก จนกระทั่งสามารถแสดงพฤติกรรมต่างๆ ออกมาตามเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

5. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง คุณสมบัติสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับทุกบุคคลทุกหน่วยงาน โดยเฉพาะนักเรียนมีความต้องการที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างมากที่จะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

6. ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง หมายถึง การให้การสนับสนุน ส่งเสริม กระตุ้น เพื่อให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน

7. นิสัยในการรักเรียน หมายถึง การปฏิบัติตนในเรื่องการเรียนที่กระทำเป็นประจำในด้านการวางแผนการเรียน ความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน การแบ่งเวลาเรียน การทำแบบฝึกและการทบทวนบทเรียน ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่มีความสำคัญต่อการประสบผลสำเร็จในการเรียน

8. คุณภาพการสอน หมายถึง ความสามารถของครูผู้สอนในการสร้างความเข้าใจ กระจ่างชัดในการเรียนการสอนให้เกิดกับผู้เรียน โดยการจัดลำดับส่วนประกอบของเนื้อหาการอธิบายการเสนอบทเรียน และกิจกรรมต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจ กระจ่างชัดสามารถเรียนรู้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพสูง

9. สภาพแวดล้อมทางกายภาพในห้องเรียน หมายถึง สิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติและที่มนุษย์สร้างขึ้น เป็นทั้งสิ่งมีชีวิต และสิ่งไม่มีชีวิตในห้องเรียนซึ่งมีผลกระทบทั้ง โดยตรงและโดยอ้อมต่อการเรียนของนักเรียน

10. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน หมายถึง กระบวนการความสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษกับนักเรียน มีการกระทำเป็นสื่อแสดงความรู้สึกต่อกัน และแต่ละฝ่ายต่างก็มีอิทธิพลต่อกัน

11. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน หมายถึง กระบวนการความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีการกระทำเป็นสื่อแสดงความรู้สึกต่อกัน และแต่ละฝ่ายต่างก็มีอิทธิพลต่อกัน

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. ได้ทราบปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ เพื่อเป็นแนวทางให้นักเรียนได้ปรับปรุงตนเองด้านการเรียน อันจะส่งผลให้นักเรียนประสบความสำเร็จทางการเรียนมากขึ้น

2. ได้ทราบตัวแปรที่ส่งเสริมหรือเป็นอุปสรรคต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน เพื่อเป็นแนวทางให้แก่โรงเรียนต้นสังกัดในการแก้ไขปรับปรุง และพัฒนานักเรียนให้มีความรู้ความสามารถในด้านภาษาอังกฤษตามศักยภาพของตน

3. เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขและช่วยเหลือให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำให้สูงขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 2. การวิเคราะห์จำแนกประเภท
 3. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
 - 3.1 ปัจจัยระดับนักเรียน
 - 3.1.1 เจตคติต่อภาษาอังกฤษ
 - 3.1.2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 - 3.1.3 ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง
 - 3.1.4 นิสัยในการรักเรียน
 - 3.2 ปัจจัยระดับห้องเรียน
 - 3.2.1 คุณภาพการสอน
 - 3.2.2 สภาพแวดล้อมทางกายภาพในห้องเรียน
 - 3.2.3 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน
 - 3.2.4 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
 4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 5.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 5.2 งานวิจัยต่างประเทศ
 6. กรอบแนวคิดการวิจัย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญ และจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลกและตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำ มาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียน ให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสาร ได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิตภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานคือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับบาติ และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศสามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

1. ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ดีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม
2. ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม
3. ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

4. ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษาความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษาความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

คุณภาพผู้เรียน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องที่ฟัง อ่านออกเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยคง่าย ๆ และบทพูดเข้าจังหวะง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน บอกความหมายของคำและกลุ่มคำที่ฟังตรงตามความหมาย ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่าย ๆ
2. พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่าย ๆ บอกความต้องการง่าย ๆ ของตนเอง พูดขอ และให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเพื่อน บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัวหรือกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง
3. พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์และสิ่งของตามที่ฟังหรืออ่าน
4. พูดและทำท่าประกอบ ตามมารยาทสังคม/วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา บอกชื่อและคำศัพท์ง่าย ๆ เกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย
5. บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคง่าย ๆ ของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย
6. บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
7. ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน
8. ใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว
9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเองครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และเวลาว่างและนันทนาการภายในวงคำศัพท์ประมาณ 300-450 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)
10. ใช้ประโยคคำเดียว (One Word Sentence) ประโยคเดียว (Simple Sentence) ในการสนทนาโต้ตอบตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงประโยคข้อความนิทาน และบทกลอนสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่านเลือก/ระบุประโยคและข้อความ

ตรงตามความหมายของสัญลักษณ์ หรือเครื่องหมายที่อ่าน บอกใจความสำคัญ และตอบคำถาม จากการฟังและอ่าน บทสนทนา นิทานง่าย ๆ และเรื่องเล่า

2. พูด/เขียน ได้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล ใช้คำสั่ง คำขอร้อง และให้คำแนะนำ พูด/เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับ และปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย ๆ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว พูด/เขียนแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ

3. พูด/เขียน ให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว เขียนภาพ แผนผัง แผนภูมิและตารางแสดงข้อมูลต่าง ๆ ที่ฟังและอ่าน พูด/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

4. ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ เหมาะสม ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง/ชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษาเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

5. บอกความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทยเปรียบเทียบความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลองและประเพณีของเจ้าของภาษา กับของไทย

6. ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน

7. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

8. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ

9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการการซื้อ-ขาย และลมฟ้าอากาศ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 1,050-1,200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)

10. ใช้ประโยคเดี่ยวและประโยคผสม (Compound Sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่างๆ

จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

1. ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว โฆษณา นิทาน และบทร้อยกรองสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน ระบุ/เขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน เลือก/ระบุหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

2. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว สถานการณ์ ข่าวเรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคมและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม ใช้คำขอร้อง คำชี้แจง และคำอธิบาย ให้คำแนะนำอย่างเหมาะสม พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบายเปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง หรืออ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม

3. พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์/เรื่อง/ประเด็นต่าง ๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ หัวข้อเรื่องที่ ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์/สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบ

4. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับบุคคลและโอกาส ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบายเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม/จัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

5. เปรียบเทียบ และอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียง ประโยคชนิดต่าง ๆ และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบและอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

6. ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล/ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้ อื่นจากแหล่งการเรียนรู้และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

7. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

8. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม และสรุปความรู้/ข้อมูล

ต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของ โรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น เป็นภาษาต่างประเทศ

9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 2,100-2,250 คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)

10. ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อน (Complex Sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

1. ปฏิบัติตามคำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่าง ๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และบทละครสั้น ถูกต้องตามหลักการอ่านอธิบายและเขียนประโยคและข้อความสัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ ที่อ่าน รวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ สัมพันธ์กับประโยค และข้อความที่ฟังหรืออ่านจับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความ สรุปความ ตีความ และแสดงความคิดเห็นจากการฟังและอ่านเรื่องที่เป็นสารคดีและบันเทิงคดี พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

2. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว ประสบการณ์ สถานการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม เลือกลงและใช้คำขอร้อง คำชี้แจง คำอธิบาย และให้คำแนะนำ พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับ และปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริงอย่างเหมาะสม พูดและเขียน เพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง/ประเด็น/ข่าว/เหตุการณ์ที่ฟังและอ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียน บรรยายความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์อย่างมีเหตุผล

3. พูดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง/ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ เรื่องและประเด็นต่าง ๆ ตามความสนใจ พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ แก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง กิจกรรมข่าว เหตุการณ์ และสถานการณ์ตามความสนใจ พูดและเขียนแสดง

ความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมประสบการณ์ และเหตุการณ์ ทั้งในท้องถิ่น สังคม และโลก พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

4. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับระดับของบุคคล เวลา โอกาส และสถานที่ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบาย/อภิปรายวิถีชีวิต ความคิด ความเชื่อ และที่มาของขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม แนะนำ และจัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมอย่างเหมาะสม

5. อธิบาย/เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง โครงสร้างประโยค ข้อความ สำนวน คำพังเพยสุภาษิต และบทกลอนของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย วิเคราะห์/อภิปรายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิต ความเชื่อ และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างมีเหตุผล

6. ค้นคว้า/สืบค้น บันทึก สรุป และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ กลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ และนำเสนอด้วยการพูด และการเขียน

7. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษาชุมชน และสังคม

8. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ และสรุปความรู้/ ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ เผยแพร่/ ประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร ของ โรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น/ประเทศชาติเป็น ภาษาต่างประเทศ

9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตาม หัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่าง บุคคล เวลาว่าง และนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษา และอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 3,600-3,750 คำ (คำศัพท์ที่มีระดับการใช้แตกต่างกัน)

10. ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อนสื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ ในการ สนทนา ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551 : 1 - 9)

การวิเคราะห์จำแนกประเภท (Discriminant Analysis)

การวิเคราะห์จำแนกประเภท เป็นเทคนิคการวิเคราะห์ที่เหมาะสมสำหรับการนำตัวแปรอิสระหลายตัว ซึ่งวัดในมาตรอันตรภาคหรืออัตราส่วน ไปทำนายตัวแปรตาม ซึ่งเป็นตัวแปรกลุ่มหรือตัวแปรจัดประเภท (Categorical Variable) ตัวแปรกลุ่มอาจเป็นตัวแปรจัดประเภทแบบ 2 กลุ่มหรือมากกว่าก็ได้ ถ้าเป็นการจำแนก 2 กลุ่มเรียกว่า Two-Group Discriminant Analysis ถ้าจำแนกมากกว่า 2 กลุ่มเรียกว่า Multiple Discriminant Analysis (MDA) แนวคิดของการจำแนกทดสอบสมมติฐาน คือการหาค่าเฉลี่ยของตัวแปรต้นแต่ละกลุ่มมีค่าเท่ากันหรือไม่ การทดสอบนัยสำคัญทางสถิติเป็นการทดสอบระยะห่างระหว่างค่า Centriod (ค่าเฉลี่ยของคะแนนจำแนกของแต่ละกลุ่ม) ของแต่ละกลุ่ม ทำให้ได้ฟังก์ชันการจำแนกไว้อธิบายว่าสามารถจำแนกกลุ่มใดด้วยตัวแปรใด การวิเคราะห์วิธีนี้นอกจากจะสามารถจำแนกระหว่างกลุ่มได้อย่างสูงสุดแล้ว ยังสามารถบอกธรรมชาติบางอย่างของการจำแนกนั้นด้วย เช่นบอกว่าตัวแปรใดจำแนกได้ดีมากน้อยกว่ากัน นั่นคือสามารถบอกประสิทธิภาพหรือน้ำหนักในการจำแนกของแบบสอบถาม นอกจากนี้การวิเคราะห์จำแนกประเภทยังสามารถพยากรณ์การเข้าสู่กลุ่มของข้อมูลใหม่ด้วย ดังนั้นการวิเคราะห์จำแนกประเภทจึงเป็นเทคนิคการวิเคราะห์ความสัมพันธ์หรือการหาสาเหตุเทคนิคหนึ่ง (ศิริชัย กาญจนวาสี. 2550 : 59)

วัตถุประสงค์ของการใช้การวิเคราะห์จำแนกประเภท

การวิเคราะห์จำแนกประเภท ช่วยทำความเข้าใจความแตกต่างระหว่างกลุ่มและการจำแนกกลุ่มอย่างถูกต้อง ใช้ในกรณีที่คำถามการวิจัย ต้องการคาดคะเนความสัมพันธ์หรือทำนายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยสามารถตอบคำถามวิจัยได้ดังนี้ (กัลยา วิณิชย์บัญชา. 2551 : 236)

1. ทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มตั้งแต่ 2 กลุ่มขึ้นไปว่ามีค่าเฉลี่ยของชุดตัวแปรต้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ โดยใช้การเปรียบเทียบค่ากลางของกลุ่ม (Group Centroid)
2. สร้างฟังก์ชันการจำแนกกลุ่ม มิติการจำแนกระหว่างกลุ่มจากชุดของตัวแปรต้นหรือตัวแปรจำแนกว่ามีมิติหรือฟังก์ชันใดบ้าง
3. พิจารณาว่าตัวแปรอิสระตัวใดบ้างเป็นตัวแปรที่สำคัญที่ใช้ในการแบ่งกลุ่มหรือตอบคำถามว่าลักษณะความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างเกิดขึ้นจากตัวแปรใด

4. ใช้พยากรณ์ข้อมูลหน่วยใหม่เข้าร่วมเป็นกลุ่มที่ทราบล่วงหน้าบนพื้นฐานของกลุ่มชุดตัวแปรต้นที่เหมาะสม

ลักษณะข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์

ตัวแปรอิสระที่ใช้ในการวิเคราะห์จำแนกสามารถคัดเลือกได้จากผลงานวิจัยที่ผ่านมา หรือทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการพิจารณาด้วยเหตุผลว่าตัวแปรใดบ้างที่น่าจะมีความสำคัญต่อการทำนายหรือจำแนกการเป็นสมาชิกของกลุ่มในตัวแปรตาม ตัวแปรอิสระต้องเป็นตัวแปรเชิงปริมาณในระดับอันตรภาคชั้นหรืออัตราส่วนหรือตัวแปรนามบัญญัติที่ปรับเป็นตัวแปรหุ่น (Dummy Variable) ตัวแปรตามจะต้องเป็นตัวแปรจัดประเภท ซึ่งอาจเป็น 2 กลุ่ม หรือมากกว่า การจำแนกสมาชิกของแต่ละกลุ่มจะต้องขาดจากกัน (Exclusive) คือเป็นสมาชิกแก่กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น และการจัดกลุ่มจะต้องครอบคลุมกลุ่มทั้งหมด (Exhaustive) และตัวแปรอิสระแต่ละตัวไม่ควรมีความสัมพันธ์กันสูงมาก ข้อมูลต้องมาจากกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนเพียงพอ ซึ่งควรใช้ขนาดกลุ่มตัวอย่างประมาณ 20 เท่าของจำนวนตัวแปรอิสระ นอกจากนี้แต่ละกลุ่มควรมีจำนวนตัวอย่างหรือสมาชิกไม่ต่ำกว่า 20 และแต่ละกลุ่มควรมีจำนวนตัวอย่างใกล้เคียงกันกรณีที่กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งมีจำนวนสมาชิกแตกต่างจากกลุ่มอื่น ๆ เป็นอย่างมาก ควรสุ่มสมาชิกออกบางส่วนเพื่อให้จำนวนสมาชิกแต่ละกลุ่มพอ ๆ กัน นอกจากนี้ข้อมูลต้องไม่มีค่า Missing เลย ดังนั้นข้อมูลแต่ละชุดต้องมีตัวแปรอิสระและตัวแปรตามครบทุกตัว

เงื่อนไขและข้อตกลงเบื้องต้น

ข้อตกลงเบื้องต้น ที่สำคัญของการวิเคราะห์จำแนกประเภท มีดังนี้

1. ข้อมูลที่ใช้วิเคราะห์ต้องมีการกระจายแจกแจงเป็น โคน์งปกติ โดยเฉพาะตัวแปรอิสระต้องมีการแจกแจงเป็น โคน์งปกติเสมอ แต่ตัวแปรตามอาจจะมีข้อยกเว้นได้ แต่ถ้าข้อมูลทั้งหมดแจกแจงเป็น โคน์งปกติก็จะทำให้การวิเคราะห์มีความถูกต้องน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น
2. ตัวแปรอิสระมีข้อมูลในระดับอันตรภาคชั้นหรืออัตราส่วน หรือตัวแปรนามบัญญัติที่ปรับเป็นตัวแปรหุ่น (Dummy Variable)
3. กลุ่มย่อยในตัวแปรตามมีเมตริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมเท่ากัน (Equal Variance – Covariance Matrices) การทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของเมตริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วม นิยมใช้ Box's M test ถ้าเมตริกซ์ ดังกล่าวของแต่ละกลุ่มย่อยในตัวแปรตามไม่เท่ากันจะมีผลต่อความผิดพลาดในการจำแนกกลุ่ม

4. ตัวแปรอิสระ 2 ตัวขึ้นไปไม่มีความสัมพันธ์กันสูง ถ้าหากพบว่ามีคู่ใดที่มีความสัมพันธ์กันสูงกว่า 0.5 (Multicollinearity) จะต้องตัดตัวแปรอิสระคู่ นั้นออก
5. ตัวแปรค่าที่มีค่ากระจายออกจากกลุ่มอย่างผิดปกติ (Outliers) จะส่งผลกระทบต่อความถูกต้องของการจำแนกกลุ่ม จึงควรตัดค่าที่มีการกระจายผิดปกติออกไปก่อนการวิเคราะห์ข้อมูล
6. จำนวนกลุ่มตัวอย่างในแต่ละกลุ่มควรมีจำนวนใกล้เคียงกัน ข้อตกลงเบื้องต้นข้อนี้อาจจะถูกละเมิดในกรณีที่กลุ่มตัวอย่างมาจากการสุ่มโดยอาศัยความน่าจะเป็น จะทำให้ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่คำนวณจากจำนวนประชากร
7. ค่าความแปรปรวนร่วมของตัวแปรอิสระแต่ละตัวในแต่ละกลุ่มต้องใกล้เคียงกันและเมตริกซ์การแปรปรวนร่วมของแต่ละกลุ่มต้องเท่ากันหรือใกล้เคียงกันเสมอ
8. ความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระ และตัวแปรตามต้องมีความสัมพันธ์กันเชิงเส้นเท่านั้น

การสรุปหรือแปลผลการวิเคราะห์

การสรุปผลการวิเคราะห์หว่า ตัวแปรอิสระตัวใดมีความสำคัญต่อการจำแนกกลุ่มสามารถพิจารณาจากค่าต่อไปนี้ (ศิริชัย กาญจนวาสี. 2550 : 59)

1. น้ำหนักการจำแนกมาตรฐาน หรือที่เรียกว่า สัมประสิทธิ์การจำแนก (Discriminant Coefficient) น้ำหนักมาตรฐานที่ได้ ถ้ามีค่าสูงแสดงว่ามีอำนาจจำแนกฟังก์ชันได้มากกว่าตัวที่มีค่าน้อย หมายถึงความสามารถในการจำแนกกลุ่มประชากรออกเป็นกลุ่มต่างๆ ได้ดี โดยไม่ต้องพิจารณาค่า + หรือ - เพราะเป็นเพียงค่าที่แสดงถึงทิศทางเท่านั้น
2. น้ำหนักการจำแนก (Discriminant Loading) หรือความสัมพันธ์เชิงโครงสร้าง เป็นสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นแต่ละตัวกับฟังก์ชันจำแนก นิยมใช้ค่านี้ในการบอกถึงความสำคัญของตัวแปรจำแนกมากที่สุด
3. ค่าสถิติเอฟบางส่วน (Partial F Values) ใช้ในการบอกถึงการมีอำนาจจำแนกค่า F ที่สูงแสดงว่ามีอำนาจจำแนกที่สูงในทางปฏิบัติ การเรียงลำดับค่า F จึงเปรียบเสมือนการเรียงลำดับน้ำหนักความสำคัญซึ่งสัมพันธ์กับระดับนัยสำคัญของแต่ละตัวแปร
4. ค่า Potency Index เป็นอำนาจจำแนกรวมทั้งหมดของตัวแปรจากทุกฟังก์ชันจำแนกที่มีนัยสำคัญทางสถิติ ใช้สำหรับประเมินความสำคัญของตัวแปรจำแนกในกรณีที่มีฟังก์ชันการจำแนกตั้งแต่ 2 ฟังก์ชัน ขึ้นไป

วิธีการวิเคราะห์และแปรผลโดยโปรแกรมคอมพิวเตอร์

ขั้นตอนของการวิเคราะห์การจำแนกองค์ประกอบ

1. ขั้นตอนของการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้น

1.1 เปรียบเทียบความแตกต่างของตัวแปรตามตามกลุ่มที่แบ่งไว้ เพื่อยืนยันว่าตัวแปรตามจำแนกกลุ่มสมาชิกจากกันจริง โดยผลการทดสอบค่าเฉลี่ยจะต้องแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

1.2 เปรียบเทียบความแปรปรวนร่วมของตัวแปรอิสระทุกกลุ่ม โดยใช้ Box's M test ถ้าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มย่อยในตัวแปรตามไม่แตกต่างกัน (ค่า Sig มากกว่า .05) จึงจะนำเข้าสู่การสร้างสมการจำแนกกลุ่ม

1.3 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระภายในกลุ่ม เพื่อที่จะทดสอบว่าตัวแปรอิสระแต่ละตัวไม่มีความสัมพันธ์กันสูง (ค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์ต้องน้อยกว่า 0.5)

2. ขั้นตอนการสร้างฟังก์ชันการวิเคราะห์จำแนกองค์ประกอบ (จำนวนฟังก์ชันเท่ากับจำนวนกลุ่มลบหนึ่งเสมอ) และทดสอบฟังก์ชันว่าสามารถจำแนกตัวแปรตามออกเป็นกลุ่ม ๆ ได้มากน้อยเพียงใด โดยการ วิเคราะห์ค่า Eigen Value ค่า Canonical Correlation และค่า Wilk's Lamda

3. การหาร้อยละของความสามารถในการพยากรณ์ โดยวิเคราะห์ค่า Discriminant Score ซึ่งเป็นค่าที่บอกร้อยละของการจำแนกกลุ่ม

ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ในการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้มีผู้ให้แนวคิดไว้หลายท่านที่แตกต่างกันออกไป การศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยในการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองนั้น ได้มีผู้ศึกษาไว้ดังนี้

แนวคิดของ Bloom

Bloom. (1976 : 167) ได้วิจัยและเสนอทฤษฎี เกี่ยวกับระบบการเรียนการสอนในโรงเรียน โดยกล่าวถึงปัจจัยหรือองค์ประกอบที่มีผลกระทบต่อระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1. พฤติกรรมด้านความรู้ ความคิด (Cognitive Entry Behaviors) หมายถึง ความสามารถทั้งหลายของผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วยความถนัดและพื้นฐานเดิมของผู้เรียน

2. คุณลักษณะทางด้านจิตพิสัย (Affective Entry Characteristics) หมายถึง สภาพการณ์หรือแรงจูงใจที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ใหม่ ซึ่งได้แก่ ความสนใจ เจตคติที่มีต่อ เนื้อหาวิชา โรงเรียน ระบบการเรียน ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง และลักษณะของบุคลิกภาพ

3. คุณภาพของการสอน (Quality of Instruction) ได้แก่ การได้รับคำแนะนำ การมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การเสริมสร้างครู การแก้ไขข้อผิดพลาด และรู้ผลว่าตนเอง กระทำได้ถูกต้องหรือไม่

แนวคิดของ Klausmier

Klausmier and Goodwin. (1966 : 53-54) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ค่อนข้างครอบคลุมดังนี้

1. คุณลักษณะของผู้เรียน ได้แก่ ความพร้อมทางด้านสมอง และความพร้อมทางด้านสติปัญญา ความพร้อมทางด้านร่างกาย และความสามารถด้านทักษะของร่างกาย คุณลักษณะทางจิตใจ ได้แก่ ความสนใจ แรงจูงใจ เจตคติ ค่านิยม สุขภาพจิต ความเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง ความเข้าใจในสถานการณ์ อายุ และเพศ

2. ลักษณะของผู้สอน ได้แก่ สติปัญญา ความรู้ในวิชาที่สอน การพัฒนาความรู้ ทักษะทางด้านร่างกาย คุณลักษณะทางจิตใจ สุขภาพ ความเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง ความเข้าใจในสถานการณ์ อายุ และเพศ

3. พฤติกรรมระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ได้แก่ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอน ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่มีความเป็นมิตรต่อกัน เข้าอกเข้าใจกัน มีความรู้สึกที่ดีต่อกันเกี่ยวกับเรื่องนี้ สภาพการจัดการเรียนการสอนที่ดีนั้น นอกจากที่ครูจะมีการจัดการเรียนการสอนที่ดี มีการเตรียมการสอนที่ดี มีอุปกรณ์การสอนครบถ้วน เอาใจใส่ดี ลักษณะและขนาดของห้องเรียนมีความเหมาะสมแล้ว ครูยังต้องคำนึงถึงความต้องการของนักเรียนและต้องพยายามตอบสนองความต้องการช่วยให้การสอนมีประสิทธิภาพ ในทางตรงข้ามกันถ้าครูไม่คำนึงถึงความต้องการของนักเรียนจะทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายการเรียนและทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ดีเท่าที่ควร

4. คุณลักษณะของกลุ่มผู้เรียน ได้แก่ โครงสร้างของกลุ่มตลอดจนความสัมพันธ์ของกลุ่ม เจตคติ ความสามัคคี ภาวะผู้นำ และผู้ตามที่ดีของกลุ่ม

5. เครื่องมือและอุปกรณ์ในการเรียน ความสนใจต่อบทเรียน

6. แรงผลักดันภายนอก ได้แก่ ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างคนในบ้าน สิ่งแวดล้อมที่ดี มีวัฒนธรรมและคุณธรรมพื้นฐานที่ดี เช่น ขยันหมั่นเพียร มีความประพฤติดี

แนวคิดของ Jakobovits

Jakobovits, (1971 : 103-115) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง ได้กล่าวว่ปัจจัยที่จะทำให้การเรียนการสอนภาษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพนั้นมี 3 ประการ คือ

1. ปัจจัยด้านผู้สอนแบ่งออกเป็น 4 องค์ประกอบ คือ

1.1 ความรู้ความสามารถในด้านการสอนของครู ซึ่ง ได้แก่ ความรู้และความสามารถของครูด้านภาษาศาสตร์ในภาษาที่สอน ความรู้ และความเข้าใจด้านวัฒนธรรมในภาษาที่สอน การรู้จักใช้ภาษา ทำทาง ประกอบการสอน วิธีการเสนอข้อเท็จจริงเกี่ยวกับบทเรียน รู้วิธีใช้สิ่งช่วยสอน สามารถเข้าใจและตอบสนองต่อองค์ประกอบของผู้เรียนต่อไปนี้ได้ดี คือ ความถนัดของผู้เรียน แรงจูงใจ และความสนใจของผู้เรียน เข้าใจข้อมูลย้อนกลับของผู้เรียน เช่น ดูจากการสนทนา คำพูดของผู้เรียน และเข้าใจในสมรรถนะของผู้เรียนว่าสามารถเข้าใจการสอนของครูได้มากน้อยเพียงใด

1.2 เวลาที่ใช้ในการเรียนทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน เวลาที่ใช้ในการเรียนในห้องเรียน หมายถึง เวลาที่ใช้ในการศึกษาตลอดหลักสูตร และเวลาเรียนที่แท้จริงในห้องเรียน ส่วนเวลาเรียนนอกห้องเรียน หมายถึง การที่ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเพื่อจุดมุ่งหมายเฉพาะ และการได้มีโอกาสใช้ภาษากับเจ้าของภาษานอกห้องเรียน องค์ประกอบดังกล่าวมีผลต่อการเรียนการสอนมาก เพราะถ้าผู้เรียนมีเวลาเรียนในห้องเรียนมาก การเรียนรู้ย่อมเกิดขึ้นได้มาก และยิ่งถ้าผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาที่เรียนนอกห้องเรียน การเรียนภาษาก็ยิ่งได้ผล

1.3 ประสิทธิภาพในการถ่ายโอนการเรียนรู้ การเรียนภาษาแม่ และการเรียนรู้ภาษาใหม่ หรือภาษาที่สอง สามารถถ่ายโอนกันได้มากน้อยเพียงใด ภาษาแม่กับภาษาที่สองแตกต่างกันมากน้อยเพียงใด ระดับการสอน และขอบเขตในการสอน มีอุปสรรคต่อการถ่ายโอนมากน้อยเพียงใดในสภาพแวดล้อมทางการสอน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเข้าใจและสื่อสารกับผู้สอน ได้มากน้อยเพียงใด

1.4 การวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน สำหรับวิธีการวัดผล และการประเมินผลซึ่งมีหลายรูปแบบนั้นสอดคล้องกับระดับความสามารถและธรรมชาติของผู้เรียน ภาษาดั้งเดิมของผู้เรียนและเรื่องที่สอนมากน้อยเพียงใด

2. ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน แบ่งออกเป็น 5 องค์ประกอบ คือ

2.1 ความสามารถของผู้เรียนที่จะเข้าใจการสอนซึ่งขึ้นอยู่กับสติปัญญาและความสามารถด้านภาษาของผู้เรียน

2.2 ความถนัดด้านภาษาของผู้เรียนและองค์ประกอบอื่นที่มีส่วนร่วมกับความถนัด

2.3 ความมานะพยายามของผู้เรียน การที่ผู้เรียนจะเกิดความมานะพยายามที่จะเรียนภาษาต่างประเทศนั้นขึ้นอยู่กับความต้องการผลสำเร็จที่เกิดขึ้นจากการเรียน เจตคติของผู้เรียนต่อครูผู้สอน ความสนใจในภาษาต่างประเทศที่เรียน ความรู้สึกต่อวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาดังประเทศที่เรียน และความรู้สึกเป็นปรีชาต่อวัฒนธรรม และการแก้ปัญหาด้านวัฒนธรรมของภาษาเดิม

2.4 บุทวิธีหรือวิถีในการเรียนภาษาของผู้เรียน การเรียนภาษาใหม่จะได้ผลถ้าผู้เรียนมีความสามารถที่จะดูดซับความรู้จากภาษาใหม่เข้ากับภาษาของตนได้ดี สามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เป็นความรู้ใหม่และสิ่งที่เรียนรู้แล้วเข้าด้วยกัน เข้าใจโครงสร้างของภาษาใหม่ และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาที่เรียนใหม่

2.5 ผลที่ผู้เรียนได้รับจากการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง หมายถึง การที่ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาใหม่แล้ว ภาษาใหม่ให้ความรู้สึกซึ่งมีต่อสติปัญญาและความรู้ของผู้เรียนหรือมีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งทางตรงและทางอ้อมหรือไม่ และภาษาใหม่ที่เรียนมีผลต่อบุคลิกภาพของผู้เรียนมากน้อยเพียงใด

3. ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

3.1 ความยึดมั่นในภาษาของตน

3.2 องค์ประกอบทางภาษาศาสตร์

3.3 ภาวะของวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นในสังคมของผู้เรียน

การที่ผู้เรียนมีความยึดมั่นในภาษาของตนมากเกินไปโดยไม่ยอมรับภาษาใหม่ การเรียนก็ไม่ได้ผล นอกจากนี้ผู้เรียนภาษาต่างประเทศจะต้องมีความเข้าใจในข้อแตกต่างของภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ว่ามีข้อแตกต่างจากภาษาที่สองมากน้อยเพียงใดในด้านการออกเสียงและการเรียงคำ เป็นต้น นอกจากนี้ สิ่งที่ผู้เรียนต้องพบขณะที่เรียนภาษาต่างประเทศก็คือวัฒนธรรม

ของผู้เรียนเองกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ถ้าวัฒนธรรมมีความคล้ายคลึงกันมากเท่าใดการ
เรียนภาษาต่างประเทศก็ได้ผลมากเพียงนั้น

แนวคิดของ Gardner และ Lambert

Gardner and Lambert. (1972 : 131-134) ได้แบ่งปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียน
ภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. เจตคติ (Attitude) เช่น เจตคติต่อครูผู้สอน เจตคติต่อเนื้อหาวิชาที่เรียน ซึ่งเจตคติ
เหล่านี้ได้รับการพัฒนาสภาพแวดล้อมทางบ้าน (Home Environment) อัน ได้แก่ การได้รับการ
ส่งเสริมและสนับสนุนภายในครอบครัว การได้เปรียบด้านฐานะทางเศรษฐกิจ (Economic
Advantage) การสนับสนุนทางด้านบรรยากาศภายในครอบครัว การได้รับการส่งเสริมจากกลุ่ม
เพื่อน และเมื่ออยู่ในห้องเรียนตัวครูและวิธีการสอนของครูจะมีบทบาทสำคัญ (Role) ในการ
ก่อให้เกิดเจตคติต่าง ๆ ในตัวนักเรียน ถ้าครูมีทักษะการสอนภาษาที่เก่งและสามารถกระตุ้นเด็ก
ให้เกิดอารมณ์ ความรู้สึกรักอยากเรียน ตลอดจนมีวิธีการสอนที่น่าสนใจจะช่วยให้เด็กมีเจตคติที่ดี
ต่อการเรียนภาษาได้ (Positive Attitude)

2. แรงจูงใจ (Motivation) แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

2.1 แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ (Instrumental Motivation) เป็นแรงจูงใจที่ผู้เรียน
ภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองสะท้อนให้เห็นถึงความเต็มใจ ความต้องการ หรือการ
ปรารถนาของตนที่จะนำภาษานั้นไปใช้ประโยชน์ในการหางานที่ดี ทำให้ได้รับค่าตอบแทน
สูง หรือมุ่งหวังเพื่อให้จบหลักสูตร หรือเพื่อใช้อ่านเอกสารตำราในการศึกษาระดับที่สูงขึ้น

2.2 แรงจูงใจเชิงบูรณาการ (Integrative Motivation) เป็นการจูงใจที่ผู้เรียน
ภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองได้สะท้อนให้เห็นถึงความเต็มใจ ความต้องการ หรือความ
ปรารถนาของผู้เรียนที่จะทำตนให้เหมือนผู้ที่เป็เจ้าของภาษาที่ผู้เรียนกำลังศึกษาอยู่ มีความ
ปรารถนาที่จะสมาคมติดต่อกับชุมชนเจ้าของภาษา นอกจากนี้การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่มี
การจูงใจประเภทนี้เป็นแรงขับหรือเป็นสิ่งที่เร้าจะมีความละเอียดลึกซึ้งกว่านิสัยทางภาษา ทั้งนี้
ผู้เรียนต้องยินดีที่จะรับเอาพฤติกรรมที่เหมาะสมบางอย่างซึ่งแสดงลักษณะนิสัยของสมาชิกของ
ชุมชนในภาษานั้นไว้เป็นพฤติกรรมของตนเอง พฤติกรรมดังกล่าวได้รับการยอมรับเอาคำ
รูปแบบหรือไวยากรณ์ วิธีการออกเสียง และเสียงซึ่งสิ่งเหล่านี้จะแสดงให้เห็นถึงความสำเร็จใน
การเรียนภาษา ผู้เรียนต้องการเรียนรู้เกี่ยวกับเจ้าของภาษาในแง่ตัวบุคคลทั้งในอดีตและปัจจุบัน

มีความต้องการที่จะคุ้นเคยกับเจ้าของภาษา ต้องการเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ทั้งในอดีตและปัจจุบัน

3. ความถนัดทางภาษา (Language Attitude) ความถนัดทางภาษาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ กำนึง การฝึกฝนทางภาษา (Language Training) นั้นไม่มีอิทธิพลต่อความถนัดทางภาษา และที่สำคัญ ความถนัดมีความสำคัญมาก โดยเฉพาะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศในสภาพการเรียนการสอนที่โรงเรียน

4. การได้รับการส่งเสริมจากบิดามารดา (Parents' Support) การส่งเสริมของบิดามารดาจะก่อให้เกิดความชื่นชมของบุตรหลาน ถึงแม้ว่าการส่งเสริมของบิดามารดาของนักเรียนไม่ได้ส่งผลโดยตรงต่อการเรียนรู้ในชั้นเรียน แต่ก็ยังเกี่ยวข้องกับความรู้สึกซาบซึ้ง (Appreciate) และยินดีที่จะศึกษาด้านภาษาสืบไป ดังนั้นบิดามารดาถึงถือว่ามีความสำคัญในฐานะเป็นเครื่องมือทางสังคมตัวหนึ่งที่จะส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หรือคนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูงจะมีเจตคติทางบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำตลอดจนเด็กที่ไม่ได้รับการส่งเสริมด้านการเงินจากบิดามารดามักจะเป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำรวมถึงมีผลการเรียนภาษาต่างประเทศต่ำด้วย

5. ระดับสติปัญญา (Intellectual Level) โดยทั่วไปแล้วสติปัญญาจะมีผลเพียงเล็กน้อยหรือแทบจะไม่มีผลเลยในการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองที่เน้นการฟังหรือการสื่อสาร

6. นิสัยในการรักเรียน (Habit of Studying) การมีนิสัยในการรักเรียนที่ดี (Good Study Habits) จะเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ทำางร่วมกับแรงจูงใจเชิงบูรณาการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

7. เพศ (Sex) การทำวิจัยกับนักเรียนในรัฐหลุยส์เซียน่า (Louisiana) มลรัฐเมน (Maine) และรัฐคอนเนคติกัต (Connecticut) ในประเทศสหรัฐอเมริกาที่เรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สอง พบว่า เด็กผู้หญิงมีความแตกต่างจากเด็กผู้ชายในเรื่องเจตคติและพัฒนาการของทักษะการเรียนรู้ภาษาที่สอง โดยเด็กผู้หญิงจะมีพัฒนาการในเรื่องดังกล่าวดีกว่าเด็กผู้ชาย นอกจากนี้ในรัฐเมนยังพบว่าเด็กผู้หญิงยังมีเจตคติทางบวกต่อครูสอนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สองด้วย

8. ความรู้เดิม (Knowledge Background) เป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในปัจจุบัน ดังจะเห็นได้จากการทำการศึกษาถึงผลของความรู้เดิมกับ

นักเรียนมัธยมปลายในเมืองนิลาประเทศฟิลิปปินส์ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองซึ่งให้ผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษในระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมาเป็นตัวแปรตัวหนึ่งเพื่อหาค่าสหสัมพันธ์ในการทำ Correlation Matrix ผลการวิจัยพบว่าระดับผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษในระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมาได้เข้าไปอยู่ในปัจจัยตัวที่ 1 เช่นเดียวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปัจจุบัน

9. เวลาที่ใช้ในการเรียน (Time of Studying) เวลาที่ใช้ในการเรียนแต่ละหลักสูตรเป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่สำคัญในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ถ้าผู้เรียนใช้เวลาในการเรียนมาก โอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนก็มีมากขึ้น และนอกจากนี้แล้วถ้าในชั่วโมงเรียนเด็กนักเรียนมีสมาธิจดจ่ออยู่กับการทำการบ้านหรืองานที่ได้รับมอบหมายได้เป็นระยะเวลานาน จะช่วยให้เด็กนักเรียนมีความรู้ในการเรียนมากยิ่งขึ้น

10. คุณภาพในการสอน (Quality of Teaching) การสอนที่ดีจะก่อให้เกิดเจตคติที่ดีตลอดจนช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้กับผู้เรียนอีกด้วย

11. โอกาสในการเรียนรู้ (Opportunity of Learning) โอกาสในการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ โอกาสดังกล่าวคือการได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง เช่น การเดินทางไปต่างประเทศซึ่งต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ดังนั้นการได้พูดคุยพบปะสนทนากับชาวต่างชาติเป็นภาษาอังกฤษ การได้มีโอกาสในการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน เช่น การได้ดูรายการ โทรทัศน์ภาคภาษาอังกฤษตลอดจนการเข้าร่วมในกิจกรรมภาษาหรือเข้าค่ายอบรมภาษาอังกฤษ เป็นต้น โอกาสเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองประสบความสำเร็จในการเรียนมากขึ้น

แนวคิดของ Finocchiaro

Finocchiaro. (1989 : 108 - 109) ได้กล่าวว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ได้แก่ ปัจจัยเกี่ยวกับผู้เรียน ซึ่งประกอบไปด้วย ความถนัด ภาษาดั้งเดิมหรือภาษาถิ่น ความจำเป็น แรงจูงใจ สถานภาพทางเศรษฐกิจ และสังคม ประสบการณ์เกี่ยวกับภาษาที่มีอยู่เดิม ปัจจัยเกี่ยวกับตัวครู ได้แก่ พฤติกรรมการสอนของครู ปัจจัยเกี่ยวกับโรงเรียนและชุมชนที่ผู้เรียนอาศัยอยู่ เช่น จำนวนปีที่สอนภาษาต่างประเทศในแต่ละหลักสูตร สิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนภาษา อันได้แก่ ห้องปฏิบัติการทางภาษา ห้องสมุด โทรทัศน์

โสตทัศนูปกรณ์ สื่อการสอนภาษาต่างประเทศ การทดสอบต่าง ๆ การทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การทดสอบวัดความสามารถทางภาษา

จากแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยต่าง ๆ ที่กล่าวมา สรุปได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ลักษณะที่ส่งเสริม หรือเป็นอุปสรรคต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้งที่เป็นปัจจัยภายในระดับนักเรียนและปัจจัยระดับห้องเรียน ประกอบด้วยปัจจัยหลักเกี่ยวกับผู้เรียน และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมของผู้เรียนเอง และในการทำวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยระดับนักเรียนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อเป็นข้อมูล ในการเลือกตัวแปรในการศึกษาและมีตัวแปรต่าง ๆ ดังนี้

1. เจตคติต่อภาษาอังกฤษ

1.1 ความหมายของเจตคติ

มีผู้ให้ความหมายของเจตคติ ซึ่งเดิมเรียกว่าทัศนคติไว้คล้ายคลึงกัน ดังนี้

Jung. (1971 : 687) ให้ความหมายของเจตคติว่า ความพร้อมของจิตใจที่จะกระทำหรือตอบสนองในทางหนึ่ง

Good, (1973 : 49) ให้ความหมายของเจตคติว่าหมายถึงความเอื้อเอียงหรือความชอบของบุคคลที่แสดงผลเฉพาะ ไปสู่วัตถุสิ่งของ สถานการณ์หรือคุณค่า ตามปกติจะประกอบด้วยความรู้สึกและอารมณ์

Kendler, (1963 : 71) ให้ความหมายของเจตคติว่า หมายถึง ความพร้อมของแต่ละบุคคลที่จะแสดงพฤติกรรมตอบสนองต่อสิ่งเร้าในสังคมครอบครัวยุหรือแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม ในทางที่จะสนับสนุนหรือต่อต้านประสบการณ์บางอย่าง บุคคล สถาบัน หรือแนวคิดบางอย่าง การแสดงออกในลักษณะพึงพอใจเรียกว่าเจตคติทางบวก และแสดงออกลักษณะไม่พึงพอใจเรียกว่า เจตคติทางลบเมื่อเกิดขึ้นแล้วจะแสดงออกซึ่งพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง

Allport. (1985 : 445) ได้ให้ความหมายของเจตคติว่า เป็นสภาวะของความพร้อมทางจิตใจซึ่งเกิดจากประสบการณ์ สภาวะความพร้อมนี้เป็นแรงที่กำหนดทิศทางของปฏิกิริยาระหว่างบุคคลที่มีต่อบุคคล สิ่งของและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้อง เจตคติจึงก่อรูปได้ ดังนี้

1. เกิดจากการเรียนรู้วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมในสังคม
2. การสร้างความรู้สึกจากประสบการณ์ของตนเอง
3. ประสบการณ์ที่ได้รับจากเดิมมีทั้งทางบวกและลบ จะส่งผลถึงเจตคติต่อสิ่งใหม่ที่คล้ายคลึงกัน

4. การเลียนแบบบุคคลที่ตนเองให้ความสำคัญและรับเอาเจตคตินั้นมาเป็นของตน

Belkin and Skydell. (1979 : 445) ให้ความสำคัญของเจตคติว่า เป็นแนวโน้มที่บุคคลจะตอบสนองในทางที่พอใจหรือไม่พอใจต่อสถานการณ์ต่าง ๆ และสรุปความหมายสรุปได้ดังนี้

1. ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ หลังจากทีบุคคลได้มีประสบการณ์ในสิ่งนั้น ความรู้สึกนี้จึงแบ่งเป็น 3 ลักษณะ คือ

1.1 ความรู้สึกในทางบวก เป็นการแสดงออกในลักษณะของความพึงพอใจ เห็นด้วย ชอบและสนับสนุน

1.2 ความรู้สึกในทางลบ เป็นการแสดงออกในลักษณะไม่พึงพอใจ ไม่เห็นด้วย ไม่ชอบและไม่สนับสนุน

1.3 ความรู้สึกที่เป็นกลางคือ ไม่มีความรู้สึกใด ๆ

2. บุคคลแสดงความรู้สึกทางด้านพฤติกรรมซึ่งแบ่งพฤติกรรมเป็น 2 ลักษณะ คือ

2.1 พฤติกรรมภายนอก เป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้ มีการกล่าวถึง สนับสนุน ทำทางหน้าตาบ่งบอกความพึงพอใจ

2.2 พฤติกรรมภายใน เป็นพฤติกรรมที่สังเกตไม่ได้ ชอบหรือไม่ชอบก็ไม่แสดงออก เจตคติแบ่งเป็น 5 ประเภท ได้แก่

2.2.1 เจตคติในด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ (Affective Attitude)

ประสบการณ์ที่คนได้สร้างความพึงพอใจและความสุขใจจนกระทั่งทำให้มีเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น ตลอดจนเรื่องอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน

2.2.2 เจตคติทางปัญญา (Intellectual Attitude) เป็นเจตคติที่ประกอบด้วย ความคิดและความรู้เป็นแกน บุคคลอาจมีเจตคติต่อบางสิ่งบางอย่างโดยอาศัยการศึกษา ความรู้ จนเกิดความเข้าใจและมีความสัมพันธ์กับจิตใจ คืออารมณ์และความรู้สึกร่วม มีความรู้สึกจนเกิดความซาบซึ้งเห็นดีเห็นงามด้วย เช่น เจตคติที่มีต่อศาสนา เจตคติที่ไม่ดีต่อยาเสพติด

2.2.3 เจตคติทางการกระทำ (Action-Oriented Attitude) เป็นเจตคติที่พร้อมจะนำไปปฏิบัติเพื่อสนองความต้องการของบุคคล เช่น เจตคติที่ดีต่อการพูดจาไพเราะ อ่อนหวานเพื่อให้คนอื่นเกิดความนิยม เจตคติที่มีต่องานในสำนักงาน

2.2.4 เจตคติทางด้านความสมดุล (Balanced Attitude) ประกอบด้วย ความสัมพันธ์ทางด้านความรู้สึกและอารมณ์เจตคติทางปัญญาและเจตคติทางการกระทำ เป็น

เจตคติที่สามารถตอบสนองต่อความพึงพอใจในการทำงาน ทำให้บุคคลสามารถทำงานตามเป้าหมายของตนเองและองค์กรได้

2.2.5 เจตคติในการป้องกันตัวเอง (Ego-Defensive Attitude) เป็นเจตคติเกี่ยวกับการป้องกันตนเองให้พ้นจากความขัดแย้งภายในใจ ประกอบด้วยความสัมพันธ์ทั้ง 3 ด้าน คือ ความสัมพันธ์ด้านความรู้สึก อารมณ์ ด้านปัญญาและด้านการกระทำ

2. องค์ประกอบของเจตคติ

จากการตรวจเอกสารเกี่ยวกับองค์ประกอบของเจตคติ พบว่า มีผู้เสนอความคิดไว้ 3 แบบ คือ เจตคติแบบ 3 องค์ประกอบ เจตคติแบบ 2 องค์ประกอบ และ เจตคติแบบ 1 องค์ประกอบ ดังนี้

1. เจตคติมี 3 องค์ประกอบ แนวคิดนี้จะระบุว่า เจตคติมี 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) องค์ประกอบด้านปัญญา (Cognitive Component) ประกอบด้วยความเชื่อ ความรู้ ความคิดและความคิดเห็น 2) องค์ประกอบด้านอารมณ์ความรู้สึก (Affective Component) หมายถึงความรู้สึกชอบ-ไม่ชอบ หรือทำทางที่ดี-ไม่ดี 3) องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) หมายถึง แนวโน้มหรือความพร้อมที่บุคคลจะปฏิบัติ มีนักจิตวิทยาที่สนับสนุนการแบ่งเจตคติออกเป็น 3 องค์ประกอบ ได้แก่ (Kretch, Crutchfield and Pallachey. 1962 : 87) และ (Triandis. 1971 : 5)

2. เจตคติแบบมี 2 องค์ประกอบ แนวคิดนี้จะระบุว่า เจตคติมี 2 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) องค์ประกอบด้านปัญญา (Cognitive Component) 2) องค์ประกอบด้านอารมณ์ความรู้สึก (Affective Component) มีนักจิตวิทยาที่สนับสนุนการแบ่งเจตคติออกเป็น 2 องค์ประกอบ ได้แก่ (Katz. 1950) และ (Rosenberg. 1965 : 124)

3. เจตคติมีองค์ประกอบเดียว แนวคิดนี้จะระบุว่า เจตคติมีองค์ประกอบเดียว คือ อารมณ์ความรู้สึกในทางชอบหรือไม่ชอบที่บุคคลมีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด นักจิตวิทยาที่สนับสนุนแนวคิดนี้ ได้แก่ (Fishbein and Ajzen . 1975) และ (Insko. 1967)

Sharon and Saul. (1996 : 370) กล่าวว่า เจตคติ ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1. องค์ประกอบด้าน ความรู้ ความเข้าใจ (Cognitive Component) หมายถึง ความเชื่อเชิงการประเมินเป้าหมายโดยอยู่บนพื้นฐานของความเชื่อ จินตนาการและการจำ
2. องค์ประกอบด้านอารมณ์ ความรู้สึก (Affective Component) หมายถึง ความรู้สึกในทางบวกหรือลบ หรือทั้งบวกและลบต่อเป้าหมาย

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) หมายถึง แนวโน้มของพฤติกรรมหรือแนวโน้มของการแสดงออกต่อเป้าหมาย

Gibson. (2000 : 102) กล่าวว่า เจตคติเป็นส่วนที่ยึดติดแน่นกับบุคลิกภาพของบุคคลเรา ซึ่งบุคคลเราจะมีเจตคติที่เป็นโครงสร้างอยู่แล้ว ทางด้านความรู้สึก ความเชื่ออันใดอันหนึ่ง โดยที่องค์ประกอบนี้จะมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ซึ่งหมายความว่า การเปลี่ยนแปลงในองค์ประกอบหนึ่งทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในอีกองค์ประกอบหนึ่ง ซึ่งเจตคติ 3 องค์ประกอบ มีดังนี้

1. ความรู้สึก (Affective) องค์ประกอบด้านอารมณ์หรือความรู้สึกของเจตคติ คือ การได้รับการถ่ายทอดการเรียนรู้มาจากพ่อแม่ ครูหรือกลุ่มของเพื่อน ๆ

2. ความรู้ ความเข้าใจ (Cognitive) องค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจของเจตคติจะประกอบด้วย การรับรู้ของบุคคล ความคิดเห็น และความเชื่อของบุคคล หมายถึง กระบวนการคิด ซึ่งเน้นไปที่การใช้เหตุผล และตรรกะ องค์ประกอบที่สำคัญของความรู้ ความเข้าใจ คือ ความเชื่อในการประเมินผลหรือความเชื่อที่ถูกประเมินผลไว้แล้วโดยตัวเองประเมิน ซึ่งความเชื่อเหล่านี้จะแสดงออกมาจากความประทับใจในการชอบหรือไม่ชอบ ซึ่งบุคคลเหล่านั้นรู้สึกต่อสิ่งของหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง

3. พฤติกรรม (Behavioral) องค์ประกอบด้านความรู้ ความเข้าใจของเจตคติ จะหมายถึง แนวโน้มหรือความตั้งใจ (Intention) ของคนที่จะแสดงบางสิ่งบางอย่างหรือที่จะกระทำ (ประพฤติ) บางสิ่งบางอย่างต่อคนใดคนหนึ่ง สิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในทางใดทางหนึ่ง เช่น เป็นมิตร ให้ความอบอุ่น ก้าวร้าว เป็นศัตรู เป็นต้น โดยที่ความตั้งใจนี้อาจจะถูกวัด หรือประเมินออกมาได้จากการพิจารณาองค์ประกอบทางด้านพฤติกรรมของเจตคติ

Schermerhorn. (2000 : 76) กล่าวว่า เจตคติ ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านความรู้ ความเข้าใจ (Cognitive Component) คือ เจตคติที่จะสะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อ ความคิดเห็น ความรู้และข้อมูลที่บุคคลคนหนึ่งมีซึ่งความเชื่อจะแสดงให้เห็นถึงความคิดของคนหรือสิ่งของและข้อสรุปที่บุคคลได้มีต่อบุคคลหรือสิ่งของนั้นๆ เช่น งานของฉันขาดความรับผิดชอบ เป็นต้น

2. องค์ประกอบด้านอารมณ์ ความรู้สึก (Affective Component) คือ ความรู้สึกเฉพาะอย่างซึ่งเกี่ยวข้องกับผลกระทบส่วนบุคคล ซึ่งได้จากสิ่งเร้าหรือสิ่งที่เกิดก่อนทำให้เกิดเจตคตินั้น ๆ เช่น ฉันไม่ชอบงานของฉัน เป็นต้น

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) คือ ความตั้งใจที่จะประพฤติในทางใดทางหนึ่ง โดยมีรากฐานมาจากความรู้สึกเฉพาะเจาะจงของบุคคล หรือเจตคติของบุคคล เช่น ฉันกำลังไปทำงานของฉัน เป็นต้น

3. ประเภทของเจตคติ การแสดงออกทางเจตคติสามารถแบ่งได้เป็น 3 คือ

1. เจตคติในทางบวก (Positive Attitude) คือ ความรู้สึกต่อสิ่งแวดล้อมในทางที่ดีหรือยอมรับ ความพอใจ เช่น นักศึกษาที่มีเจตคติที่ดีต่อการโฆษณา เพราะวิชาการ โฆษณาเป็นการให้บุคคลได้มีอิสระทางความคิด

2. เจตคติในทางลบ (Negative Attitude) คือ การแสดงออก หรือความรู้สึกต่อสิ่งแวดล้อมในทางที่ไม่พอใจ ไม่ดี ไม่ยอมรับ ไม่เห็นด้วย เช่น นิดไม่ชอบคนเลี้ยงสัตว์ เพราะเห็นว่าทารุณสัตว์

3. การไม่แสดงออกทางเจตคติ หรือมีเจตคติเฉย ๆ (Negative Attitude) คือ มีเจตคติเป็นกลางอาจจะเพราะว่าไม่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ หรือในเรื่องนั้น ๆ เราไม่มีแนวโน้มเจตคติอยู่เดิมหรือไม่มีแนวโน้มทางความรู้ในเรื่องนั้น ๆ มาก่อน เช่น เรามีเจตคติที่เป็นกลางต่อผู้ไม่โครเวฟ เพราะเราไม่มีความรู้เกี่ยวกับโทษหรือคุณของผู้ไม่โครเวฟมาก่อน จะเห็นได้ว่าการแสดงออกของเจตคตินั้นเกิดจากการก่อตัวของเจตคติที่สะสมไว้เป็นความคิดและความรู้สึกจนสามารถแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมาตามเจตคติต่อสิ่งนั้น

4. การก่อตัวของเจตคติ (The Formation of Attitude)

การเกิดเจตคติแต่ละประเภทนั้นจะก่อตัวขึ้นมาและเปลี่ยนแปลงไปได้เนื่องจากปัจจัยหลายประการด้วยกัน ซึ่งในความเป็นจริงปัจจัยต่าง ๆ ของการก่อตัวของเจตคติไม่ได้มีการเรียงลำดับตามความสำคัญแต่อย่างใด ทั้งนี้เพราะแต่ละปัจจัย ปัจจัยใดมีความสำคัญมากกว่าขึ้นอยู่กับ การอ้างอิงเพื่อก่อตัวเป็นเจตคตินั้น บุคคลดังกล่าวได้เกี่ยวข้องกับสิ่งของหรือแนวความคิดที่มีลักษณะแตกต่างกันไปอย่างไร ซึ่งปัจจัยที่ก่อให้เกิดเจตคติและการเกิดเจตคติประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก ได้แก่

1. พื้นฐานของแต่ละบุคคลหรือเบื้องหลังทางประวัติศาสตร์ (Historical Setting) หมายถึง ลักษณะทางด้านชีวประวัติของแต่ละคน ได้แก่ สถานที่เกิด สถานที่เจริญเติบโต สถานภาพทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองที่ผ่านมาจะเป็นตัวหล่อหลอมบุคลิกภาพของบุคคล และเป็นปัจจัยนำไปสู่การเกิดเจตคติของคนนั้น ๆ

2. สิ่งแวดล้อมทางสังคม (Social Environment) ได้แก่ การปฏิสัมพันธ์ของมนุษย์ที่มีต่อกันและกัน เช่น การเปิดรับข่าวสาร กลุ่ม และบรรทัดฐานของกลุ่ม สภาพการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับบุคคลและประสบการณ์

3. กระบวนการสร้างบุคลิกภาพ (Personality Process) และสิ่งที่เกิดขึ้นมาก่อน (Predispositions) เป็นกระบวนการขั้นพื้นฐานในการสร้างเจตคติของแต่ละบุคคล

5. การวัดเจตคติ

เจตคติเป็นพฤติกรรมภายในที่มีลักษณะเป็นนามธรรม ซึ่งตัวเราเองเท่านั้นที่ทราบการวัดเจตคติโดยตรงจึงทำไม่ได้ แต่การศึกษาเจตคตินั้นสามารถกระทำได้เจตคติสามารถวัดได้โดยการสร้างแบบวัดเจตคติเพื่อถามความรู้สึกต่อสิ่งเร้าในรูปของความชอบหรือไม่ชอบ แบบวัดเจตคติที่นิยมใช้มีอยู่ 3-4 วิธี คือ

1. วิธีลิเคิร์ตสเกล (Likert Scale) เป็นวิธีการวัดเจตคติที่รู้จักกันแพร่หลายมากที่สุดวิธีหนึ่ง การวัดเจตคติของลิเคิร์ตเริ่มด้วยการรวบรวมหรือเรียบเรียงข้อความที่เกี่ยวข้องกับเจตคติที่ต้องการจะศึกษา ให้ความหมายสิ่งที่ต้องการจะวัดให้แน่นอน ชัดเจน และครอบคลุมขอบเขตเนื้อหาที่ต้องการวัดทั้งหมด และข้อความที่สร้างขึ้นต้องประกอบไปด้วยข้อความที่สนับสนุนและต่อต้านในเรื่องที่ต้องการจะวัด กล่าวคือ มีข้อความที่เป็นบวกและเป็นลบปะปนกันไป และนำข้อความที่รวบรวม ได้ไปลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการจะทำการศึกษา โดยกำหนดคำตอบของแต่ละข้อความให้เลือกตอบคือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ส่วนการให้คะแนนนั้นจะขึ้นอยู่กับชนิดของข้อความว่าเป็นข้อความที่สนับสนุนหรือเป็นบวก ถ้าตอบเห็นด้วยอย่างยิ่งให้คะแนน 5 คะแนน และลดลงไปจนถึงตอบไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งให้คะแนน 1 คะแนน ส่วนข้อความที่ต่อต้านหรือเป็นลบ ถ้าตอบไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งให้คะแนน 5 คะแนน และลดลงเรื่อย ๆ ไปจนถึงเห็นด้วยอย่างยิ่งให้คะแนน 1 คะแนน คะแนนของผู้ตอบแต่ละคนในแบบวัดเจตคติคือผลรวมของคะแนนทุกข้อในแบบวัดเจตคติ ซึ่ง ลิเคิร์ต ถือว่าผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อสิ่งใดย่อมมี โอกาสที่จะตอบเห็นด้วยกับข้อความที่สนับสนุนสิ่งนั้นมาก และในทำนองเดียวกันผู้ที่มีเจตคติไม่ดีต่อสิ่งใดนั้น โอกาสที่จะเห็นด้วยกับข้อความที่สนับสนุนสิ่งนั้นก็มีน้อยและ โอกาสที่จะตอบเห็นด้วยกับข้อความที่ต่อต้านสิ่งนั้นจะมีมาก คะแนนรวมของทุกข้อจะเป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงเจตคติของผู้ตอบในแบบวัดเจตคติของแต่ละคน

2. วิธีเทอร์สโตน สเกล (Thurstone Scale) วิธีการวัดแบบเทอร์สโตนนี้เน้นปัญหาด้านการมีช่วงเท่ากันมากกว่าการวัดแบบอื่น ซึ่งในทางปฏิบัติหมายถึงวิธีการให้น้ำหนัก

หรือคะแนนแต่ละข้อความที่ประกอบขึ้นมาเป็นสากล ข้อความแต่ละข้อความจะมีน้ำหนักในแต่ละช่วงเท่ากัน โดย เทอร์ส โตน ยึดหลักที่ว่า “คุณลักษณะใด ๆ ในความรู้สึกของคนเรานั้นจะมีตั้งแต่เห็นด้วยน้อยที่สุด ไปจนถึงเห็นด้วยมากที่สุด” โดยจะแบ่งช่วงความรู้สึกออกเป็น 11 ช่วงเท่า ๆ กัน ความคิดเห็นแต่ละข้อความจะมีน้ำหนักค่าเจตคติต่างกัน ไปจะอยู่ในช่วงไหนนั้นก็แล้วแต่ข้อความคิดเห็นนั้น

3. วิธีกัทแมน สเกล (Guttman Scale) จากข้อบกพร่อง เทอร์ส โตนสเกล และลิเคิร์ตสเกล ในเรื่องเกี่ยวกับความหมายของคะแนนและความเป็นมิติเดียวกันตลอดจนความสามารถในการนำคะแนนมาสร้างเป็นสเกลให้แก่ข้อบกพร่องที่ กัทแมน ได้ให้ความสนใจและคิดหาวิธีสร้างสเกลที่มีคุณสมบัติเด่น

4. วิธีการหาความแตกต่างของความหมาย (Semantic Differential) เป็นการศึกษาเกี่ยวกับความคิดรวบยอด (Concepts) ของบุคคลแต่ละบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ผู้ที่คิดวิธีนี้คือ ชาร์ล ออสกู๊ด (Charles E. Osgood) และผู้ร่วมงาน เป็นการศึกษาถึงความหมายของสิ่งต่าง ๆ ตามความคิดเห็นของกลุ่มที่จะศึกษาโดยการให้ประเมินค่าเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ต้องการวัดอาจจะเป็นสถานที่ บุคคล เหตุการณ์ ฯลฯ การประมาณค่านั้นใช้ค่าคุณศัพท์ซึ่งตรงกันข้ามและมีลำดับของความมากน้อยจากด้านหนึ่งไปสู่อีกด้านหนึ่งรวมทั้งหมด 7 อันดับ (บางครั้งใช้ 5 หรือ 3 อันดับ) ในการที่จะให้ผู้ตอบประเมินค่ามากหรือน้อยนี้ทำให้เชื่อได้ว่าแบบวัดนี้สามารถใช้วัดเจตคติของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลต่อสิ่งต่าง ๆ ได้ และสามารถเปรียบเทียบเจตคติที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งของกลุ่มต่าง ๆ ได้

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีดังกล่าวสรุปได้ว่า เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษคือความรู้สึกนึกคิดที่เกิดจากเหตุและปัจจัยหลายประการที่ก่อตัวจนสะสมไว้เป็นความคิดและความรู้สึก จนกระทั่งสามารถแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ หรือเป็นแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมในทางที่จะสนับสนุนหรือต่อต้านประสบการณ์บางอย่างต่อครูผู้สอน เพื่อน สถาบัน หรือมีความคิดบางอย่างที่บ่งบอกว่า การแสดงออกในลักษณะพึงพอใจเรียกว่าเจตคติทางบวก และแสดงออกลักษณะไม่พึงพอใจเรียกว่าเจตคติทางลบ เมื่อเกิดขึ้นแล้วจะแสดงออกซึ่งพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งออกมา

2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ความหมายของแรงจูงใจ

คำว่า “แรงจูงใจ” มาจากคำกริยาในภาษาละตินว่า “Movere” ซึ่งมีความหมายตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า “to move” มีความหมายว่า “เป็นสิ่งที่โน้มน้าวหรือชักจูงนำบุคคลเกิดการกระทำหรือปฏิบัติการ (To Move a Person to Course of Action) ดังนั้น แรงจูงใจจึงได้รับความสนใจมากในทุก ๆ วงการ (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2556 : ออนไลน์)

Lovell. (1980 : 109) ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า “เป็นกระบวนการที่ชักนำโน้มน้าวให้บุคคลเกิดความมานะพยายามเพื่อที่จะสนองตอบความต้องการบางประการให้บรรลุผลสำเร็จ”

Domjan. (1996 : 199) อธิบายว่า การจูงใจเป็นภาวะในการเพิ่มพฤติกรรมการกระทำกิจกรรมของบุคคล โดยบุคคลลงใจกระทำพฤติกรรมนั้น เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ

Good. (1973 : 354) ให้ความหมายว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นความปรารถนาและพยายามอย่างสูงของนักเรียนที่จะศึกษาให้บรรลุสัมฤทธิ์ผลตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และเพื่อวัตถุประสงค์ทั่วไปของการศึกษา ซึ่งสรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึงความปรารถนาของมนุษย์ที่จะกระทำให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

McClelland. (1953 : 110-111) ให้ความหมายว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นความปรารถนาที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี แข่งกับมาตรฐานที่ดีเยี่ยมหรือทำให้ดีกว่าบุคคลอื่น ความพยายามเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ ความรู้สึกสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จ และมีความวิตกกังวลเมื่อประสบความสำเร็จล้มเหลว ซึ่งสอดคล้องกับ ลินเกรน (Lindgren. 1967 : 31-34) ที่เน้นความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในรูปของความต้องการความสำเร็จ (Need for Achievement) ซึ่งเปรียบได้กับความต้องการขั้นสูงของ Maslow เรียกว่า Self Achievement เป็นความเข้าใจที่จะเข้าใจตนเองทั้งในด้านความสามารถ ความถนัด รวมถึงศักยภาพอื่น ๆ และจะมีความปรารถนาที่จะใช้ความสามารถและศักยภาพนั้นอย่างเต็มที่

สรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความมุ่งมั่นของบุคคลที่จะทำพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงด้วยดี ตามมาตรฐานอันสูงสุดหรือเป็นไปตามที่บุคคลวางไว้ โดยบุคคลนั้นได้ใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ เมื่อมีอุปสรรคก็คิดหาทางแก้ไขโดยไม่ย่อท้อ เนื่องจากผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมักจะมีความอดทน ขยัน และพากเพียรพยายาม มีความรับผิดชอบในการทำงานและมักจะเป็นผู้ที่ประสบผลสำเร็จในชีวิต

ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1. ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ (McClelland)

McClelland. (1980 : 201) ได้กล่าวถึง แรงจูงใจพื้นฐานของบุคคล 3 ประการได้แก่

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive) คือความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี โดยพยายามแข่งขันกับเกณฑ์มาตรฐานอันดีเลิศ จะมีความรู้สึกเป็นทุกข์ กังวล ไม่สบายใจเมื่อประสบความล้มเหลวหรืออุปสรรค

2. แรงจูงใจใฝ่สมาคม (Affiliation Motive) คือความปรารถนาที่จะเป็นที่ยอมรับของคนอื่น ต้องการเป็นที่นิยมชมชอบของคนอื่น ต้องการมีเกียรติยศชื่อเสียงในสังคม สิ่งเหล่านี้เป็นแรงจูงใจที่จะทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเพื่อให้ได้มาซึ่งการยอมรับจากบุคคลอื่นๆ

3. แรงจูงใจใฝ่อำนาจ (Power Motive) คือความปรารถนาที่จะได้มาซึ่งอิทธิพลเหนือกว่าคนอื่นในสังคม ผู้ที่มีความจูงใจใฝ่อำนาจสูงจึงเป็นผู้ที่พยายามควบคุมสิ่งต่างๆ เพื่อให้ตนเองบรรลุความต้องการที่จะมีอิทธิพลเหนือคนอื่นในองค์กร

จากแรงจูงใจขั้นพื้นฐานของบุคคล 3 ประการดังกล่าว (McClelland) ได้ให้ความสำคัญในเรื่องของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าแรงจูงใจในด้านอื่นๆ เพราะเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จมากที่สุด

McClelland. (1980 : 163) กล่าวถึง พฤติกรรมของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไว้ 6 ลักษณะดังนี้

1. กล้าเสี่ยงพอสมควร (Moderate Risk-Taking) ในเหตุการณ์ที่ต้องใช้ความสามารถโดยไม่ขึ้นอยู่กับโชคชะตา จะมีการตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว ไม่ลังเล บุคคลที่ต้องการสัมฤทธิ์ผลสูงมักไม่พอใจที่จะทำงานง่าย ๆ แต่ต้องการทำงานที่ยากลำบากพอสมควร เพราะมีความมั่นใจในความสามารถของตนเองเพราะการทำงานที่ยากให้ลุล่วงไปได้ นั่นจะนำความพอใจมาสู่ตน

2. ขยันขันแข็ง (Energetic) หรือชอบการกระทำแปลก ๆ ใหม่ ๆ ที่จะทำให้บุคคลนั้นเกิดความรู้สึกว่าตนเองประสบความสำเร็จ ผู้มีความต้องการสัมฤทธิ์ผลสูงไม่จำเป็นต้องเป็นคนขยันในทุกกรณีไป แต่จะมานะพากเพียรต่อสิ่งที่ท้าทายหรือช่วยความสามารถของตนและทำให้ตนเกิดความรู้สึกว่าได้ทำงานสำคัญลุล่วงไปแล้ว ผู้ที่มีความต้องการสัมฤทธิ์ผลสูงมักจะไม่ขยันขันแข็งในงานอันเป็นกิจวัตรประจำวัน แต่จะทำงานขยันขันแข็ง

เฉพาะงานที่ต้องใช้สมองและเป็นงานที่ไม่ซ้ำแบบใคร หรือสามารถจะค้นคว้าหาวิธีการใหม่ ๆ ที่จะแก้ปัญหาให้สำเร็จลุล่วงไป

3. รับผิดชอบต่อตนเอง (Individual Responsibility) ผู้ที่มีความต้องการสัมฤทธิ์ผลสูงมักจะพยายามทำงานให้สำเร็จเพื่อความพึงพอใจในตนเองมิใช่หวังให้คนอื่นยกย่อง มีความต้องการเสรีภาพในการคิดและการกระทำไม่ชอบให้ผู้อื่นมาบงการ

4. ต้องการทราบแน่ชัดถึงผลของการตัดสินใจของตนเอง (Knowledge of Result of Decision) โดยไม่ใช่เพียงการคาดคะเนเอาเองว่าจะต้องเป็นลักษณะอย่างนั้นอย่างนี้ นอกจากนี้ผู้ที่มีความต้องการความสัมฤทธิ์ผลสูง ยังพยายามที่จะทำตัวให้ดีกว่าเดิมอีกเพื่อทราบว่าการกระทำของตัวเองว่าเป็นอย่างไรก็จะพยายามปรับปรุงทั้งในด้านของพฤติกรรม

5. มีการทำนายหรือคาดการณ์ไว้ล่วงหน้า (Anticipation of Future Possibilities) ผู้ที่มีความต้องการสัมฤทธิ์ผลสูงมักเป็นบุคคลที่มีแผนระยะยาวเพราะเล็งเห็นผลคาดการณ์ไกลกว่าผู้ที่มีความต้องการสัมฤทธิ์ต่ำ

6. มีทักษะในการจัดการระบบงาน (Organizational Skills) เป็นสิ่งที่แมคเคลแลนด์เห็นว่าควรจะมีแต่ยังมีหลักฐานการค้นคว้ามาสนับสนุนได้ไม่เพียงพอ (McClelland, 1980 : 201)

นอกจากนี้ (McClelland) ได้สรุปว่าลักษณะของคนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับสูงจะมีลักษณะดังนี้

1. พยายามที่จะทำงานอย่างไม่ทอดยงจนถึงจุดหมาย
2. เป็นผู้ตั้งวัตถุประสงค์ที่มีโอกาสจะทำได้สำเร็จ 50-50 หรือมีความเสี่ยงปานกลาง
3. เป็นผู้รับผิดชอบพฤติกรรมของตนและตั้งมาตรฐานความเป็นเลิศ (Standard of Excellence) ในการทำงาน
4. เป็นผู้มีความสามารถในการวางแผนในระยะยาว
5. ต้องการข้อมูลผลย้อนกลับของผลงานที่ทำ
6. เมื่อประสบความสำเร็จมักอ้างสาเหตุภายใน เช่น ความสามารถและความพยายาม

(McClelland) ได้ทำการทดลองโดยใช้แบบทดสอบการรับรู้ของบุคคล (Thematic Apperception Test (TAT)) เพื่อวัดความต้องการของมนุษย์ซึ่งแบบทดสอบดังกล่าวเป็นเทคนิคการนำเสนอภาพต่าง ๆ แล้วให้บุคคลเขียนเรื่องราวในสิ่งที่ตนสนใจและจาก

การศึกษา (McClelland) ได้ข้อสรุปถึงคุณลักษณะของคนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในระดับสูงมีความต้องการ 3 ประการซึ่งเชื่อว่าเป็นสิ่งที่สำคัญในการทำความเข้าใจพฤติกรรมของบุคคลได้แก่

1. ความต้องการความสำเร็จ (Need for Achievement) เป็นความต้องการที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ให้เต็มที่และดีที่สุดเพื่อความสำเร็จ จากการทดลองของ (McClelland) พบว่าบุคคลที่ต้องการความสำเร็จสูงจะมีลักษณะชอบการแข่งขัน ชอบงานที่ท้าทายและต้องการได้รับข้อมูลป้อนกลับเพื่อประเมินผลงานของตนเอง มีความชำนาญในการวางแผน มีความรับผิดชอบสูงและกล้าที่จะเผชิญกับความล้มเหลว

2. ความต้องการความผูกพัน (Need for Affiliation) เป็นความต้องการการยอมรับจากบุคคลอื่น ต้องการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม มีความต้องการสัมพันธ์ทางที่ดีต่อบุคคลอื่น ซึ่งบุคคลลักษณะนี้ต้องการความผูกพันสูงชอบสถานการณ์การร่วมมือมากกว่าสถานการณ์การแข่งขัน โดยพยายามสร้างและรักษาความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น

3. ความต้องการอำนาจ (Need for Power (nPower)) เป็นความต้องการอำนาจเพื่อมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น ซึ่งบุคคลที่มีความต้องการด้านนี้สูงจะพยายามทำให้ตนมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น ต้องการให้ผู้อื่นยอมรับหรือยกย่อง ต้องการความเป็นผู้นำ กังวลเรื่องอำนาจมากกว่าการทำงานให้เกิดประสิทธิภาพ

จากการทดลองโดยใช้แบบทดสอบ TAT พบว่า พนักงานหรือบุคลากรขององค์กรต่าง ๆ ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมักต้องการทำงานใน 3 ลักษณะได้แก่

- งานที่เปิดโอกาสให้รับผิดชอบเฉพาะส่วนงานของเขาและเขามีอิสระที่จะตัดสินใจและแก้ปัญหาด้วยตนเอง
- ต้องการงานที่มีระดับยากพอดี ไม่ง่ายหรือยากเกินไปกว่าความสามารถของเขา
- ต้องการงานที่มีความแน่นอนและต่อเนื่องซึ่งสร้างผลงานได้และทำให้เขามีความก้าวหน้าในงานเพื่อจะพิสูจน์ตนเองถึงความสามารถของเขาได้

2. ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ (Atkinson)

Atkinson (1966 : 240-241) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงผลักดันที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลรู้ตัวว่าการกระทำของตนจะต้องได้รับการประเมินผลจากตัวเองหรือบุคคลอื่น โดยเทียบเคียงกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม ผลจากการประเมินอาจเป็นที่พอใจเมื่อกระทำจนสำเร็จ

หรือไม่น่าพอใจเมื่อกระทำไม่สำเร็จก็ได้และยังได้กล่าวถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่าจะต้องคำนึงถึงประเด็นต่าง ๆ 3 ประเด็น คือ

1. แรงจูงใจที่จะบรรลุความสำเร็จ (Motivation to Success) บุคคล แต่ละคนมีแรงจูงใจที่จะไปสู่ความสำเร็จรวมทั้งแรงจูงใจที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลวแตกต่างกันขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมของแต่ละบุคคล ถ้าเขาประสบความสำเร็จเขาก็จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าบุคคลที่เคยประสบความล้มเหลวมาก่อนซึ่งจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

2. โอกาสของความสำเร็จ (Probability of Success) ถ้างานที่ทำไม่ยากหรือง่ายเกินไปบุคคลจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มาก แต่ถ้างานที่ทำง่ายหรือยากมากเกินไปไม่ว่าคน ๆ นั้นจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากหรือน้อยเขาก็จะไม่คิดว่าเขาจะมีโอกาสที่จะสำเร็จหรือล้มเหลว

3. คุณค่าของความสำเร็จ (Incentive Value of Success) บุคคลจะมีความพึงพอใจในความสำเร็จของตนมากยิ่งขึ้นถ้างานที่ทำสำเร็จนั้นเป็นงานยาก ตรงกันข้ามถ้างานที่ทำสำเร็จนั้นเป็นงานง่ายเขาก็จะไม่เกิดความพึงพอใจในความสำเร็จนั้นมากเท่าไร

3. ลักษณะผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ (Herman)

Herman. (1970 : 354-355) ได้สรุปลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ดังนี้

1. มีความทะเยอทะยาน
2. มีความหวังมากกว่าตนจะประสบผลสำเร็จ ถึงแม้ว่าผลการกระทำของตนเองจะขึ้นอยู่กับโอกาส
3. ความพยายามไต่เต้าไปสู่สถานภาพทางสังคมที่สูงขึ้น
4. มีความอดทนในการทำงานที่ยาก ๆ ได้เป็นเวลานาน
5. เมื่องานที่กำลังทำอยู่ถูกขัดจังหวะหรือถูกรบกวน ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะพยายามทำต่อไปจนสำเร็จ
6. มีความรู้สึกที่เวลาเป็นสิ่งที่ไม่หยุดนิ่งและสิ่งต่าง ๆ จะผ่านไปอย่างรวดเร็ว จึงควรรีบทำสิ่งต่าง ๆ ให้ทันเวลา
7. คำนึงถึงเหตุการณ์ในอนาคตมาก
8. ในการเลือกเพื่อนร่วมงาน ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะเลือกเพื่อนที่มีความสามารถเป็นอันดับแรก
9. ต้องการให้ตนเองเป็นที่รู้จักแก่ผู้อื่น โดยพยายามทำงานของตนให้ดี

10. พยายามปฏิบัติงานให้ได้อยู่เสมอ

จากแนวคิดทฤษฎีเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นคุณสมบัติสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับทุกคนทุกหน่วยงาน โดยเฉพาะนักเรียนมีความต้องการที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างมากที่จะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งได้เลือกที่จะศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่สำคัญในการเรียน

3. ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง

Cronbach, (1970: 112-115) มีแนวคิดว่าคุณลักษณะจิตวิทยาในครอบครัวประกอบด้วยบรรยากาศทางปัญญาและบรรยากาศทางอารมณ์ เป็นคุณลักษณะหนึ่งของสภาพแวดล้อมภายในครอบครัวที่บิดามารดาสร้างขึ้น เด็กที่จะประสบความสำเร็จในชีวิตมักจะมีมาจากครอบครัวที่บิดามารดามีเจตคติที่ดีต่อลูกและมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ถ้าเด็กมีบิดามารดาที่เข้าใจตน ให้ความรัก ความอบอุ่นและช่วยเหลือเมื่อความต้องการ เด็กย่อมมีสุขภาพจิตที่ดีและทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียน

Maykut, (1984: 1366-A) กล่าวว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีสภาพแวดล้อมทางครอบครัวไม่ดี มีการแสดงออกถึงพัฒนาการของนักเรียนต่ำกว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีสภาพแวดล้อมทางครอบครัวดี

Gardner. (1973 : 235-245) ได้จำแนกบทบาทของบิดา มารดา ผู้ปกครองต่อการเรียนรู้ภาษาออกเป็น 2 ชนิด คือ บทบาทที่ปรากฏการกระทำ (Active Role) บทบาทชนิดนี้หมายถึง การที่บิดา มารดาหรือผู้ปกครองปรากฏการกระทำออกมา โดยการกระตุ้นนักเรียนให้เรียนภาษา สอนภาษาให้นักเรียน ส่งเสริมความสำเร็จในการเรียนภาษา คอยดูแลสอดส่องให้นักเรียนทำการบ้านและส่งเสริมให้นักเรียนทำทุกอย่างเกี่ยวกับการเรียนภาษาให้ดี ให้รางวัลและให้การเสริมแรงแก่ผู้เรียนเมื่อผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน และบทบาทที่ไม่ปรากฏการกระทำ (Passive Role) บทบาทชนิดนี้เป็นบทบาทที่ละเอียดอ่อน สำหรับความคิดของการ์ดเนอร์แล้วบทบาทชนิดนี้มีความสำคัญกว่าบทบาทของบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง บทบาทชนิดนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับเจตคติของบิดา มารดาหรือผู้ปกครองที่มีต่อชุมชนที่ใช้ภาษาที่นักเรียน ช่วยจูงใจผู้เรียนให้เรียนรู้ภาษา อย่างไรก็ตาม การสนับสนุนประการหนึ่งที่ส่งผลต่อการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กมาก คือ การให้นักเรียนได้มีโอกาสเรียนพิเศษ แต่การสนับสนุนในประเด็นนี้ขึ้นอยู่กับสภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวเป็นสำคัญจาก

องค์ประกอบหรือปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางด้านการครอบครัวดังกล่าวมีผู้ให้ความสนใจศึกษา และค้นพบยืนยันว่าองค์ประกอบเหล่านี้ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน เช่นเดียวกับ จอห์น ดับเบิลยู

Sanstroek, (2001 : 91) อธิบายว่า การสนับสนุนจากผู้ปกครองมีความสำคัญยิ่ง ต่อการศึกษาของเด็ก ผู้ปกครองที่ติดต่อกับทางโรงเรียนน้อยส่วนใหญ่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ในทางตรงกันข้ามผู้ปกครองที่ติดต่อกับทางโรงเรียนเป็นประจำ ลูกก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และจากผลการศึกษาของ (Conners and Epstein, 1995 cited by John W. Sanstroek. 2001 : 91) ผู้ปกครองควรจะเข้าร่วมในกิจกรรมของโรงเรียน 3-4 ครั้ง ได้แก่ การประชุมผู้ปกครองของโรงเรียน การประชุมครู การประชุมชั้นเรียน หรืออาสาสมัคร เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียน กิจกรรมเหล่านี้ถือเป็นบทบาทที่สำคัญของครอบครัวในการสนับสนุนการศึกษาของเด็ก นอกจากนี้เด็กนักเรียนทุกวัยยังคงกล่าวว่าพวกเขาอยากให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการศึกษาของพวกเขาด้วย นอกจากนี้ (McClelland and Pilon. 1983 : 564-574) ยังกล่าวว่า ครอบครัวเป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้เด็กมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ซึ่งถ้าครอบครัวกระตุ้นให้เด็กและปล่อยให้เด็กแก้ปัญหาด้วยตนเองเด็กจะสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของตนเองให้สูงขึ้นได้

ประวิตา มีเปี่ยมสมบูรณ์ (2555 : 98) กล่าวว่า ปัจจัยด้านผู้ปกครอง สามารถร่วมพยากรณ์มาตรฐานคุณภาพผู้เรียนของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษา นครปฐม ได้ ทั้งนี้เพราะผู้ปกครองมีบทบาทที่ส่งผลต่อความสำเร็จของโรงเรียน ดังนั้นโรงเรียนจะต้องให้ผู้ปกครองมีความรู้สึกเป็นเจ้าของ โรงเรียนร่วมกันจึงจะได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครอง การรณรงค์เพื่อให้เกิดความเข้าใจกันถึงจึงเป็นภารกิจที่สำคัญของโรงเรียน

ปิยะนุช สิงห์สถิต (2554 : 109-110) กล่าวว่า การส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้ปกครองที่มีการส่งเสริม สนับสนุนหรือเอาใจใส่ติดตามนักเรียนในปกครองของตนเอง ให้ได้เรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษด้วยวิธีการอย่างหลากหลาย เช่น ให้เรียนพิเศษ ซื้อหนังสือแบบเรียนเสริมให้ ให้ดูรายการโทรทัศน์ที่เกี่ยวกับความรู้ทางภาษาอังกฤษ ติดตามผลการเรียนและสนับสนุนให้เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาด้วยความเต็มใจและพอใจของนักเรียนเอง จะทำให้นักเรียนมีพัฒนาการทางภาษาเพิ่มขึ้น ซึ่งทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้นไปด้วย

ดังนั้นสรุปได้ว่า ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง หมายถึง การให้การสนับสนุน ส่งเสริม กระตุ้น เพื่อให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน มีความสำคัญต่อการประสบความสำเร็จในการเรียนของนักเรียน ผู้วิจัยจึงนำเอาปัจจัยดังกล่าวไปทำการวิจัยเพื่อหาปัจจัยจำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 สูงและต่ำ

4. นิสัยในการรักเรียน

1. ความหมายของนิสัยในการรักเรียน

ได้มีนักวิชาการ นักการศึกษา ได้ให้ความหมายของนิสัยในการรักเรียนไว้หลายท่านดังนี้

Brown and Holtzman, (1953) กล่าวว่า นิสัยในการรักเรียนของแต่ละบุคคลเป็นตัวประกอบหนึ่งที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาซึ่งอาจมีส่วนในการช่วยส่งเสริมหรือขัดขวางการเรียนนอกเหนือไปจากองค์ประกอบด้านสติปัญญา และนิสัยในการรักเรียนที่ดีเป็นประโยชน์ในการช่วยให้ประสบความสำเร็จในการเรียนได้และองค์ประกอบสำคัญในการเรียนก็คือ การใช้เวลา โดยเน้นที่การหลีกเลี่ยง การผลัดวันเวลา และวิธีทำงานการหลีกเลี่ยง

Eysench, Arnold and Meili. (1972 : 40 อ้างถึงใน ปัญญา ชูช่วย, 2551 : 40) กล่าวว่า นิสัย หมายถึง แนวโน้มของบุคคลที่แสดงพฤติกรรมจนเป็นนิสัยและเป็นไปโดยอัตโนมัติโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อได้รับฝึกฝนหรือประสบการณ์ดังนิสัยในการรักเรียนและปฏิบัติฝึกฝนเป็นประจำจนติดเป็นนิสัย โดยเฉพาะวิธีการเรียนการทำงานที่เกี่ยวข้องกับการเรียน พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกเป็นประจำ ผลการเรียนรู้และการฝึกฝน

Wrenn and Larsen, (1969 : 5-11) กล่าวว่า นิสัยในการเรียน หมายถึงพฤติกรรมที่ผู้เรียนประพฤติปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ ประกอบด้วย สมาธิในการเรียน วิธีการอ่าน และการจดจำคำบรรยาย การวางแผนการเรียน การแบ่งเวลาเรียน การทบทวนบทเรียน และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน

(John M. Grohol. online) ได้เสนอวิธีการเพื่อเสริมสร้างให้มีนิสัยการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพสูง (Highly Effective of Study Habbits) 10 วิธี ดังนี้

1. ขจัดนิสัยหรือพฤติกรรมบางอย่างที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียน เช่น ให้คิดบวก หลีกเลี่ยงความคิดแง่ ๆ ให้กำลังใจตัวเอง ไม่เปรียบเทียบตัวเองกับคนอื่น

2. เลือกสถานที่เรียนให้เหมาะสม
3. นำสิ่งของต่าง ๆ ที่ตัวเองคิดว่าจำเป็นมากในการเรียนและสามารถช่วยให้เข้าใจและประสบผลสำเร็จในการเรียนได้เข้าไปในห้องเรียนด้วย
4. จัดบันทึกบทสรุปหรือเนื้อหาเป็นภาษาของตัวเอง
5. สร้างเกมหรือเพลงที่ลงเนื้อหาที่ตัวเองต้องการจดจำ เพื่อจำเนื้อหาได้แม่นยำมากขึ้น
6. ฝึกฝน หรือทบทวนด้วยตัวเองหรือกับเพื่อน
7. อ่านก่อนเรียนและทบทวนหลังเรียน
8. กำหนดเวลาเรียนให้เหมาะสมกับตนเอง และให้รางวัลตัวเองเมื่อสามารถทำได้ตามเป้าหมาย
9. จัดตารางเวลาให้เหมาะสมกับตัวเอง ไม่เครียดมากไป หรือหย่อนยานมากเกินไป
10. เข้าใจจุดประสงค์ของการเรียนในแต่ละวิชาเพื่อสามารถบรรลุเป้าหมายของการเรียนได้

ดังนั้นสรุปได้ว่า นิสัยในการรักเรียน หมายถึง การปฏิบัติตนในเรื่องการเรียนที่กระทำเป็นประจำในด้านการวางแผนการเรียน ความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน การแบ่งเวลาเรียน การทำแบบฝึกและการทบทวนบทเรียน ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่มีความสำคัญต่อการประสบผลสำเร็จในการเรียน ผู้วิจัยจึงนำเอาปัจจัยดังกล่าว ไปใช้ในการวิจัย เพื่อหาปัจจัยจำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 สูงและต่ำ

5. คุณภาพการสอน

1. ความหมายของคุณภาพการสอน

นักการศึกษา ได้ให้ความหมายของคุณภาพในลักษณะทั่ว ๆ ไปโดยไม่เน้นว่าจะเป็นการสอนวิชาใดดังนี้

Bloom. (1976 : 112) ได้ให้ความหมายของคุณภาพการสอนว่า หมายถึง ความสามารถในการสอน มีการหาวิธีสร้างความเข้าใจกระจ่างชัดในการจัดการเรียนการสอนให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน และยังชี้ให้เห็นว่าคุณภาพการสอนเป็นเรื่องของการให้ตัวชี้แนะแก่ผู้เรียน ซึ่งเป็นการให้ผู้เรียนทราบว่าสิ่งที่เรียนคืออะไร ผู้เรียนควรทำอะไรบ้าง การมีส่วนร่วมของ

ผู้เรียนในกิจกรรมการเรียนรู้ การเสริมแรงทั้งทางบวกและทางลบ และการให้ข้อมูลย้อนกลับ และแก้ไขข้อบกพร่อง

Good. (1983 : 127-144) ได้เสนอผลการวิจัยเกี่ยวกับคุณภาพการสอนของครูที่มีผลต่อการเรียนการสอนว่า การสอนอย่างตั้งใจจริง (Active Teaching) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตอนเริ่มบทเรียนจะทำให้ให้นักเรียนมีผลการเรียนที่ดีขึ้น เพราะครูที่สอนอย่างตั้งใจจริงจะมีความเข้าใจเกี่ยวกับความคิดรวบยอดของสิ่งที่สอนและสามารถอธิบายความหมายได้อย่างชัดเจน จัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสม และได้เตรียมการเรื่องดังกล่าวมาก่อนที่จะกำหนดงานให้นักเรียนทำ เอาใจใส่และสนใจการเรียนรู้ของนักเรียนเป็นประการสำคัญ หากนักเรียนไม่เข้าใจก็พร้อมที่จะสอนใหม่เพื่อให้เข้าใจยิ่งขึ้น จากผลการทดลองโดยแนะนำวิธีการสอนข้างต้นให้กับครูในกลุ่มทดลอง พบว่า ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม และทัศนคติต่อวิชาเรียนก็ดีกว่ากลุ่มควบคุม นอกจากนี้ยังใช้วิธีการดังกล่าวในการสอนวิชาอื่น ๆ ในนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งมีผลที่ดีในการสอนเช่นเดียวกัน ผลจากการทดลองนี้แสดงว่าพฤติกรรมการสอนของครูมีผลต่อการเรียนของนักเรียนสูงมาก และสามารถฝึกอบรมให้ครูมีพฤติกรรมการสอนที่มีคุณภาพสูงได้

Bloom. (1976 : 115-126) ได้อธิบายถึงคุณภาพการสอนที่ดี มีลักษณะ 15 ประการดังนี้

1. การให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างเหมาะสม
2. การให้การเสริมแรงที่สอดคล้องกับผู้เรียน
3. การค้นหาข้อมูลย้อนกลับและแก้ไขข้อบกพร่อง
4. การวางแผน การเตรียมสอน และความพร้อมของครู
5. ผู้เรียนมีความเข้าใจจุดมุ่งหมายและขั้นตอนในการทำงาน
6. การลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยาก
7. ใช้อุปกรณ์การสอนอย่างเหมาะสม
8. การเปลี่ยนแปลงกิจกรรม
9. การใช้เทคนิคการสอนที่น่าสนใจ
10. การรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน
11. การควบคุมอารมณ์ของครู
12. ความแม่นยำในเนื้อหาวิชา และความแม่นยำในเรื่องที่สอน
13. การให้คิดว่าเพิ่มเติมนอกเหนือจากที่เรียนในชั้น

14. การเน้นการปฏิบัติควบคู่กับเนื้อหาวิชา

15. ความสามารถในการอธิบายให้นักเรียนเข้าใจ

นอกจากนี้ ครูที่มีคุณภาพควรมีองค์ประกอบในการสอนซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

1. การชี้แนะ (Cues) หมายถึง การที่ผู้สอนบอกจุดประสงค์ของการเรียนการสอนอย่างชัดเจน
2. การมีส่วนร่วม (Participation) หมายถึง การที่ผู้สอนพยายามให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน
3. การเสริมแรง (Reinforcement) หมายถึง การที่ผู้สอนชมเชยและการสนับสนุนเพื่อเพิ่มความถี่ของพฤติกรรมที่ปรารถนาของผู้เรียนให้สูงขึ้น
4. การให้ข้อมูลย้อนกลับและแก้ไขข้อบกพร่อง (Feedback/corrective) การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) หมายถึง ครูผู้สอนควรมีวินิจฉัยและแจ้งให้ผู้เรียนได้ทราบถึงข้อบกพร่องหรือส่วนที่ยังไม่บรรลุประสงค์และมีการแก้ไข (Corrective) โดยมีการปรับปรุงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน โดยดูจากข้อมูลย้อนกลับนั้น

Millman. (1981 : 174) ได้กล่าวว่า พฤติกรรมการสอนของครูนับว่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญที่สุด แม้จะมีปัจจัยอีกหลายประการที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพราะในการจัดการเรียนการสอนครูเป็นผู้ที่มีบทบาทที่สำคัญที่สุดในการดำเนินการจัดการเรียนการสอน พฤติกรรมการสอนเป็นตัวที่กำหนดสิ่งต่าง ๆ ในกระบวนการเรียนการสอนและพฤติกรรมการสอนที่ดีของครูส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนที่พึงปรารถนา เพราะพฤติกรรมการสอนจะทำให้เด็กสนใจเรียนและมีความพอใจในการเรียน นอกจากนี้แล้วทำให้นักเรียนรักใคร่และศรัทธาในตัวครู ซึ่งความรู้สึกละลานีจะช่วยส่งผลให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก็จะดีไปด้วย

Joseph and Clark. (1977 : 5) กล่าวว่า การวางแผนมีความสำคัญสำหรับอาชีพครู ซึ่งจำเป็นต่อประสิทธิภาพการสอนช่วยให้เกิดระเบียบวินัย สร้างบรรยากาศที่ดีในห้องเรียน และการจัดบทเรียนดีขึ้น ที่สำคัญช่วยให้ครูทราบว่าสอนอะไร เมื่อไรและอย่างไร

รุ่ง แก้วแดง (2540. 90-177, อ้างถึงใน ทิศนา ขัมมณี. 2552 : 184-187) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนไว้ว่า กระบวนการสอนประกอบไปด้วยกระบวนการหลัก 2 กระบวนการคือ กระบวนการเรียนรู้กับกระบวนการสอน ซึ่งกระบวนการสอนจะต้องเป็นไปเพื่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ครูเป็นกำลังสำคัญที่จะขับเคลื่อนให้การปฏิรูปการศึกษาและกระบวนการเรียนรู้ประสบความสำเร็จได้ หากครูไม่มีการปฏิวัติมุมมองต่อผู้เรียน และไม่

ปรับเปลี่ยนกระบวนการสอน ความสำเร็จก็อาจจะเกิดขึ้นไม่ได้ รุ่ง แก้วแดง (2540. 140-147, อ้างถึงใน ทิศนา แจมมณี. 2552 : 186) ได้เสนอหลักการสำหรับการจัดการเรียนการสอน สำหรับครูยุคใหม่ไว้ว่า ครูควรให้การเรียนเป็นสิทธิหน้าที่และความรับผิดชอบของผู้เรียน ให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางคือให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ และเอาใจใส่ผู้เรียนเป็นรายบุคคล รวมทั้งครูจะต้องทำตัวเป็นกัลยาณมิตรกับผู้เรียนด้วย นอกจากนี้ยังได้เสนอกระบวนการสอน 10 ขั้นตอน ซึ่งประกอบด้วย

- 1) การศึกษารวบรวมข้อมูลนักเรียนเป็นรายบุคคล
- 2) การวิเคราะห์เพื่อค้นหาศักยภาพของผู้เรียน
- 3) การร่วมกับผู้เรียนในการสร้างวิสัยทัศน์
- 4) การร่วมวางแผนการเรียน
- 5) การแนะนำช่วยเหลือเรื่องการเรียนรู้
- 6) การสรรหาสื่ออุปกรณ์
- 7) การให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง
- 8) การเสริมพลังและสร้างกำลังใจ
- 9) การร่วมการประเมินผล
- 10) การเก็บรวบรวมข้อมูล

รุ่ง แก้วแดง (2540. 146, อ้างถึงใน ทิศนา แจมมณี. 2552 : 186) ได้กล่าวว่า ครูที่สอนตามกระบวนการนี้จะมีภาพลักษณ์เปลี่ยนไปจากเดิมจากหน้ามือเป็นหลังมือ ครูจะมีบทบาทเป็น “ผู้อำนวยความสะดวก” (Facilitator) ผู้ให้คำแนะนำและเสริมพลังแก่นักเรียน ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งท่านขอเรียกครูแบบนี้ว่าเป็น “ครูพันธุ์ใหม่” เพราะเป็นการบ่งบอกถึงการเปลี่ยนแปลงของครูแบบพลิกโฉม

ดังนั้นสรุปได้ว่า คุณภาพการสอน หมายถึง ความสามารถของครูผู้สอนในการเข้าใจกระจำซัดในการเรียนการสอนให้เกิดกับผู้เรียน โดยการจัดลำดับส่วนประกอบของเนื้อหาการอธิบายการเสนอบทเรียน และกิจกรรมต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจกระจำซัดสามารถเรียนรู้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพสูง ซึ่งเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการผลักดันให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียน คุณภาพการสอนที่ดีย่อมส่งผลต่อการเรียนการสอนของนักเรียน ช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดีขึ้น ผู้วิจัยจึงนำเอาปัจจัยดังกล่าวไปใช้ในการวิจัยเพื่อหาปัจจัยจำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 สูงและต่ำ

6. สภาพแวดล้อมทางกายภาพในชั้นเรียน

นอกจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับเพื่อนร่วมงาน ครูกับผู้บริหาร โรงเรียนและครูกับบุคคลอื่น ๆ ในโรงเรียนที่มีความสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้ว บรรยากาศการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนของครูกับนักเรียน ก็นับว่าเป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่มีความสำคัญไม่น้อยเช่นกัน เพราะบรรยากาศการเรียนการสอนมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน บรรยากาศที่ดีก็ส่งเสริมให้นักเรียนมีสุขภาพจิตที่ดี มีความตั้งใจในการเรียนรู้ ใช้เวลาในการเรียนอย่างเต็มที่ ในทางกลับกันบรรยากาศที่ไม่ดี ไม่เหมาะสมก็เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนไม่สนใจ ไม่ตั้งใจและมีเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนต่อครูผู้สอนและ โรงเรียนได้ ดังนั้นบรรยากาศในชั้นเรียนจึงเป็นตัวแปรสำคัญอีกตัวแปรหนึ่งที่ช่วยส่งเสริม สนับสนุนให้การเรียนรู้ และการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้น อันส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดียิ่งขึ้นไปด้วย ดังการกล่าวอ้างของนักการศึกษา ดังต่อไปนี้

Good. (1973 : 106) กล่าวว่า บรรยากาศในชั้นเรียน หมายถึง สภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ที่ประกอบด้วยสภาพแวดล้อมทางกายภาพและสภาพแวดล้อมทางอารมณ์ของผู้สอน และนักเรียนร่วมกัน

McVey. (1989 : 124) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการเรียนไว้ว่า สภาพแวดล้อมในการเรียนทางด้านกายภาพซึ่งประกอบด้วยแสงสว่าง สี เสียง บริเวณที่ว่าง เฟอร์นิเจอร์ และลักษณะของสถานที่ที่ใช้เรียนรู้ ส่วนสภาพแวดล้อมที่เป็นนามธรรม หรือสภาพแวดล้อมทางด้านจิตวิทยาก็คือบรรยากาศของชั้นเรียน

Wallbery. (1989 : 533) กล่าวว่า ถ้ามองกันให้แคบลงในระดับห้องเรียน สภาพแวดล้อมทางด้านจิตวิทยาก็คือบรรยากาศของชั้นเรียนซึ่งเปรียบเสมือนกลุ่มของสังคมที่มีอิทธิพลต่อสิ่งที่ผู้เรียนเรียนรู้นั่นเอง

Savage. (1991 : 57-58 ; city David. 1987) กล่าวว่า สภาพแวดล้อมทางการเรียนมีผลกระทบโดยตรงต่อการกระทำกิจกรรมของผู้เรียน คือช่วยอำนวยความสะดวก หรือขัดขวางการกระทำของผู้เรียน การจัดเฟอร์นิเจอร์และเครื่องมือบางอย่างอาจเหมาะสมกับผู้เรียนกลุ่มใหญ่ แต่ไม่เหมาะกับกลุ่มเล็ก ผลกระทบด้านสนับสนุนผู้เรียนส่งผลในด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนคือช่วยทำให้เกิดการตื่นตัวในการเรียน และสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีที่สอดคล้องตามความแตกต่างของแต่ละบุคคลและลักษณะของกิจกรรม

การจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียน

การจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียน แบ่งได้เป็น 3 ลักษณะด้วยกันคือ สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ สภาพแวดล้อมทางด้านจิตภาพ และสภาพแวดล้อมทางด้านสังคม (วิวัฒน์ อภินิธิภิญโญ, 2554 : 10-11) ดังนี้

1. สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ เป็นสภาพแวดล้อมที่มนุษย์สร้างขึ้น ได้แก่ อาคารสถานที่ โต๊ะ เก้าอี้ สื่ออุปกรณ์การสอนต่าง ๆ รวมทั้งสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ตามธรรมชาติได้แก่ ต้นไม้ พืช ภูมิอากาศ ภูมิประเทศ เป็นต้น สภาพแวดล้อมทางการเรียนด้านกายภาพที่ส่งผลต่อการเรียนการสอนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน แบ่งออกเป็นสภาพแวดล้อมในห้องเรียนและสภาพแวดล้อมภายนอกห้องเรียน ดังนี้

1.1 สภาพแวดล้อมภายในห้องเรียนประกอบด้วยห้องเรียนและอุปกรณ์การเรียนต่าง ๆ แสงสว่าง สี เสียง อุณหภูมิ เหล่านี้เป็นต้น

1.1.1 ห้องเรียนและอุปกรณ์การเรียน ได้แก่ ห้อง พื้นห้อง ผนัง ประตู หน้าต่าง ขนาดและพื้นที่ว่างภายในห้องเรียน โต๊ะ เก้าอี้ กระดานดำ อุปกรณ์ตกแต่งห้องเรียน เช่น แจกันดอกไม้ ภาพวาด เป็นต้น

1.1.2 แสงสว่าง ได้แก่ แสงธรรมชาติจากดวงอาทิตย์และแสงประดิษฐ์ ซึ่งเป็นแสงจากหลอดไฟประดิษฐ์

1.2.3 เสียง ได้แก่ เสียงบรรยายของผู้สอน เสียงการสนทนาระหว่างผู้สอนและผู้เรียนหรือผู้เรียนกับผู้เรียน เสียงจากเครื่องขยายเสียง เหล่านี้จะต้องมีระดับความดังที่พอเหมาะ

1.2.4 อุณหภูมิ ได้แก่ ระดับความชื้นของอากาศ การถ่ายเทของอากาศ การระบายอากาศโดยธรรมชาติและการระบายอากาศจากอุปกรณ์อำนวยความสะดวก ได้แก่ พัดลม เครื่องปรับอากาศ เป็นต้น

1.2 สภาพแวดล้อมภายนอกห้องเรียน ได้แก่ แหล่งความรู้ต่าง ๆ เช่น แหล่งวิทยบริการ ห้องปฏิบัติการ ห้องทดลอง โรงฝึกงาน ห้องสมุด ศูนย์วัฒนธรรมต่าง ๆ ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกับการเรียนและการศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม นอกเหนือจากในห้องเรียน

2. สภาพแวดล้อมทางด้านจิตภาพ ได้แก่ สภาพแวดล้อมที่มีผลกระทบต่อความรู้สึกจิตใจ เจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอน แบ่งออกเป็นองค์ประกอบสำคัญใหญ่ ๆ 2 องค์ประกอบคือ

2.1 องค์ประกอบด้านนักเรียน ได้แก่ บุคลิกภาพและพฤติกรรมของนักเรียน ระดับสติปัญญา มีรายละเอียดดังนี้

2.1.1 บุคลิกภาพและพฤติกรรมของนักเรียนจะมีความสัมพันธ์และอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน บุคลิกภาพและพฤติกรรมของนักเรียนที่สำคัญ ได้แก่ การร่วมกิจกรรม การเป็นส่วนหนึ่งของหมู่คณะ การสมาคมภายในกลุ่ม ความมีระเบียบในการทำงาน ความเป็นประชาธิปไตย เป็นต้น

2.1.2 ระดับสติปัญญา ระดับสติปัญญาของนักเรียนมีความสัมพันธ์และมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้น ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนควรเลือกเนื้อหาและกิจกรรมให้เหมาะสมกับระดับสติปัญญาของนักเรียนด้วย

2.1.3 สถานภาพทางครอบครัว จากงานวิจัยพบว่า พื้นฐานทางครอบครัวจะส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และพบว่าอาชีพและรายได้ของบิดามารดามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอีกทั้งการเอาใจใส่ของผู้ปกครองจะส่งผลทางตรงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้นการจัดการศึกษาก็ควรคำนึงถึงในส่วนนี้ด้วย หากพบว่านักเรียนมาจากสภาพครอบครัวอย่างไรแล้ว ก็จะได้จัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนให้มีความเหมาะสม เช่น การจัดหาทุนการศึกษาให้แก่เด็กนักเรียนที่มีสภาพครอบครัวที่ยากจนเพื่อที่นักเรียนจะได้มีกำลังใจในการที่จะศึกษาค้นคว้าเล่าเรียนตามที่ใฝ่ฝันไว้ได้มากยิ่งขึ้น

2.2 องค์ประกอบด้านผู้สอน ประกอบด้วยบุคลิกภาพและพฤติกรรมของครูผู้สอน ความรู้และประสบการณ์ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.2.1 บุคลิกภาพและพฤติกรรมของครูผู้สอน บุคลิกภาพและพฤติกรรมของผู้สอนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน จากงานวิจัยพบว่า บุคลิกภาพและพฤติกรรมของครูที่นักเรียนต้องการนั้น ได้แก่ อารมณ์ดี ร่าเริง ยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่ดุคำหรือลงโทษนักเรียน โดยไม่มีเหตุผล พุดจาไพเราะอ่อนหวาน ไม่หยาบคาย ไม่ดื่มสุรา ยาเสพติด และเล่นการพนัน

2.2.2 ความรู้และประสบการณ์ มีความสัมพันธ์และมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งนี้จากงานวิจัยพบว่า วุฒิกูรมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กล่าวคือ นักเรียนที่เรียนกับครูที่มีวุฒิสอง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากครูที่มีวุฒิต่ำ ทั้งนี้เนื่องจากครูที่มีวุฒิสองกว่า ย่อมจะผ่านกระบวนการและเทคนิควิธีการสอน และวิชาการมากกว่าครูที่มีวุฒิต่ำและยิ่งถ้าหากว่าได้สอนตรงหรือสอดคล้องกับสาขาที่ได้เรียนมาด้วยแล้ว จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

2.2.3 เทคนิคการสอน การสอนของครูเริ่มตั้งแต่การวางแผนการสอน การดำเนินการสอนและการประเมินผล จากงานวิจัยพบว่า การวางแผนการสอนเป็นตัวแปรสำคัญที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หากครูผู้สอนมีการวางแผนการสอนที่ดีจะทำให้การสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ และทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงขึ้น

3. สภาพแวดล้อมทางด้านสังคม ได้แก่สภาพแวดล้อมที่เกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เช่น ความสัมพันธ์ระหว่าง นักเรียนกับนักเรียนด้วยกัน นักเรียนกับครูผู้สอน รวมถึงกฎระเบียบและข้อบังคับต่าง ๆ ของโรงเรียน องค์ประกอบของสภาพแวดล้อมทางการเรียน ด้านสังคม เช่น

3.1 การสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน จากงานวิจัยพบว่า บรรยากาศในชั้นเรียนมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.2 การสร้างแรงจูงใจ หากนักเรียนเกิดแรงจูงใจที่จะเรียน จะทำให้ผลการเรียนดีขึ้น แรงจูงใจจะมีทั้งภายนอกและภายใน สำหรับแรงจูงใจภายนอกนั้นผู้สอนสามารถกระตุ้นเพื่อให้นักเรียนสามารถแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่ต้องการได้

3.3 ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ความสำเร็จด้านวิชาการและพฤติกรรมของนักเรียนมีผลมาจากความสัมพันธ์ที่มีระหว่างครูและนักเรียน กล่าวคือ คุณภาพของความสัมพันธ์และการให้ความสนับสนุนร่วมมือกัน ส่วนบุคคลในชั้นเรียนมีผลต่อระดับความต้องการของนักเรียนแต่ละคน เนื่องมาจนสามารถสร้างกระบวนการเรียนรู้ และความสัมพัทธ์ระหว่างครูกับนักเรียนและมีผล โดยตรงต่อความสำเร็จในการทำกิจกรรมด้านการเรียน

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าสภาพแวดล้อมทางการเรียน มีผลต่อการจัดการเรียนการสอน ตลอดจนส่งผลถึงผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนของนักเรียนเป็นอย่างมาก ในการจัดการเรียนการสอนจึงควรต้องตระหนักถึงการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนด้านต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาอย่างรอบคอบและจริงจังจึงจะบังเกิดผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนอย่างแท้จริง จากอิทธิพลของสภาพแวดล้อมทางการเรียนดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าสภาพแวดล้อมทางการเรียนมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็นสภาพแวดล้อมภายนอกโรงเรียนที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนภายใน โรงเรียน หรือสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนและที่ใกล้ตัวผู้เรียนมากก็คือ สภาพแวดล้อมภายในห้องเรียนยังมีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนมาก ดังนั้นสภาพแวดล้อมทางการเรียนจึงเป็นสิ่งที่ควรให้ความสนใจเป็นอย่างยิ่ง ไม่ควรเพิกเฉยละเลย เพราะสิ่งเหล่านี้จะเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของผู้เรียนแต่ละคน

สรุปได้ว่า สภาพแวดล้อมทางกายภาพ หมายถึง สิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติและที่มนุษย์สร้างขึ้น เป็นทั้งสิ่งมีชีวิต และสิ่งไม่มีชีวิตในห้องเรียน ซึ่งมีผลกระทบทั้ง โดยตรงและโดยอ้อมต่อการเรียนของนักเรียน สภาพแวดล้อมทางกายภาพที่ดีในชั้นเรียนจะทำให้เด็กเกิดความรู้สึกที่ดีต่อโรงเรียน ออกจากไปโรงเรียนและส่งผลในทางที่ดีต่อการเรียนของเด็ก แต่หากสภาพแวดล้อมทางกายภาพในชั้นเรียนไม่ดีก็จะทำให้เด็กเกิดความรู้สึกที่ไม่ดีต่อโรงเรียน ไม่อยากไปโรงเรียนและส่งผลในทางที่ไม่ดีต่อการเรียนของเด็ก ผู้วิจัยจึงนำเอาปัจจัยดังกล่าว ไปใช้ในการวิจัย เพื่อหาปัจจัยจำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 สูงและต่ำ

7. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน

ผู้วิจัยได้ศึกษาความหมายและความสำคัญของบทบาทของครูในการส่งเสริมพฤติกรรมปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนดังรายละเอียดต่อไปนี้

ยนต์ ชุ่มจิต (2550 : 78) กล่าวว่า ครูกับนักเรียนนับว่าเป็นบุคคลที่มีความใกล้ชิดกันมากที่สุด ครูจึงควรปฏิบัติหน้าที่ของครูให้สมบูรณ์ที่สุด และควรสร้างมนุษยสัมพันธ์อันดีระหว่างครูกับนักเรียน วิธีการที่ครูควรสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างครูกับนักเรียน มีดังนี้

1. สอนศิษย์ให้เกิดความรู้ความสามารถในวิชาการต่าง ๆ ให้มากที่สุดอย่างเต็มความสามารถเพื่อให้ศิษย์มีความรู้อย่างแท้จริง
2. สอนศิษย์ด้วยการทำบรรยากาศการเรียนการสอนให้เกิดความสนุกสนานและได้สาระ
3. อบรมดูแลความประพฤติของศิษย์ให้อยู่ในระเบียบวินัยหรือกรอบคุณธรรมไม่ให้ศิษย์ประพฤติผิดนอกกรอบระเบียบวินัยหรือกระทำสิ่งที่ผิด ๆ ด้วยประการทั้งปวง
4. ดูแลทุกข์สุขของศิษย์ และพยายามหาทางช่วยเหลือ
5. ให้คำปรึกษาหารือ ช่วยแก้ปัญหาให้กับศิษย์

1. ปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน หมายถึง ความสัมพันธ์ทางสังคมระหว่าง 2 คนหรือบุคคล 2 ฝ่ายโดยต่างฝ่ายต่างมีอิทธิพลซึ่งกันและกัน ซึ่งปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและครูถือเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญต่อการเรียนการสอนในชั้นแรกในการเจอกันครั้งแรกของครูกับนักเรียนบุคลิกภาพของครูจะส่งผลต่อความรู้สึกของนักเรียน ถ้าครูมีความอบอุ่น เป็นกันเอง มีความเป็นมิตร เด็กก็จะไว้วางใจและมีความรู้สึกกับครู แต่ในทางตรงกันข้ามถ้าครูดูไม่เป็นมิตร ไม่มีความอบอุ่น เข้มงวดนักเรียนก็จะไม่มีความรู้สึกที่ดีกับครู รู้สึกเบื่อหน่าย ไม่มีจิตใจ

ในการเรียน รู้วิชานั้น และอาจเป็นปัญหาในเวลาต่อมาคือเด็กทำให้ความสัมพันธ์ของครูกับนักเรียนเป็นไปในทางที่ไม่ดี ไม่มาโรงเรียน ไม่เข้าเรียน และผลการเรียนวิชานั้นอาจตกต่ำซึ่งปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียนมี 2 ลักษณะด้วยกัน คือ

1.1 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ถ้าปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนเป็นไปด้วยดี หมายถึง ทั้งครูและนักเรียนต่างมีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน ครูเปิดโอกาสให้นักเรียน ได้ซักถาม ครูให้ความเป็นกันเองแก่นักเรียน ให้นักเรียนมีอิสระ และมีความสุขใจในการทำกิจกรรม บรรยากาศภายในห้องเรียนก็จะไม่ตึงเครียด เป็นบรรยากาศที่รื่นรมย์ นำเรียน นำสอน ซึ่งจะส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี แนวทางในการสร้างความสัมพันธ์อย่างเป็นระบบครูควรดำเนินการดังนี้

1. เริ่มสร้างความสัมพันธ์
2. สร้างสัดส่วนของคำพูดทางบวกและทางลบอย่างสม่ำเสมอ
3. สื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจเกี่ยวกับความคาดหวังระดับสูงของตน
4. ร่วมกันควบคุมดูแลการแสดงพฤติกรรมให้เป็นไปตามความคาดหวัง
5. สร้างทางเลือกเพื่อนำไปสู่กฏกติกาในชั้นเรียน

1.2 ปฏิสัมพันธ์ทางวาจา หมายถึง การพูดจาร่วมกันในชั้นเรียนระหว่างครูกับนักเรียน อาจเป็นการบรรยาย การอภิปราย การถาม คำถาม การมอบหมายงาน การพูดของนักเรียน เป็นต้น โดยทั่วไปครูใช้การสื่อสารกับนักเรียนในสามด้าน คือ

1. เพื่อระบุความต้องการที่ครูต้องการให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม
2. เพื่อแจ้งผลการกระทำของนักเรียน
3. เพื่อเสนอความคาดหวังทางบวกของนักเรียน

สำหรับการสื่อสารเราอาจไม่ใช่คำพูดเพียงอย่างเดียวก็ได้ เราอาจใช้การกระทำเป็นการสื่อสาร เช่น การเดินไปมาในห้องเรียน การสบสายตากับนักเรียน ผลดีของการมีปฏิสัมพันธ์ทางวาจาที่ดีต่อกันไว้ สรุปได้ดังนี้

1. การแสดงออกทางวาจาด้วยดีระหว่างครูกับนักเรียน จะช่วยสร้างความเข้าใจอันดีต่อกัน
2. ช่วยให้การเรียนได้ผลดี เพราะมีการสื่อความหมายที่ถูกต้อง เข้าใจกัน
3. ช่วยให้นักเรียนรู้สึกสบายใจที่จะรับวิชาการ หรือทำความเข้าใจบทเรียน และกล้าแสดงความคิดเห็นโดยไม่หวาดกลัวครู
4. ช่วยให้นักเรียนเกิดความไว้วางใจในตัวครู มีเหตุผล

5. ช่วยแก้ไข้ปัญหาการเรียนการสอนในชั้นได้

6. ช่วยสร้างบรรยากาศที่เอื้ออำนวยให้เกิดเจตคติ ความสนใจ ค่านิยม และ ผลการเรียนรู้ เป็นไปตามจุดหมายที่กำหนดไว้

การสร้างปฏิสัมพันธ์ทางวาทะนั้นควรใช้อิทธิพลทางอ้อม (Indirect Influence) ซึ่งหมายถึง พฤติกรรมทางวาทาที่ครูกระตุ้นให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น เช่น ครูยอมรับ ความรู้สึกของนักเรียน ครูชมเชย สนับสนุนให้กำลังใจ ครูยอมรับหรือนำความคิดเห็นของ นักเรียนมาใช้ ครูถามเพื่อให้นักเรียนตอบ ฯลฯ โดยครูหลีกเลี่ยงการใช้อิทธิพลทางตรง (Direct Influence) ซึ่งหมายถึงพฤติกรรมที่ครูแสดงฝ่ายเดียว เช่น ครูบรรยาย ครูสั่งการ ครูวิจารณ์ฝ่าย เดียว ดังนั้น ครูควรสร้างปฏิสัมพันธ์ทางวาทาโดยใช้อิทธิพลทางอ้อม เพื่อส่งผลดีต่อการเรียน การสอน

2. การวัดปฏิสัมพันธ์ของนักเรียน

การวัดปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนเป็นการวัดพฤติกรรมด้านจิตพิสัย มีแนวทางใน การวัดหลายวิธีซึ่งแต่ละวิธีมีลักษณะเฉพาะในตัวเองดังนี้

2.1 การสังเกต ต้องใช้บุคคลทำหน้าที่วัดคือ ใช้ตาและหูเป็นเครื่องมือสำคัญ ในการเฝ้าดูพฤติกรรมหรือเฝ้าดูการแสดงพฤติกรรมของผู้ที่เราจะต้องสังเกต และบันทึกข้อมูล ที่ได้จากการสังเกตไว้เป็นหลักฐาน การสังเกตอาจแบ่งได้ 2 ประการ คือ

2.1.1 การสังเกตแบบมีโครงสร้าง (Structured Observation) หมายถึง การสังเกตที่ผู้สังเกตได้กำหนดเรื่องที่จะสังเกตไว้ล่วงหน้าแน่นอนแล้ว ในการสังเกตจะศึกษา เฉพาะเรื่องและผู้สังเกตจำกัดขอบเขตไว้

2.1.2 การสังเกตแบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Observation) หมายถึง การสังเกตที่ผู้สังเกตไม่ได้วางแผนหรือกำหนดขอบเขตเฉพาะเรื่องไว้ล่วงหน้าว่าจะ ศึกษาเรื่องใด ผู้สังเกตจะสังเกตสภาพทั่ว ๆ ไปอย่างกว้างๆ

2.2 การสัมภาษณ์ การวัดด้วยวิธีนี้จะมีลักษณะเป็นการสนทนากับผู้ที่เรา ศึกษาพฤติกรรมอย่างมีจุดหมาย อาจเป็นการสนทนาเพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็น ค่านิยม ทศนคติ หรือความสนใจ เป็นต้น

2.3 การใช้แบบสอบถามและแบบสำรวจ

2.4 การจัดอันดับคุณภาพ วิธีนี้เหมาะสำหรับการวัดอารมณ์ ความรู้สึกที่ ต้องการทราบความเข้มข้นว่ามีมากน้อยเพียงใด

2.5 การใช้เทคนิคการฉายภาพ เป็นการจัดให้บุคคลได้มีโอกาสแสดง ปฏิกริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่งที่สามารถสังเกตได้ ตีความหมายและแปล ความหมายของการแสดงออกได้

2.6 แบบสร้างสถานการณ์ เป็นการกำหนดสถานการณ์ให้นักเรียนได้เห็น และเรียนรู้ในลักษณะที่เป็นเรื่องราวต่าง ๆ ผู้วัดจะสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนและบันทึก พฤติกรรมของนักเรียนที่สังเกตได้

การวัดปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนสามารถทำได้หลายวิธี ซึ่งการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัย จะใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวัดปฏิสัมพันธ์ของนักเรียน

จากความหมายและความสำคัญดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครู และนักเรียน คือ กระบวนการความสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษกับนักเรียน มี การกระทำเป็นสื่อแสดงความรู้สึกต่อกัน และแต่ละฝ่ายต่างก็มีอิทธิพลต่อกันได้แก่ ความสนใจ ต่อนักเรียน การสร้างความสัมพันธ์ที่ดีทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกเป็นกันเอง และการให้ความ รัก ความเอาใจใส่ ให้คำปรึกษา และข้อชี้แนะแก่นักเรียนในด้านการเรียน และเรื่องส่วนตัว สำหรับพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติต่อครู ได้แก่ ความเคารพนับถือ เชื่อฟังครูผู้สอน ตั้งใจและ สนใจกระทำในสิ่งที่ครูอบรมสั่งสอน และซักถามครูเมื่อมีข้อสงสัยทั้งในด้านการเรียนและด้าน ส่วนตัว ผู้วิจัยจึงนำเอาปัจจัยดังกล่าว ไปใช้ในการวิจัย เพื่อหาปัจจัยจำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 สูงและต่ำ

8. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

เพื่อน เป็นสิ่งแวดล้อมที่สำคัญมากในการสร้างเจตคติ ค่านิยม และพฤติกรรมของ นักเรียนรองจากครู โดยเฉพาะวัยรุ่น วัยที่กำลังเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์และ สังคม นักเรียนที่มีสุขภาพจิตดีเข้ากับเพื่อนและครูได้ดี มีความรักและเข้าใจเพื่อน ชอบสถาน ศึกษา มักจะเรียนรู้อย่างมีความสุข มีความคิดสร้างสรรค์ และพร้อมที่จะเรียนรู้เพื่อพัฒนา ตนเองตามศักยภาพ

บรรยากาศในห้องเรียนจะเต็มไปด้วยความอบอุ่น สร้างความรู้สึกที่ดีให้แก่ นักเรียน ได้ถ้านักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน คือ มีความสมัครสมานสามัคคี รักใคร่กลมเกลียวกัน ช่วย เหลือซึ่งกันและกัน มีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ซึ่งกันและกัน ฯลฯ นักเรียนจะมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ได้ นั้นขึ้นอยู่กับครูเป็นสำคัญ กล่าวคือ เป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักเรียน ปกครองดูแลนักเรียน ได้

ทั่วถึง ส่งสอนอบรมบ่มนิสัยและแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน ได้ถูกต้องนักเรียนก็จะค่อย ๆ ซึมซับเอาสิ่งที่ดีงามไว้ปฏิบัติจนเป็นคุณลักษณะเฉพาะคนที่พึงประสงค์ เมื่อนักเรียนทุกคนต่างเป็นคนดีเพราะมีครูดี ทุกคนก็จะมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันอันเป็นส่วนสร้างเสริมให้เกิดบรรยากาศที่พึงปรารถนาขึ้นในห้องเรียน

ละมัย ทุมพัฒน์ (2550 : 5) กล่าวว่า สัมพันธภาพกับเพื่อนคือลักษณะของพฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกต่อเพื่อนในด้านการเรียนและด้านส่วนตัว เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ได้แก่ การให้ความช่วยเหลือสนับสนุนเพื่อนเมื่อเพื่อนต้องการความช่วยเหลือ รู้จักการให้และการรับ รู้จักเคารพในสิทธิของผู้อื่น สนใจในความรู้สึกของเพื่อน ให้กำลังใจและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ตลอดจนยอมรับความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

จากความหมายและความสำคัญดังกล่าวสรุปได้ว่า ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน หมายถึง กระบวนการความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีการกระทำเป็นสื่อแสดงความรู้สึกต่อกัน และแต่ละฝ่ายต่างก็มีอิทธิพลต่อกัน พฤติกรรมที่นักเรียนและเพื่อนหากมีแนวโน้มไปในลักษณะที่ดี เช่น ให้กำลังใจกัน ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ช่วยกันทบทวนบทเรียนหรือทำงานร่วมกันอย่างมีความสุข สามารถส่งผลให้นักเรียนมีผลการเรียนที่ดีได้ หากเพื่อนมีพฤติกรรมที่ไม่ดี โดดรียนประจำ ไม่ใส่ใจและสนใจในการเรียน หากนักเรียนคบกับเพื่อนที่มีลักษณะดังกล่าว ก็มีความเสี่ยงที่จะทำให้ผลการเรียนของนักเรียนต่ำได้ ผู้วิจัยจึงนำเอาปัจจัยดังกล่าวไปใช้ในการวิจัยเพื่อหาปัจจัยจำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 สูงและต่ำ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Achievement) เป็นสมรรถภาพทางสมองในด้านต่าง ๆ ที่นักเรียนได้รับประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อมจากครู สำหรับความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

Good. (1973 : 7) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ (Achievement) ว่าหมายถึงความสำเร็จ (Accomplishment) ความคล่องแคล่ว ความชำนาญในการใช้ทักษะหรือการประยุกต์ใช้ความรู้ต่าง ๆ สำหรับความหมายของคำว่า “ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน” (Academic

Achievement) หมายถึง ความรู้ หรือทักษะอันเกิดจากการเรียนรู้ในวิชาต่าง ๆ ที่ได้เรียนมาแล้ว ซึ่งได้จากผลการทดสอบของครูผู้สอน หรือผู้รับผิดชอบในการสอน หรือทั้งสองอย่างรวมกัน

สุดฤทัย ศรีปรีชา (2550 : 8) ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า หมายถึง ขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการทำงานที่ต้องอาศัยความพยายามจำนวนหนึ่งซึ่งอาจเป็นผลมาจากการกระทำที่อาศัยความสามารถทางร่างกายหรือสมอง ดังนั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการเรียน โดยอาศัยความสามารถเฉพาะตัวของบุคคล ตัวที่บ่งชี้ถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอาจได้มาจากกระบวนการที่ไม่ต้องอาศัยการทดสอบที่เรียกว่า Nontesting Procedures เช่น การสังเกตหรือตรวจการบ้าน หรืออาจอยู่ในรูปของเกรดที่ได้มาจากโรงเรียน ซึ่งต้องอาศัยกรรมวิธีที่ซับซ้อน และช่วงเวลาในการประเมินอันยาวนาน หรืออีกวิธีหนึ่งอาจวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป (Published Achievement Test) จะพบว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่นิยมใช้กันทั่วไปมักอยู่ในรูปแบบของเกรดที่ได้จากโรงเรียนเนื่องจากให้ผลที่น่าเชื่อถือมากกว่า อย่างน้อยก่อนที่จะทำการประเมินผลการเรียนของนักเรียน ครูจะต้องพิจารณาองค์ประกอบอื่น ๆ อีกหลาย ๆ ด้านจึงยอมตีค่าการแสดงขนาดความล้มเหลวหรือความสำเร็จทางการเรียนจากการทดสอบของนักเรียนด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่ว ๆ ไปเพียงครั้งเดียว

เจษฎา นิมฺมจริญ (2554 : 22) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะที่เปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากการเรียนการสอน การอบรม สั่งสอน การค้นคว้า ประสพการณ์ต่าง ๆ หรือการเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถทั้งทางพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย

สรุปความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ คุณลักษณะรวมถึงความรู้ความสามารถของบุคคลอันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน หรือมวลประสพการณ์ทั้งปวงที่บุคคลได้รับจากการเรียนการสอน ทำให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านต่าง ๆ ของสมรรถภาพทางสมอง ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นการตรวจสอบระดับความสามารถสมองของบุคคล เรียนแล้วรู้อะไรบ้าง และมีความสามารถด้านใดมากน้อยเท่าไร ตลอดจนผลที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอนการฝึกฝนหรือประสพการณ์ต่าง ๆ ทั้งที่โรงเรียน ที่บ้านและสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ รวมทั้งความรู้สึก ค่านิยม จริยธรรมต่าง ๆ ก็เป็นผลมาจากการฝึกฝนด้วย

การให้ระดับผลการเรียน

การแบ่งความสามารถในการเรียนของนักเรียนตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยพิจารณาจากเกรดที่ได้รับดังต่อไปนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.

2551 : 24 – 25)

0	หมายถึง ผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์	ได้คะแนนต่ำกว่า 50 คะแนน
1	หมายถึง ผลการเรียนผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ	ได้คะแนน 50-54 คะแนน
1.5	หมายถึง ผลการเรียนพอใช้	ได้คะแนน 55-59 คะแนน
2	หมายถึง ผลการเรียนปานกลาง	ได้คะแนน 60-64 คะแนน
2.5	หมายถึง ผลการเรียนค่อนข้างดี	ได้คะแนน 65-69 คะแนน
3	หมายถึง ผลการเรียนดี	ได้คะแนน 70-74 คะแนน
3.5	หมายถึง ผลการเรียนดีมาก	ได้คะแนน 75-79 คะแนน
4	หมายถึง ผลการเรียนดีเยี่ยม	ได้คะแนน 80 - 100 คะแนน

จากเกณฑ์ดังกล่าวสามารถพิจารณาระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากคะแนนเฉลี่ยสะสมของนักเรียน โดยแบ่งระดับของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำ หมายถึง ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00

คะแนนเฉลี่ยสะสมปานกลาง หมายถึง ได้คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.00 – 2.99

คะแนนเฉลี่ยสะสมสูง หมายถึง ได้คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป

ดังนั้น สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หมายถึง ผลการเรียนเฉลี่ยสะสมของนักเรียนที่ได้จากการสอบและวิธีการวัดผลของ โรงเรียนต่ำกว่า 2.00 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง หมายถึง ผลการเรียนเฉลี่ยสะสมของนักเรียนที่ได้จากการสอบและวิธีการวัดผลของโรงเรียนตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

ชลดา ชลสวัสดิ์ (2555 : 70-72) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาของเขต 2 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านตัวนักเรียน ด้านครูและด้าน โรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนที่มี

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง พบว่า ตัวแปรด้านครู ด้านโรงเรียนประเด็นสื่อ และอุปกรณ์การเรียน และด้านกิจกรรม โรงเรียน มีความสัมพันธ์กันในด้านตรงกันข้ามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในโรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำพบว่า ตัวแปรด้านครูมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรณูภา หนูวัฒนา (2551 : 94) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี ในเขตภาคกลาง สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ได้แก่ ปัจจัยด้านเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ปัจจัยด้าน โรงเรียนและปัจจัยด้านครอบครัว

ศิวพร ประเสริฐสุข และคณะ (2550 : 71-72) ได้ศึกษาปัจจัยที่สามารถจำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สังกัดอาชีวศึกษาจังหวัดหนองคาย พบว่า ปัจจัยด้านพฤติกรรมกรเรียนของนักศึกษา ปัจจัยด้านพฤติกรรมกรสอนของครูภาษาอังกฤษ และสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา สามารถจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ ได้ดังนี้ ปัจจัยด้านพฤติกรรมกรเรียนของนักศึกษา เป็นปัจจัยที่สามารถจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ โดยให้ค่าอิทธิพลสูงสุด สภาพแวดล้อมสถานศึกษาเป็นปัจจัยที่สามารถจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำในลำดับที่สอง พฤติกรรมกรสอนของครูภาษาอังกฤษเป็นปัจจัยที่สามารถจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำในลำดับที่สาม ปัจจัยเหล่านี้สามารถจำแนกความเป็นสมาชิกกลุ่ม ได้ถูกต้องร้อยละ 63.6 การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมกรเรียนของนักศึกษา พฤติกรรมกรสอนของครูภาษาอังกฤษ และสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา ระหว่างนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ พบว่า พฤติกรรมกรเรียนของนักศึกษา และสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนพฤติกรรมกรของครูแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

พรจันท์ โปธินาค (2554 : 92-93) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตที่มีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้ทำการสรุปผลการวิจัยออกเป็น 2 ประเด็น ดังนี้

1. ปัจจัยที่ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ได้แก่ ปัจจัยด้านครอบครัว เช่น อาชีพผู้ปกครองที่มีอาชีพเกษตรกรรมและค้าขายไม่ได้ส่งผลทำให้นิสิตมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ นอกจากนี้รายได้ของครอบครัวและระดับการศึกษาของผู้ปกครองส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นั่นคือ หากครอบครัวมีรายได้สูงและการศึกษาที่สูง นิสิตก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านิสิตที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่ำ แต่ผู้ปกครองที่มีการศึกษาค่ำ ไม่มีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต ปัจจัยด้านผู้สอน ได้แก่ คุณลักษณะของครูผู้สอน คุณภาพการสอน และหลักสูตร ไม่มีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ได้แก่ เพศ พบว่า มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แต่เป็นส่วนน้อย ความรู้พื้นฐาน มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และเจตคติต่อวิชาที่เรียน ไม่ได้ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. ปัจจัยที่ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ จากผลการวิเคราะห์ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ได้ดีที่สุดมี 1 ตัวแปร คือ ตัวแปรด้านความยากของวิชา อาจเป็นเพราะกลุ่มวิชาที่มีหลักสูตรที่ซับซ้อนและเนื้อหาที่ทำความเข้าใจยากเกินไป อีกทั้งระบบการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษามีความแตกต่างกันเป็นอย่างมาก นอกจากนี้ยังรวมถึงระดับเชาว์ปัญญาของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนมีพื้นฐานความรู้ไม่เท่ากัน และนิสัยในการรักเรียนแตกต่างกัน ซึ่งคนที่มีความเชาว์ปัญญาและพื้นฐานความรู้รวมถึงนิสัยในการรักเรียน ไม่ดีย่อมส่งผลทำให้นิสิตมีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ ดังที่ (Bloom, 1982 : 108) ได้ศึกษาถึงสภาพการเรียนรู้อุปสรรคเพื่อการรับรู้ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับองค์ประกอบหรือปัจจัยที่ทำให้ปัจจัยที่ทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่าผลการเรียนที่สั่งสมมา ความรู้พื้นฐานที่จะต้องนำไปใช้ในการเรียนต่อ ความฉลาดและสติปัญญาซึ่งเกิดจากกรรมพันธุ์และการเรียนรู้ ความสนใจ ความมานะตั้งใจ ความขยัน รวมทั้งเจตคติต่อรายวิชา กิจกรรมการเรียนการสอนหรือกิจกรรมการเรียนรู้นั้นเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และกิจกรรมภายในมหาวิทยาลัยก็อาจเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ส่งผลต่อนิสิต

ปิยะนุช สิงห์สถิต (2554 : 109-119) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเลยพิทยาคม พบว่า ตัวแปรพยากรณ์ทุกตัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อย่าง

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครอง ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของนักเรียน เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความคาดหวังในการศึกษาต่อ พื้นความรู้เดิม การทำกำรบ้านของนักเรียน คุณภาพการสอนของครู ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน บรรยากาศสภาพห้องเรียนและบรรยากาศการเรียนการสอนในห้องเรียน ส่วนปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ คุณภาพการสอนของครู แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครอง บรรยากาศการเรียนการสอนในห้องเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนและพื้นความรู้เดิม

วนิดา ดีแป้น (2554 : 159-172) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเลย โดยการวิเคราะห์ห้หุระดับ พบว่า ตัวแปรอิสระระดับนักเรียนที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ โอกาสในการฝึกใช้ภาษาอังกฤษ ความรู้พื้นฐานเดิม ความถนัดทางภาษา เวลาที่เข้าเรียนชั่วโมงภาษาอังกฤษ เจตคติต่อภาษาอังกฤษ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง และนิสัยในการเรียน การเรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา ตัวแปรอิสระระดับห้องเรียนที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ คุณภาพการสอนและปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางลบ ได้แก่ ภาระงานพิเศษที่ครูรับผิดชอบ ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวก ได้แก่ สภาพแวดล้อมทางกายภาพในชั้นเรียนและปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ตัวแปรอิสระระดับนักเรียนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ โอกาสในการฝึกใช้ภาษาอังกฤษและความรู้พื้นฐานเดิม ได้แก่ เวลาที่เข้าเรียนชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษ ความถนัดทางภาษาและเจตคติต่อภาษาอังกฤษ ตัวแปรอิสระระดับห้องเรียนที่ส่งผลต่อค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ คุณภาพการสอน และตัวแปรที่ส่งผลต่อสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปร โอกาสในการฝึกใช้ภาษาอังกฤษที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนซึ่งส่งผลทางลบและครูเพศหญิงส่งผลทางบวก

วนิดา หมื่นชนะมา (2553 : 127-130) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 3 ด้วยโมเดลลดหลั่นเชิงเส้นหุระดับ พบว่า เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ คุณภาพการสอนของครู ความตั้งใจเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การส่งเสริมของผู้ปกครองและ

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวส่งผลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

เรณูภา หนูวัฒนา (2551 : 95-99) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 (ปวช.2) วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีในเขตภาคกลาง สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ปัจจัยผู้เรียน ประกอบด้วยเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษกลยุทธ์ในการเรียน ปัจจัยด้านครูผู้สอน ปัจจัยด้านโรงเรียน และปัจจัยด้านครอบครัว

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Harmon. (1999 : abstract) ได้ศึกษาปัจจัยของครูที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน พบว่า ปัจจัยของครูก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีหรือแย่งได้ ซึ่งพบว่าปัจจัยที่มาจากครูเองนั้น ได้แก่ ปัญหาครอบครัวของครูเอง ความขัดแย้งกับเพื่อนร่วมงาน รวมถึงอาการเจ็บป่วย ที่ไม่สามารถสอนได้เต็มประสิทธิภาพ

Ripple. (1965 : 480) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนการสอนในชั้นเรียน ผลการศึกษาพบว่า ครูและนักเรียนที่มีลักษณะนิสัย และพฤติกรรมที่แตกต่างและมีความหลากหลายนั้น ย่อมส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนที่แตกต่างกันไปด้วย อย่างไรก็ตามในการกำหนดเป้าหมายให้การเรียนการสอนในชั้นเรียนประสบผลสำเร็จนั้นสามารถทำได้โดยการสร้างบรรยากาศที่ส่งเสริมหรือสนับสนุนให้การเรียนประสบผลสำเร็จ และ (Ripple) ยังได้มีข้อเสนอแนะถึงลักษณะที่สามารถส่งเสริมให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จ ทั้งครูและห้องเรียนให้มีคุณภาพ ดังนี้

1. สร้างบรรยากาศที่อบอุ่นและเป็นกันเองในห้องเรียน
2. ครูต้องมีความอดทนต่อสภาวะอารมณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากนักเรียน
3. สร้างประชาธิปไตยในห้องเรียน
4. ไม่ใช้วิธีการทำโทษเพื่อตัดสินความผิด
5. ลดความหมองมัวและความวิตกกังวล
6. เปลี่ยนความวิตกกังวลให้เกิดความสนุกสนานในการเรียนรู้

Greaney and Kellaghan, (1996 : 36 cited by Edward B. Fiske, 2000 : 50) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียนในประเทศอุตสาหกรรมของยุโรป และ อเมริกาเหนือ พบว่า ขนาดของครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียน ในขณะที่ประเทศเคนย่า และสาธารณรัฐแทนซาเนีย พบว่า มีความสัมพันธ์ทางบวก นอกจากนี้การใช้ประโยชน์จากสื่อการสอนมีความสัมพันธ์ระดับสูงกับการแสดงออกของนักเรียนในประเทศที่กำลังพัฒนาแต่ไม่มีความสัมพันธ์กันในประเทศที่พัฒนาแล้ว

Holden. (1985 : abstract) ได้กล่าวถึงสาเหตุสำคัญที่ทำให้การสอนภาษาอังกฤษประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวว่า เกิดจากจำนวนนักเรียนในห้องเรียนที่มีมากเกินไป (Holden) ยังได้เสนอแนวทางทำให้การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศประสบความสำเร็จว่า ห้องเรียนหนึ่ง ๆ ควรมีนักเรียนประมาณ 10-20 คน เพื่อนักเรียนจะได้มีโอกาสร่วมทำกิจกรรมต่าง ๆ อย่างทั่วถึง ครูควรสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษให้เกิดขึ้นแก่นักเรียนและผู้ปกครอง และครูผู้สอนต้องไม่มีอคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ

Sion, (1993 : 4239-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างเจตคติ แรงจูงใจ และความวิตกกังวลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่สอง โดยใช้รูปแบบการทดสอบของการ์ดเนอร์ (A Test of Gardner's Model) จุดมุ่งหมายในการศึกษา คือ การหาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างเจตคติ แรงจูงใจ และความวิตกกังวลในการเรียน และอิทธิพลของตัวแปรเหล่านี้ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่สอง กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยเซาท์เทิร์นแคลิฟอร์เนีย ใช้แบบทดสอบเจตคติและแรงจูงใจที่พัฒนาโดยการ์ดเนอร์ (Gardner) และ (Smythe) แบบวัดผลสัมฤทธิ์เป็นแบบวัดเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านและการฟังเรียงความ ไวยากรณ์ และการสอบปากเปล่า ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรเกี่ยวกับเจตคติซึ่งประกอบด้วยส่วนอื่น ๆ และเจตคติที่มีต่อสถานการณ์เรียนรู้จะทำให้เกิดแรงจูงใจ ซึ่งแรงจูงใจจะเป็นสาเหตุทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการลดความวิตกกังวลเป็นสาเหตุทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Bounomo. (1990 : 437-A) ได้ศึกษาลักษณะทางจิตพิสัยของนักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ โดยทำการศึกษากับนักเรียน 6 คน ใช้แบบสอบถาม การสังเกต และการสัมภาษณ์เกี่ยวกับประวัติครอบครัว นอกจากนี้ยังใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) เกี่ยวกับแรงจูงใจ เจตคติ โรคภัยไข้เจ็บ และบุคลิกลักษณะ ซึ่งสังเคราะห์และวิเคราะห์จากองค์ประกอบ 8 ด้าน คือ อิทธิพลของครอบครัว ความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน การดูรายการ โทรทัศน์ มุมมองในเรื่องวัฒนธรรมของตนเอง การเลือกเรียนภาษาต่างประเทศ ประสบการณ์ในชั้นเรียน และยุทธวิธีในการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ จะเป็นนักเรียนที่มีการยอมรับนับถือตนเอง มีความเชื่อมั่นในตนเอง และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้

จากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีต่าง ๆ ผู้วิจัยได้นำแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมาสังเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยต่อผลการเรียนซึ่งผู้วิจัยได้นำปัจจัยจากผลการวิจัยไม่เฉพาะเจาะจงวิชาภาษาอังกฤษเท่านั้น แต่นำเอาผลการศึกษาของงานวิจัยต่าง ๆ นำมารวบรวมเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างสร้ากรอบแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยจำแนกออกเป็นตัวแปรปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชื่อผู้วิจัยและชื่อหนังสือหรือบทความวิจัย สรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 1 สรุปผลการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตัวแปร	ผู้วิจัย (ปีที่จัดทำเอกสาร)	ชื่อหนังสือ/บทความ/วิจัย
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน	Gardner, R.C. & Lambert, W.E. (1972)	- Attitudes and motivation in second language learning.
	ปริญญา จิตร โคตร (2550)	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย โดยวิเคราะห์พบระดับ
	พิมพ์ประภา อรัญมิตร (2552)	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 3
	วิษา สำราญใจ (2554)	ปัจจัยที่ส่งผลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 1
	ปิยะนุช สิงห์สถิต (2554)	ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเลยพิทยาคม

ตัวแปร	ผู้วิจัย (ปีที่จัดทำเอกสาร)	ชื่อหนังสือ/บทความ/วิจัย
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน	วนิดา ดีแป้น (2554)	ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ใน โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเลย โดยการวิเคราะห์พหุระดับ
	สมควร จำริญพัฒน์ (2553)	รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษา กาลสินธุ์ เขต 2
	นันทพร ธนกาญญา (2552)	การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ร้อยเอ็ด เขต 1
	ศุภร ศรีนุต (2554)	ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เพชรบูรณ์เขต 2
	วิมล ประจงจิตร (2554)	ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 1

ตัวแปร	ผู้วิจัย (ปีที่จัดทำเอกสาร)	ชื่อหนังสือ/บทความ/วิจัย
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน	โสภณ ตอพล(2554)	ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 1
	สุขฤกษ์ ดีโนนโพธิ์ (2554)	ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 30
	อัจฉรา บุญสุข (2553)	ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 2
ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง	พนิดา หมื่นชนะมา (2553)	ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นประถมศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 1
	โสภณ ตอพล (2554)	ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 1
	Gardner, R.C. & Lambert, W.E. (1972)	- Attitudes and motivation in second language learning.

ตัวแปร	ผู้วิจัย (ปีที่จัดทำเอกสาร)	ชื่อหนังสือ/บทความ/วิจัย
ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง	ปิยะนุช สิงห์สถิต (2554)	ปัจจัยที่ส่งผลต่อต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเลยพิทยาคม
	วนิดา ดีเป็น (2554)	ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ใน โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเลย โดยการวิเคราะห์พหุระดับ
	ธีระศักดิ์ พรหมลาย (2552)	ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ศรีสะเกษ เขต 4
	กรรณา ศรีรุณ (2553)	ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เพชรบูรณ์ เขต 2
	วิมล ประจงจิตร (2554)	ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 1
	โสภณ ตอพล(2554)	ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 1

ตัวแปร	ผู้วิจัย (ปีที่จัดทำเอกสาร)	ชื่อหนังสือ/บทความ/วิจัย
ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง	เกล้า จักทอน (2554)	ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขต พื้นที่การศึกษา เพชรบูรณ์ เขต 2
	พนิดา หมั่นชนะมา (2554)	ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้น ประถมศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 1
	Bloom, B. S (1976)	Human Characteristic and School Learning
คุณภาพของการสอน	Klausmier, H.J (1961)	- Learning and Human Abilities: Educational Psychology.
	Gardner, R.C. & Lambert, W.E. (1972)	- Attitudes and motivation in second language learning.
	ปิยะนุช สิงห์สถิต (2554)	ปัจจัยที่ส่งผลต่อต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเลขพิทยาคม

ตัวแปร	ผู้วิจัย (ปีที่จัดทำเอกสาร)	ชื่อหนังสือ/บทความ/วิจัย
คุณภาพของการสอน	วนิดา ดีแป้น (2554)	ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ใน โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเลย. โดยการวิเคราะห์พหุระดับ
	ศุภกร ศรีนุต (2554)	ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์เขต 2
	วิมล ประจงจิตร (2554)	ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 1
	สุฤกษ์ ดีโนนโพธิ์ (2554)	ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 30
เจตคติ	อัจฉรา บุญสุข (2553)	ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์เขต 2

ตัวแปร	ผู้วิจัย (ปีที่จัดทำเอกสาร)	ชื่อหนังสือ/บทความ/วิจัย
	พนิดา หมั่นชนะมา (2554)	ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้น ประถมศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต
	Bloom, B. S (1976)	Human Characteristic and School Learning
	Gardner, R.C. & Lambert, W.E. (1972)	Attitudes and motivation in second language learning.
เจตคติ	เรณูภา หนูวัฒนา (2551)	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 วิทยาลัย เกษตรและเทคโนโลยี ในเขตภาคกลาง สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการ อาชีวศึกษา
	สิริสุดา เขียงขวา (2552)	การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่มนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานีที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ
	ปริญญา จิตร โคตร (2550)	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญา ตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย โดยวิเคราะห์ พหุระดับ

ตัวแปร	ผู้วิจัย (ปีที่จัดทำเอกสาร)	ชื่อหนังสือ/บทความ/วิจัย
เจตคติ	วนิดา ตีแป้น (2554)	ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเลย โดยการวิเคราะห์หุระดับ
	สมควร จำริญพัฒน์ (2553)	รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษา ภาพลื่นธุ์ เขต 2
	ศุภกร ศรีนุศ (2554)	ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เพชรบูรณ์เขต 2
	วิมล ประจงจิตร (2554)	ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 1
	โสภณ ตอพล(2554)	ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 1

ตัวแปร	ผู้วิจัย (ปีที่จัดทำเอกสาร)	ชื่อหนังสือ/บทความ/วิจัย
เจตคติ	สุขฤกษ์ ดีโนนโพธิ์ (2554)	ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 30
	เรณูกา หนูวัฒนา (2553)	การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีในเขตภาคกลาง สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
	อัจฉรา บุญสุข (2553)	ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 2
นิสัยในการเรียน	เกล้า จักทอน (2554)	ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 2
	พนิดา หมั่นชนะมา (2554)	ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นประถมศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 1

ตัวแปร	ผู้วิจัย (ปีที่จัดทำเอกสาร)	ชื่อหนังสือ/บทความ/วิจัย
นิสัยในการรักเรียน	Gardner, R.C. & Lambert, W.E. (1972)	- Attitudes and motivation in second language learning.
	สิริสุดา เนียงขวา (2552)	การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานีที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ
	วนิดา ดีแป้น (2554)	ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ใน โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเลย โดยการวิเคราะห์พหุระดับ
	โสภณ ตอพล(2554)	ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 1
	สุขฤกษ์ ดีโนนโพธิ์ (2554)	ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 30
	วิรัช คู่่ม โภคา (2551)	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดนครปฐม

ตัวแปร	ผู้วิจัย (ปีที่จัดทำเอกสาร)	ชื่อหนังสือ/บทความ/วิจัย
	กรวิภา สนวนบุรี (2546)	ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์
	พนิดา หมั่นชนะมา (2554)	ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นประถมศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 1
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน	ปริญญา จิตร โคตร (2550)	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย โดยวิเคราะห์พหุระดับ
	วนิดา คีแป้น (2554)	ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเลย โดยการวิเคราะห์พหุระดับ
	ธีระศักดิ์ พรหมลาย (2552)	ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ศรีสะเกษ เขต 4
	กรรณา ศรีรุณ (2553)	ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เพชรบูรณ์ เขต 2

ตัวแปร	ผู้วิจัย (ปีที่จัดทำเอกสาร)	ชื่อหนังสือ/บทความ/วิจัย
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน	อัจฉรา บุญสุข (2553)	ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 2
	Klausmier, H.J (1961)	- Learning and Human Abilities: Educational Psychology.
	ปิยะนุช สิงห์สถิต (2554)	ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเลยพิทยาคม
	วนิดา ดีแป้น (2554)	ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลอย โดยการวิเคราะห์พหุระดับ
ปัจจัยด้านครอบครัว	เรณูภา หนูวัฒนา (2551)	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี ในเขตภาคกลาง สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
	พรจันทร์ โพธิ์นาค (2554)	ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตที่มีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ตัวแปร	ผู้วิจัย (ปีที่จัดทำเอกสาร)	ชื่อหนังสือ/บทความ/วิจัย
ปัจจัยด้านครอบครัว	ศุภกร ศรีนุต (2554)	ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์เขต 2
	วิมล ประจงจิตร (2554)	ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต
	โสภณ ตอพล(2554)	ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต
	สุขฤกษ์ ดีโนนโพธิ์ (2554)	ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 30
	เรณูภา หนูวัฒนา (2553)	การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี ในเขตภาคกลาง สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ตัวแปร	ผู้วิจัย (ปีที่จัดทำเอกสาร)	ชื่อหนังสือ/บทความ/วิจัย
ปัจจัยด้านครอบครัว	พนิดา หมั่นชนะมา (2554)	ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นประถมศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต ๓
	Klausmier, H.J (1961)	- Learning and Human Abilities: Educational Psychology.
	Jakobovits, L.A (2006)	- Second Language Learning and Transfer Theory: A Theoretical Assessment
พฤติกรรมของครูผู้สอน	ศิวพร ประเสริฐสุข และคณะ (2550)	ปัจจัยที่สามารถจำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สังกัดอาชีวศึกษาจังหวัดหนองคาย
สภาพแวดล้อมทางกายภาพ	Bloom, B. S (1976)	Human Characteristic and School Learning
	ปิยะนุช สิงห์สถิต (2554)	ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเลขพิทยาคม
	วนิดา ดีแป้น (2554)	ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเลย โดยการวิเคราะห์หุระดับ

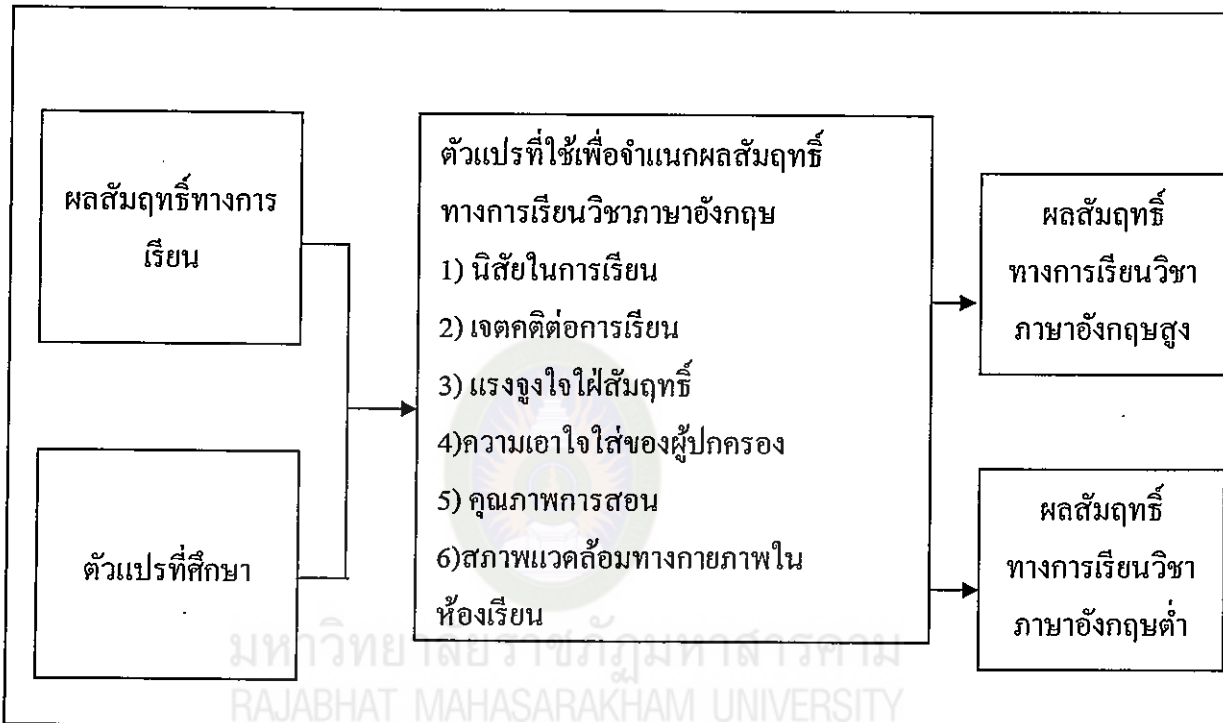
ตัวแปร	ผู้วิจัย (ปีที่จัดทำเอกสาร)	ชื่อหนังสือ/บทความ/วิจัย
	ธีระศักดิ์ พรหมลาย (2552)	ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียน วิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษา ศรีสะเกษ เขต 4
	วิมล ประจงจิตร (2554)	ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน วิชาวิทยาศาสตร์ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 1
	สุชฤกษ์ ดีโนนโพธิ์ (2554)	ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 30
	เกล้า จักทอน (2554)	ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขต พื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 2
	พนิดา หมั่นชนะมา (2554)	ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้น ประถมศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 1

จากผลการศึกษาตัวแปรปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา
ปัจจัยต่าง ๆ ที่มาจากผลการศึกษาของผู้วิจัยท่านอื่น ๆ ไม่จำเป็นจะต้องเป็นงานวิจัยที่
เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเท่านั้น แต่นำเอา

งานวิจัยที่หลากหลายสาขาวิชามาทำการรวบรวมเพื่อพิจารณา จากการค้นคว้า ผู้วิจัยจึงนำมาสร้างกรอบแนวคิดและเลือกตัวแปรที่สนใจศึกษา ดังภาพที่ 1

จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้น สามารถนำไปสร้างกรอบแนวคิดงานวิจัยดังต่อไปนี้

กรอบแนวคิดงานวิจัย

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดงานวิจัย

จากภาพที่ 1 ผู้วิจัยได้สร้างกรอบแนวคิดงานวิจัยจากคำถามงานวิจัยว่า ปัจจัยที่สามารถจำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 สูงและต่ำมีปัจจัยใดบ้าง และมีสมการจำแนกอย่างไร หลังจากได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า ปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่จำเพาะเจาะจงว่าจะต้องเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษ สามารถแบ่งได้เป็น 2 ระดับได้แก่ 1) ปัจจัยระดับนักเรียน ได้แก่ นิสัยในการรักเรียน เจตคติต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง และ 2) ปัจจัยระดับห้องเรียน ซึ่งเป็นปัจจัยภายนอกมีความสัมพันธ์กับผลการเรียน ได้แก่ คุณภาพการสอน สภาพ

แวดล้อมทางกายภาพในห้องเรียน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาตัวแปรดังกล่าวว่ามีอิทธิพลต่อการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 ที่มีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ โดยใช้เทคนิคการจำแนกประเภท (Discriminant Analysis) เพื่อให้สามารถเห็นว่าปัจจัยใดที่มีอิทธิพลมากที่สุดทั้งผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำจากการแปลผลสมการ ทั้งนี้เพื่อให้ได้แนวทางในการพัฒนานักเรียนให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อเพิ่มพูนศักยภาพของผู้เรียนในการพัฒนาตนเองให้เป็นคนเก่งในเรื่องของการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนได้อย่างเต็มความสามารถ รวมไปถึงช่วยลดความสูญเปล่าทางการศึกษาซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์แก่นักเรียน ชุมชนและประเทศชาติต่อไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อศึกษาการวิเคราะห์
จำแนกปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 สูงและ
ต่ำ ในปีการศึกษา 2557 โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. วิธีการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียน
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 และจะทำการสำรวจเกรดเฉลี่ยวิชา
ภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ซึ่งประชากรประกอบด้วยนักเรียนที่กำลังศึกษา
อยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 11,830 คน
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 11,849 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน
13,390 คน รวมจำนวนทั้งสิ้น 37,069 คน จำแนกออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1.1 กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง ได้แก่ นักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต
25 ที่มีผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไปในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557
ซึ่งได้จากการสำรวจระดับผลการเรียนจากโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

1.2 กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ ได้แก่ นักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต

25 ที่มีผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่า 2.00 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ซึ่งได้จากการสำรวจระดับผลการเรียนจากโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 จำนวน 396 คน จากประชากรทั้งหมด 37,069 คน กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรคำนวณของ Taro Yamane (Yamane อ้างถึงใน ไพศาล วรคำ. 2558 : 101) ที่ค่าความเชื่อมั่น 95% ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling) ในการจำแนกปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ จากการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มสูง จำนวน 200 คน และกลุ่มต่ำ 196 คน

ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง มีขั้นตอนการดำเนินงาน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรคำนวณของ Taro Yamane (Yamane อ้างถึงใน ไพศาล วรคำ. 2558 : 101) ที่ค่าความเชื่อมั่น 95% ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling) ใช้ขนาดกลุ่มตัวอย่างประมาณ 20 เท่าของจำนวนตัวแปรอิสระ (ไพศาล วรคำ, 2557) จำแนกประชากรตามอำเภอที่สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 ในจังหวัดขอนแก่น รวมทั้งสิ้น 25 อำเภอ สุ่มอำเภอมา 20% จากทั้งหมด 25 อำเภอ ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ได้ 5 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมืองขอนแก่น อำเภอบ้านไผ่ อำเภอพล อำเภอกระนวน และอำเภอหนองเรือ

ขั้นตอนที่ 2 จำแนกโรงเรียนในแต่ละอำเภอที่สุ่มได้ในขั้นที่ 1 ออกเป็น 4 ขนาด คือ ขนาดเล็ก ขนาดกลาง ขนาดใหญ่ และขนาดใหญ่พิเศษตามเกณฑ์ ดังนี้
(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน)

โรงเรียนขนาดเล็ก	มีจำนวนนักเรียน	120 คนลงมา
โรงเรียนขนาดกลาง	มีจำนวนนักเรียน	121-600 คน
โรงเรียนขนาดใหญ่	มีจำนวนนักเรียน	601-1,500 คน
โรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ	มีจำนวนนักเรียน	1,501 คนขึ้นไป

แต่ละขนาด มีจำนวนโรงเรียนดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 จำนวน โรงเรียนของแต่ละอำเภอที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จำแนกตามขนาด โรงเรียน

อำเภอ	จำนวนโรงเรียน				รวม
	ขนาดเล็ก	ขนาดกลาง	ขนาดใหญ่	ขนาดใหญ่พิเศษ	
อำเภอเมืองขอนแก่น	-	7	3	5	15
อำเภอบ้านไผ่	-	1	2	1	4
อำเภอพล	1	2	1	-	4
อำเภอกระนวน	-	2	-	1	3
อำเภอหนองเรือ	-	1	1	1	3
รวม	1	13	7	8	29

ขั้นตอนที่ 3 กำหนด โรงเรียนที่เลือกในขั้นตอนที่ 2 เป็นหน่วยในการ เลือกโรงเรียนขนาดเล็กแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ได้โรงเรียนขนาดเล็ก 1 โรงเรียน สุ่มโรงเรียนขนาดกลาง ขนาดใหญ่ และขนาดใหญ่พิเศษมา 20% โดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ได้โรงเรียนขนาดกลาง 1 โรงเรียน โรงเรียนขนาดใหญ่ 1 โรงเรียน และโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ 3 โรงเรียน รวมจำนวนทั้งสิ้น 6 โรงเรียน ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 จำนวนของโรงเรียนแต่ละอำเภอที่สุ่มได้

อำเภอ	จำนวนโรงเรียน				รวม
	ขนาดเล็ก	ขนาดกลาง	ขนาดใหญ่	ขนาดใหญ่พิเศษ	
อำเภอเมืองขอนแก่น	-	1	1	-	2
อำเภอกระนวน	-	-	-	1	1
อำเภอบ้านไผ่	-	1	-	-	1
อำเภอพล	1	-	-	-	1
อำเภอหนองเรือ	-	-	-	1	1
รวม	1	2	1	2	6

ขั้นตอนที่ 4 ขอความอนุเคราะห์โรงเรียนที่สุ่มได้คัดกรองรายชื่อเพื่อขอจำนวนนักเรียนที่มีผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป และจำนวนนักเรียนที่มีผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่า 2.00 ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4 จำนวนประชากร จำแนกตามอำเภอ ขนาดโรงเรียน และระดับผลการเรียนต่ำและสูง

อำเภอ	ขนาดโรงเรียน	โรงเรียนที่สุ่มได้	ผลการเรียน	
			กลุ่มต่ำ	กลุ่มสูง
อำเภอเมือง ขอนแก่น	กลาง	ขอนแก่นพัฒนศึกษา	61	56
	ใหญ่	แก่นนครวิทยาลัย	480	420
อำเภอบ้านไผ่	ใหญ่พิเศษ	บ้านไผ่	459	465
อำเภอพล	เล็ก	พลพัฒนศึกษา	16	13
อำเภอกระนวน	ใหญ่พิเศษ	ศรีกระนวนวิทยาคม	570	445
อำเภอหนองเรือ	ใหญ่พิเศษ	หนองเรือวิทยา	433	375
รวม			1,582	1,328

จากตารางที่ 4 จำนวนประชากรของโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ดังกักสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ซึ่งมีผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่า 2.00 และนักเรียนที่มีผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป รวมทั้งหมด 396 คน ประกอบด้วย นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่นักเรียนที่มีผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่า 2.00 จำนวนรวมทั้งสิ้น 1,328 คน และ นักเรียนที่มีผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป จำนวนรวมทั้งสิ้น 1,582 คน

ขั้นตอนที่ 5 ทำการสุ่มแบบง่าย (Simple random sampling) ตามขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่คำนวณไว้ ซึ่งได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 396 คน รายละเอียด ปรากฏดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง จำแนกจากระดับผลการเรียนต่ำและสูง

โรงเรียนที่สุ่มได้	กลุ่มผลการเรียนต่ำ		กลุ่มผลการเรียนสูง	
	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
ขอนแก่นพัฒนศึกษา	61	34	56	35
แก่นนครวิทยาลัย	480	43	420	48
บ้านไผ่ศึกษา	22	20	18	17
พลพัฒนศึกษา	16	15	13	10
ศรีกระนวนวิทยาคม	570	41	445	41
หนองเรือวิทยา	433	43	375	45
รวม	1,582	196	1,328	200

จากตารางที่ 5 ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 มีนักเรียนที่มีผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษที่ต่ำกว่า 2.00 ซึ่งเป็นกลุ่มต่ำ จำนวน 196 คน และผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป ซึ่งเป็นกลุ่มสูง จำนวน 200 คน รวมทั้งหมด 396 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามจำนวน 1 ฉบับ และแบบสัมภาษณ์ 1 ฉบับ

1. แบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 6 ข้อ

ตอนที่ 2 สอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2.1 ปัจจัยด้านนักเรียน

2.1.1 เจตคติต่อภาษาอังกฤษ

2.1.2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2.1.3 ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง

2.1.4 นิสัยในการเรียน

2.2 ปัจจัยด้านห้องเรียน

2.2.1 คุณภาพการสอน

2.2.2 สภาพแวดล้อมทางกายภาพในห้องเรียน

2.2.3 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน

2.2.4 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

2. แบบสัมภาษณ์ ผู้วิจัยเลือกใช้แบบสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง(Unstructured Interview) คำถามที่ใช้เป็นแบบคำถามปลายเปิด (Open-Ended Questions)

วิธีการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้มีเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1.1 แบบสอบถาม

1.1.1 แบบสอบถามเกี่ยวกับตัวแปรที่ศึกษามี 1 ฉบับ ซึ่งนักเรียนเป็นผู้ตอบ มี 2 ตอน ดังตัวอย่าง

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนกาเครื่องหมาย ✓ ลงใน () หรือเติมตัวเลขลงในช่องว่างตามความเป็นจริงเกี่ยวกับตนเอง

1. เพศ

1. () ชาย 2. () หญิง

2. ชื่อ.....โรงเรียน.....ชั้น.....เลขที่.....

3. ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยในปีการศึกษา 2557

4. จำนวนสมาชิกในห้องเรียน.....คน

5. เวลาที่เข้าเรียนชั่วโมงภาษาอังกฤษ

1. () เข้าเรียนประมาณร้อยละ 50 ของเวลาเรียนทั้งหมด

2. () เข้าเรียนประมาณร้อยละ 60 ของเวลาเรียนทั้งหมด

3. () เข้าเรียนประมาณร้อยละ 70 ของเวลาเรียนทั้งหมด

4. () เข้าเรียนประมาณร้อยละ 80 ของเวลาเรียนทั้งหมด

5. () เข้าเรียนมากกว่าร้อยละ 80 ของเวลาเรียนทั้งหมด

6. การเรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา

1. () ไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา
2. () นานเป็นปีจึงได้เรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษาครั้งหนึ่ง
3. () เรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา 1-2 ครั้ง/เดือน
4. () เรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา 3-4 ครั้ง/เดือน
5. () เรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษามากกว่า 4 ครั้ง/เดือน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัจจัยที่ส่งต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง โปรดแสดงความคิดเห็น โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องด้านขวามือที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด ตามความหมายต่อไปนี้

5 หมายถึง นักเรียนเห็นด้วยอย่างยิ่ง กับข้อความหรือการกระทำนั้น

4 หมายถึง นักเรียนเห็นด้วยกับข้อความหรือการกระทำนั้น

3 หมายถึง นักเรียนไม่แน่ใจว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย กับข้อความหรือการกระทำนั้น

2 หมายถึง นักเรียนไม่เห็นด้วยกับข้อความหรือการกระทำนั้น

1 หมายถึง นักเรียนไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง กับข้อความหรือการกระทำนั้น

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
ด้านที่ 1 เจตคติต่อภาษาอังกฤษ						
0.	ภาษาอังกฤษมีความสำคัญในชีวิตประจำวัน					
00.	ข้าพเจ้าชอบเรียนภาษาอังกฤษ ฯลฯ					
ด้านที่ 2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์						
0.	ข้าพเจ้าต้องการรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น					
00.	ข้าพเจ้าอยากให้มีการแข่งขันทักษะภาษาอังกฤษ ฯลฯ					
ด้านที่ 3 ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง						
0.	ผู้ปกครองคอยติดตามผลการเรียนภาษาอังกฤษของข้าพเจ้า					
00.	ผู้ปกครองชมเชยเมื่อข้าพเจ้าทำคะแนนภาษาอังกฤษได้ดี ฯลฯ					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
ด้านที่ 4 นิัยในการเรียน						
0.	ข้าพเจ้าแบ่งเวลาในการเรียนและทำงานอื่นอย่างเป็นระบบ					
00.	ข้าพเจ้าตั้งใจฟังขณะที่ครูสอน ฯลฯ					
ด้านที่ 5 คุณภาพการสอนของครู						
0.	การสอนของครูทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียน					
00.	ครูมีวิธีสอนภาษาอังกฤษที่สนุกสนาน ฯลฯ					
ด้านที่ 6 สภาพแวดล้อมทางกายภาพในห้องเรียน						
0.	ห้องเรียนมีความสะอาด เป็นระเบียบเรียบร้อย					
00.	อากาศในห้องเรียนถ่ายเทได้สะดวก ไม่มีกลิ่นรบกวน ฯลฯ					
ด้านที่ 7 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน						
0.	นักเรียนทุกคนกล้าถามครูเมื่อเรียนไม่เข้าใจ					
00.	ครูให้ความเป็นกันเองกับนักเรียนทุกคน ฯลฯ					
ด้านที่ 8 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน						
0.	ข้าพเจ้าสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้					
00.	ข้าพเจ้ามีกรวมกลุ่มกับเพื่อนทำการบ้านหรืองานส่งครู ฯลฯ					

1.2 แบบสัมภาษณ์ เป็นแบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Interview) คำถามที่ใช้เป็นแบบคำถามปลายเปิด (Open-Ended Questions) ผู้วิจัยได้กำหนดข้อคำถามดังต่อไปนี้
ตัวอย่างแบบสัมภาษณ์

1. นักเรียนมีความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ
2. นักเรียนอยากเพิ่มพูนความรู้ในเรื่องภาษาอังกฤษหรือไม่อย่างไร

3. ผู้ปกครองได้คาดหวังให้นักเรียนได้อะไรจากการเรียนภาษาอังกฤษหรือไม่อย่างไร
4. ขณะที่ครูกำลังสอน นักเรียนตั้งใจแค่ไหน ถ้าไม่เข้าใจจะทำอย่างไร
5. ครูสอนภาษาอังกฤษสอนได้เข้าใจดีหรือไม่
6. ห้องที่เรียนเป็นอย่างไรบ้าง
7. ครูให้ความเป็นกันเองกับนักเรียนดีหรือไม่ อย่างไร
8. นักเรียนกับเพื่อนเรียนด้วยกัน ช่วยเหลือกันในเรื่องการเรียนภาษาอังกฤษหรือไม่อย่างไร

2. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 แบบสอบถาม มีขั้นตอนดำเนินการดังต่อไปนี้

2.2.1 ศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในระดับนักเรียนและระดับห้องเรียน

2.2.2 กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะของปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในระดับนักเรียนและระดับห้องเรียน

2.2.3 ดำเนินการสร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุมขอบเขตเนื้อหาและปัจจัยที่ต้องการศึกษา ให้สอดคล้องและครอบคลุมกับนิยามศัพท์เฉพาะ แบบสอบถามที่สร้างขึ้นแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลทั่วไปของนักเรียนผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) และบางส่วนให้ผู้ตอบเติมข้อความลงในช่องว่างเกี่ยวกับ เกรดเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557

ตอนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับปัจจัยด้านทัศนคติที่มีต่อการปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยมีทั้งข้อความเชิงนิมิตและเชิงนิเสธ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ดังนี้

ข้อความเชิงนิมิต (Positive Scale)

- 5 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดของท่าน อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง
- 4 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดของท่าน อยู่ในระดับเห็นด้วย
- 3 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดของท่าน อยู่ในระดับไม่แน่ใจ
- 2 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดของท่าน อยู่ในระดับไม่เห็นด้วย
- 1 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดของท่าน อยู่ในระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อความเชิงนิเสธ (Negative Scale)

- 1 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดของท่าน อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง
- 2 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดของท่าน อยู่ในระดับเห็นด้วย
- 3 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดของท่าน อยู่ในระดับไม่แน่ใจ
- 4 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดของท่าน อยู่ในระดับไม่เห็นด้วย
- 5 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดของท่าน อยู่ในระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ในแบบสอบถามตอนที่ 2 นั้น สอบถามในด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งประกอบด้วย

1) ปัจจัยด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษ สอบถามความรู้สึกด้านบวกและลบที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

2) ปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สอบถามข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการที่จะได้รับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ ความพากเพียรพยายามที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคสนใจกิจกรรมที่จะกระทำ ความรู้สึกสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จ และมีความวิตกกังวลเมื่อประสบความสำเร็จ ความปรารถนาที่จะใช้ความสามารถและศักยภาพนั้นอย่างเต็มที่

3) ปัจจัยด้านความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง สอบถามข้อมูลเกี่ยวกับการสนับสนุน ช่วยเหลือ และให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การกระตุ้นให้ลูกเกิดการเรียนรู้ เอาใจใส่ทั้งด้านการเรียนและด้านพฤติกรรมของลูก รู้จุดแข็งและจุดอ่อนเกี่ยวกับการเรียนรู้ของลูก

4) ปัจจัยด้านนิสัยในการเรียน สอบถามข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมต่าง ๆ ที่แสดงออกในห้องเรียน เช่น เวลาเข้าเรียน ความตั้งใจเรียน การทำงาน วิธีการทำงาน การจัดการด้านเวลา เป็นต้น

5) ปัจจัยด้านคุณภาพการสอน สอบถามข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ความสามารถในการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพของครู รวมทั้งความรู้ในการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการสอนอย่างเหมาะสม ให้การแรงเสริมที่สอดคล้องกับผู้เรียนสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี กระตุ้นผู้เรียนให้สนใจในการเข้าร่วมกิจกรรม ส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของนักเรียน การตอบสนองความต้องการของนักเรียน เป็นต้น

6) ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพในห้องเรียน สอบถามเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในห้องเรียน อุปกรณ์และสื่อการเรียนการสอน ความเป็นระเบียบเรียบร้อยในห้องเรียน ความสะอาด เสียงรบกวน เป็นต้น

7) ปัจจัยด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน สอบถามเกี่ยวกับวิธีการและเหตุผลในการลงโทษ ความเข้มงวดต่อนักเรียน ความสัมพันธ์ในเชิงบวกและลบระหว่างครูกับนักเรียนครูให้นักเรียนมีอิสระในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ความอบอุ่น เป็นกันเอง ความใส่ใจต่อนักเรียน เป็นต้น

8) ปัจจัยด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน สอบถามเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในเชิงบวกและลบระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ความสมัครสมานสามัคคี รักใคร่กลมเกลียวกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีน้ำใจ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ซึ่งกันและกัน เป็นต้น

ลักษณะของแบบสอบถาม

ในตอนี่ 2 นี้เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ

5 หมายถึง ปัจจัยนั้นส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับ มากที่สุด

4 หมายถึง ปัจจัยนั้นส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับ มาก

3 หมายถึง ปัจจัยนั้นส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับ ปานกลาง

2 หมายถึง ปัจจัยนั้นส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับ น้อย

1 หมายถึง ปัจจัยนั้นส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับ น้อยที่สุด

เกณฑ์ในการแปลความหมาย

คะแนนเฉลี่ย 4.50-5.00 หมายถึง ปัจจัยนั้นส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับ สูงมาก

คะแนนเฉลี่ย 3.50-4.49 หมายถึง ปัจจัยนั้นส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับ สูง

คะแนนเฉลี่ย 2.50-3.49 หมายถึง ปัจจัยนั้นส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับ ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.50-2.49 หมายถึง ปัจจัยนั้นส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับ ต่ำ

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.49 หมายถึง ปัจจัยนั้นส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับ ต่ำมาก

2.2.4 นำข้อคำถามเสนออาจารย์ที่ปรึกษา ตรวจสอบสำนวนที่ใช้ ความชัดเจน
ของคำถามและสิ่งที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข

2.2.5 ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา

2.2.6 นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ได้แก่

1) ดร.ภาสกร ภูเต็มนิล ปร.ค. ศึกษาศาสตร์ ตำแหน่งรองผู้อำนวยการเขตพื้นที่
การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 3 เชี่ยวชาญด้านการวิจัยการศึกษา

2) อาจารย์จรรवरณ บุ่งวิเศษ กศ.ม. สาขาบริหารการศึกษาตำแหน่ง ครู
ค.ศ.3 วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล

3) อาจารย์วีรวิท อุบลอย ศศ.ม. การสอนภาษาอังกฤษ ตำแหน่ง ครู ค.ศ.3
วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ เชี่ยวชาญด้านการเรียนการสอน

4) อาจารย์สาลินี ไชยเดช ตำแหน่ง กศ.ม. หลักสูตรและการสอนตำแหน่ง
ครู ค.ศ.3 วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ เชี่ยวชาญด้านการเรียนการสอน

5) อาจารย์พัชนี มหาโพธิ์ กศ.ม. บริหารการศึกษา ตำแหน่ง ครู ค.ศ.3
วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ เชี่ยวชาญด้านการวิจัยการศึกษา

ตรวจสอบเพื่อพิจารณาความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และตรวจแก้
สำนวนภาษา หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามศัพท์เฉพาะ (Item of
Congruence : IOC) ความเป็นปรนัยของข้อคำถาม ความครอบคลุมของข้อคำถาม และความถูกต้อง
เหมาะสมของภาษา ซึ่งในเกณฑ์การพิจารณาหากได้ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ .50-1.00 แสดงว่าข้อ
คำถามนั้นมีความเที่ยงตรงเข้าเกณฑ์สามารถนำไปใช้ได้ (สมนึก ภัททิยธนี. 2551 : 220) ซึ่งผล
การพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ พบว่า แบบสอบถามเข้าเกณฑ์ 116 ข้อ จากข้อคำถาม 116 ข้อ โดย
มีค่าความสอดคล้องตั้งแต่ .60-1.00

2.2.7 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้นในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน

2.2.8 นำแบบสอบถามจากการทดลองใช้มาหาคุณภาพ ด้วยการหาค่าอำนาจ จำแนกรายข้อ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม ทั้ง ฉบับ (Item Total Correlation) พบว่า ได้ข้อที่เข้าเกณฑ์จำนวน 98 ข้อ จึงคัดเลือกข้อคำถามที่ค่า อำนาจจำแนกมีนัยสำคัญทางสถิติไว้จำนวน 80 ข้อซึ่งมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .260 - .772 ดังนี้

- 1) เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 10 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .317 ถึง .545
- 2) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จำนวน 10 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .260 ถึง .740
- 3) ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง จำนวน 10 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .260 ถึง .613
- 4) นิสัยในการรักเรียน จำนวน 10 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .274 ถึง .656
- 5) คุณภาพการสอน จำนวน 10 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .452 ถึง .717
- 6) สภาพแวดล้อมภายในห้องเรียน จำนวน 10 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .282 ถึง .713
- 7) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน จำนวน 10 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .395 ถึง .787
- 8) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน จำนวน 10 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .263 ถึง .658

2.2.9 นำข้อคำถามของแบบสอบถามที่คัดเลือกไว้มาหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์ อัลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีการของ Cronbach พบว่า ได้ค่า ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .94 ส่วนรายด้านได้ค่าความเชื่อมั่น ดังนี้

- 1) เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .695
- 2) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .791
- 3) ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .796
- 4) นิสัยในการรักเรียน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .714
- 5) คุณภาพการสอน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .882

- 6) สภาพแวดล้อมภายในห้องเรียน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .844
- 7) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .589
- 8) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีค่าความเชื่อมั่น

เท่ากับ .516

2.2.10 จัดพิมพ์แบบสอบถามการวิเคราะห์จำแนกปัจจัย ที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 ฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้เก็บข้อมูลจริง

2.2 แบบสัมภาษณ์ เป็นแบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Interview) คำถามที่ใช้เป็นแบบคำถามปลายเปิด (Open-Ended Questions) ตรวจสอบความเที่ยงตรง โดยอาศัยผู้เชี่ยวชาญพิจารณาข้อคำถามในการสัมภาษณ์เพื่อให้ครอบคลุมเนื้อหาครบถ้วน ข้อคำถามถูกต้องเหมาะสม ตรงตาม โครงสร้าง และภาษาที่ใช้เหมาะสมกับผู้ให้ข้อมูล โดยนำแบบสัมภาษณ์ที่ได้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ซึ่งเป็นชุดเดียวกับผู้เชี่ยวชาญพิจารณาแบบสอบถามตรวจสอบเพื่อพิจารณาความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และตรวจแก้จำนวนภาษา หากค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามศัพท์เฉพาะ (Item of Congruence : IOC) ซึ่งผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ พบว่า แบบสัมภาษณ์เข้าเกณฑ์ทั้งหมด 8 ข้อ โดยมีค่าความสอดคล้องตั้งแต่ .60-1.00 นำไปสัมภาษณ์กับครูและนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม เพื่อขอความอนุเคราะห์ไปยังผู้อำนวยการ โรงเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 6 โรงเรียน และขอความอนุเคราะห์ผู้อำนวยการ โรงเรียนขอคัดครองนักเรียนที่มีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 และ ตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไปจากฝ่ายทะเบียนและวัดผลของ โรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง

2. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยการส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ และดำเนินการเก็บข้อมูลเอง ในการส่งทางไปรษณีย์ ผู้วิจัยได้เพิ่มจำนวนแบบสอบถามมากกว่าจำนวนที่ต้องการเก็บจริง พร้อมทั้งทำการเก็บข้อมูลการสัมภาษณ์จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 8 คน แบ่งเป็นกลุ่มสูง 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2 และกลุ่มต่ำ 4 คนคิดเป็นร้อยละ 2

3. นำแบบสอบถามมาตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วนสมบูรณ์ จำแนกเป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ เพื่อเตรียมการวิเคราะห์ต่อไป

การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

1. การจัดกระทำข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้มาทำการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อวิเคราะห์จำแนกประเภทปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 ตามระเบียบวิธีทางสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

1.1 นำแบบสอบถามทั้งหมดที่ได้รับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์

1.2 กำหนดรหัสสำหรับข้อมูลและตรวจให้คะแนนแบบสอบถามตามเกณฑ์ที่กำหนด

1.3 นำคะแนนแบบสอบถามมาทำการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์จำแนกประเภท

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2.2 วิเคราะห์จำแนกประเภทปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้เทคนิคจำแนกประเภท (Discriminant Analysis) แบบขั้นตอน (Stepwise Method) โดยวิธีวิลค์ แลมบ์ดา (Wilks' Lambda)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1.1 หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา พิจารณาความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามศัพท์โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence : IOC) โดยใช้สูตร (ไพศาลวรคำ. 2558 : 269)

$$IOC = \frac{\sum R}{n}$$

เมื่อ R แทน คะแนนระดับความสอดคล้องที่ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนประเมิน
ในแต่ละข้อ
n แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

เกณฑ์การพิจารณาให้คะแนนของความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ มีดังนี้

+ 1 หมายถึง มั่นใจว่าวัดได้ตรงตามสิ่งที่วัด

0 หมายถึง ไม่มั่นใจว่าวัดได้ตรงตามสิ่งที่วัด

- 1 หมายถึง มั่นใจว่าวัดไม่ตรงตามสิ่งที่วัด

เกณฑ์การคัดเลือกที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ถือว่าข้อคำถามนั้นมีความตรงเชิงเนื้อหา

1.2 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามรายข้อ โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
อย่างง่ายของเพียร์สัน (r) ระหว่างคะแนนของรายข้อกับคะแนนรวม โดยใช้สูตร
(ไพศาล วรคำ. 2558 : 279)

$$r = \frac{N \sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{\{N \sum X^2 - (\sum X)^2\} \{N \sum Y^2 - (\sum Y)^2\}}}$$

เมื่อ r แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายระหว่างคะแนนรายข้อ
(X) กับคะแนนรวม (Y)

$\sum x$ แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนนรายข้อ x

$\sum y$ แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนนรายข้อ y

$\sum x^2$ แทน ผลรวมทั้งหมดยกกำลังสองของคะแนนรายข้อ x

$\sum y^2$ แทน ผลรวมทั้งหมดยกกำลังสองของคะแนนรายข้อ y

$\sum xy$ แทน ผลรวมของผลคูณระหว่าง x กับ y

N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

1.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา
(α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (ไพศาล วรคำ. 2558 : 288)

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_c^2} \right]$$

- เมื่อ α แทน ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงแอลฟา
 k แทน จำนวนข้อคำถามในแบบสอบถาม
 s_i^2 แทน ค่าความแปรปรวนเป็นรายข้อ
 s_c^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย วิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป โดยมีสูตร ดังนี้ (ไพศาล วรคำ. 2558 : 323)

$$\bar{X} = \frac{\sum_{i=1}^n X_i}{n}$$

- เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน
 X_i แทน คะแนนทั้งหมด
 n แทน จำนวนเต็ม

2.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป โดยมีสูตร ดังนี้ (ไพศาล วรคำ. 2558 : 325)

$$S = \sqrt{\frac{\sum_{i=1}^n (X_i - \bar{X})^2}{n-1}}$$

- เมื่อ S แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $\sum_{i=1}^n$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน
 X_i แทน คะแนนทั้งหมด
 n แทน จำนวนเต็ม

2.3 ค่าร้อยละ โดยมีสูตร ดังนี้ (ไพศาล วรรค้ำ. 2558 : 321)

$$\text{ร้อยละ} = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ f แทน ตัวเลขที่ต้องการเปรียบเทียบ

N แทน จำนวนเต็มของสิ่งนั้น

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐานการวิจัย

3.1 วิเคราะห์จำแนกปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลลัพธ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคจำแนกประเภท (Discriminant Analysis) (บุญชม ศรีสะอาด. 2547 ; 30-32) ดังนี้

3.1.1. คำนวณหาค่าไอเกน (Eigen Value)

$$(W^{-1}B - \lambda I) = 0$$

เมื่อ W^{-1} แทน อินเวอร์สเมตริกซ์ของผลรวมกำลังสองของผลคูณ (SSCP)

ภายในกลุ่ม (within group)

B แทน เมตริกซ์ของผลรวมกำลังสองของผลคูณ (SSCP) ระหว่างกลุ่ม (between group)

λ แทน Eigenvalue

I แทน ไอเด้นทีดีเมตริกซ์ (Identity matrix)

3.1.2. คำนวณหาค่า V แต่ละชุด

หลังจากที่คำนวณหาค่า λ แต่ละค่าแล้ว นำค่าเหล่านี้ไปคำนวณหาค่า V แต่ละชุด ค่า λ_1 จะให้ค่า V_1 ค่า λ_2 จะให้ค่า V_2 และค่า λ_3 จะให้ค่า V_3 ดำเนินการจนจบครบ λ ทุกค่า แต่ละค่า ดำเนินการจากสูตรดังนี้

$$(W^{-1}B - \lambda I)V = 0$$

ขั้นที่ 1 นำเอาค่า λ_i ไปแทนค่าใน $(W^{-1}B - \lambda_i I)$ และคำนวณออกมา

ขั้นที่ 2 คำนวณ $\text{adj}(W^{-1}B - \lambda_i I)$

ขั้นที่ 3 นำเอาค่าในคอลัมน์ใดคอลัมน์หนึ่งของ $\text{adj}(W^{-1}B - \lambda_i I)$ มายกกำลังสองรวมกัน และถอดรากที่สอง นำไปหารค่าเดิมแต่ละตัว ผลที่ได้จะเป็น V ที่สอดคล้องกับ λ_i นั้น

3.1.3. เขียนสมการจำแนกประเภท

$$Y_1 = V_{11}X_1 + V_{12}X_2 + \dots + V_{1p}X_p$$

- เมื่อ Y_1 แทน คะแนนแปลงรูปที่เกิดจากการรวมผลคูณระหว่างน้ำหนักกับ
คะแนนของตัวแปรแต่ละตัว
- V_{1i} แทน น้ำหนักที่จะไปคูณกับ X_i แต่ละตัว
- X_i แทน คะแนนของตัวแปรที่ i
- P แทน จำนวนตัวแปร

3.2 ทดสอบนัยสำคัญของสมการจำแนกประเภท โดยใช้วิธีของ Bartlett

$$V_m = [N-1-5(p+k)] \ln(1 + \lambda_m)$$

เมื่อ V_m แทน ค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤติเพื่อทราบความมี นัยสำคัญของ
สมการที่ m ค่าวิกฤติ (Critical value) หาได้จากการเปิดตาราง ไคสแควร์ ที่ $df = p+k-2m$

n แทน จำนวนสมาชิกในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

p แทน จำนวนตัวแปร

k แทน จำนวนกลุ่ม

λ_m แทน Eigen-value ของสมการที่ทดสอบ

สมการจำแนกจะมีนัยสำคัญ เมื่อค่า V_m ที่คำนวณได้มีค่ามากกว่าหรือเท่ากับค่าวิกฤติ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อศึกษาการวิเคราะห์จำแนกปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 ในปีการศึกษา 2557 ผู้วิจัยได้นำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นในการนำเสนอ
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการนำเสนอข้อมูลนั้น เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ จึงกำหนดสัญลักษณ์แทนค่าสถิติและตัวแปรต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนโรงเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
X	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
C.V.	แทน	สัมประสิทธิ์การกระจาย
df	แทน	ชั้นของความเป็นอิสระ
Y'	แทน	ค่าฟังก์ชันสมการจำแนกกลุ่มในรูปคะแนนดิบ
Z'_y	แทน	ค่าฟังก์ชันสมการจำแนกกลุ่มในรูปคะแนนมาตรฐาน
\wedge	แทน	ค่า Wilks' Lambda
λ	แทน	Eigen Value
R_c	แทน	ค่าสหสัมพันธ์คาโนนิคอล
χ^2	แทน	ค่าไคสแควร์ (Chi-square) ใช้ทดสอบความแตกต่างของความถี่
สัดส่วนหรือร้อยละตั้งแต่ 2 กลุ่มขึ้นไป
α	แทน	ระดับนัยสำคัญ

- P แทน ค่าร้อยละของฟังก์ชันในการจำแนก
- X_1 แทน ปัจจัยด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษ
- X_2 แทน ปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
- X_3 แทน ปัจจัยด้านความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง
- X_4 แทน ปัจจัยด้านนิสัยในการเรียน
- X_5 แทน ปัจจัยด้านคุณภาพการสอน
- X_6 แทน ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพในห้องเรียน
- X_7 แทน ปัจจัยด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู
- X_8 แทน ปัจจัยด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ลำดับขั้นในการนำเสนอ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์จำแนกตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรจำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ เพื่อศึกษาลักษณะทั่วไปกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังนี้

ตารางที่ 6 ค่าร้อยละของข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงและต่ำ

เพศ	ตัวแปร	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	ชาย	79	39.50	127	64.80
	หญิง	121	60.50	69	35.20
	รวม	200	100	196	100

ตัวแปร	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ระดับชั้น				
มัธยมศึกษาปีที่ 1	39	19.50	11	5.61
มัธยมศึกษาปีที่ 2	55	27.50	103	52.55
มัธยมศึกษาปีที่ 3	106	53.00	82	41.84
รวม	200	100	196	100
เวลาที่เข้าเรียนชั่วโมงภาษาอังกฤษ				
ประมาณร้อยละ 50 ของเวลาเรียนทั้งหมด	15	7.50	25	12.76
ประมาณร้อยละ 60 ของเวลาเรียนทั้งหมด	10	5.00	13	6.63
ประมาณร้อยละ 70 ของเวลาเรียนทั้งหมด	14	7.00	27	13.78
ประมาณร้อยละ 80 ของเวลาเรียนทั้งหมด	52	26.00	55	28.06
มากกว่าร้อยละ 80 ของเวลาเรียนทั้งหมด	109	54.50	76	38.78
รวม	200	100	196	100
การเรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา				
ไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา	5	2.50	7	3.57
นานๆ ครั้งถึงได้เรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา	11	5.50	15	7.65
เรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา 1-2 ครั้ง/เดือน	18	9.00	25	12.76
เรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา 3-4 ครั้ง/เดือน	79	39.50	63	32.14
เรียนกับเจ้าของภาษามากกว่า 4 ครั้ง/เดือน	87	43.88	86	43.50
รวม	200	100	196	100

จากตารางที่ 6 พบว่า นักเรียนชายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในกลุ่มสูง มีจำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 39.5 และนักเรียนหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในกลุ่มสูงจำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 60.5 นักเรียนชายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในกลุ่มต่ำ มีจำนวน 127 คน คิดเป็นร้อยละ 64.8 และนักเรียนหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในกลุ่มต่ำมีจำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 35.2

นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในกลุ่มสูงที่กำลังเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีจำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 19.5 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีจำนวน 55 คน คิด

เป็นร้อยละ 27.5 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีจำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 53 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในกลุ่มต่ำที่กำลังเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5.61 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีจำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 52.55 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีจำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 41.84

นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในกลุ่มสูงเข้าเรียนประมาณร้อยละ 50 ของเวลาเรียนทั้งหมดมีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5 เข้าเรียนประมาณร้อยละ 60 มีจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 5 เข้าเรียนประมาณร้อยละ 70 มีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 7 เข้าเรียนประมาณร้อยละ 80 มีจำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 26 และนักเรียนที่เข้าเรียนมากกว่าร้อยละ 80 ของเวลาเรียนทั้งหมด มีจำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 54.5 จำนวนเวลาที่เข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในกลุ่มต่ำเข้าเรียนประมาณร้อยละ 50 ของเวลาเรียนทั้งหมดมีจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 12.76 เข้าเรียนประมาณร้อยละ 60 มีจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 6.63 เข้าเรียนประมาณร้อยละ 70 มีจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 13.78 เข้าเรียนประมาณร้อยละ 80 มีจำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 28.06 และนักเรียนที่เข้าเรียนมากกว่าร้อยละ 80 ของเวลาเรียนทั้งหมด มีจำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 38.78

สำหรับการเรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในกลุ่มสูงที่ไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษาเลยมีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.50 นาน ๆ ครั้งถึงได้เรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษามีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 5.50 เรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา 1-2 ครั้ง/เดือนมีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 9.00 เรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา 3-4 ครั้ง/เดือนมีจำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 39.50 เรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษามากกว่า 4 ครั้ง/เดือนมีจำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 43.50 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในกลุ่มต่ำที่ไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษาเลยมีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.57 นาน ๆ ครั้งถึงได้เรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษามีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 7.65 เรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา 1-2 ครั้ง/เดือนมีจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 12.76 เรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา 3-4 ครั้ง/เดือนมีจำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 32.14 เรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษามากกว่า 4 ครั้ง/เดือนมีจำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 43.88

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรในการจำแนกตามกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

ตัวแปร	กลุ่มผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน					
	สูง			ต่ำ		
	\bar{X}	S.D.	ความหมาย	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
1. เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ(X_1)	3.96	.34	สูง	2.38	.26	ต่ำ
2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์(X_2)	4.28	.29	สูง	2.10	.28	ต่ำ
3. ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง(X_3)	3.97	.48	สูง	3.58	.57	สูง
4. นิัยในการรักเรียน(X_4)	3.41	.28	ปานกลาง	2.15	.37	ต่ำ
5. คุณภาพในการสอน(X_5)	3.88	.65	สูง	3.71	.68	สูง
6. สภาพแวดล้อมทางกายภาพ(X_6)	3.49	.60	ปานกลาง	3.54	.63	สูง
7. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู(X_7)	3.14	.44	ปานกลาง	3.39	.58	ปานกลาง
8. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน(X_8)	3.61	.70	สูง	3.53	.60	ปานกลาง

จากตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบปัจจัยจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ พบว่า ปัจจัยที่ศึกษาจำนวน 8 ปัจจัย ปัจจัยจำแนกกลุ่มสูงมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_2) มีค่าเฉลี่ย 4.28 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่า .29 รองลงมา คือ ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง (X_3) เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ (X_1) คุณภาพในการสอน (X_5) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_8) สภาพแวดล้อมทางกายภาพ(X_6) นิัยในการรักเรียน (X_4) และปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู (X_7) ซึ่งได้ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.97, 3.96, 3.88, 3.61, 3.49, 3.41 และ 3.14 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .48, .34, .65, .70, .60, .28 และ .44 ตามลำดับ ส่วนปัจจัยจำแนกกลุ่มต่ำมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ คุณภาพในการสอน (X_5) มีค่าเฉลี่ย 3.71 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .68 รองลงมา คือ ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง (X_3) สภาพแวดล้อมทางกายภาพ (X_6) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_8) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู (X_7) เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ (X_1) นิัยในการรักเรียน(X_4) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_2) ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.58, 3.54, 3.53, 3.39, 2.38, 2.15 และ 2.10 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .57, .63, .60, .58, .26, .37 และ .28 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน

ตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงและต่ำ

ปัจจัย	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	X ₇	X ₈
เจตคติต่อภาษาอังกฤษ (X ₁)	1.000							
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X ₂)	.465	1.000						
ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง (X ₃)	.439	.256	1.000					
นิสัยในการรักเรียน (X ₄)	.123	.335	.071	1.000				
คุณภาพการสอน (X ₅)	.405	.241	.714	-.019	1.000			
สิ่งแวดล้อมทางกายภาพ (X ₆)	.265	.236	.580	.079	.656	1.000		
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู (X ₇)	.198	.183	.437	.104	.388	.538	1.000	
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X ₈)	.220	.195	.540	.107	.482	.560	.546	1.000

จากตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทั้ง 8 ปัจจัย พบว่า ปัจจัยทุกตัวยกเว้น คุณภาพการสอน (X₅) มีความสัมพันธ์กันอย่างไร้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คืออยู่ระหว่าง .071 - .656 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า .70 ขณะที่คุณภาพการสอน(X₅) มีความสัมพันธ์กับความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง(X₃)ที่ .714 ซึ่งมีค่ามากกว่า .70 กล่าวได้ว่า ความสัมพันธ์ดังกล่าวเกิดปัญหาพหุสัมพันธ์ (Multicollinearity) ไม่สามารถนำไปใช้เป็นปัจจัยในการวิเคราะห์จำแนกกลุ่มอย่างสมบูรณ์ได้

ดังนั้น จึงแก้ปัญหาดังกล่าวด้วยการปรับตัดข้อมูลที่สุดโต่ง (Extreme) อยู่จำนวนหนึ่งซึ่งมีผลต่อการทดสอบออกจำนวน 8 ฉบับ จากข้อมูลจำนวน 404 ฉบับ ดังนั้น คงเหลือข้อมูลที่สมบูรณ์จำนวน 396 ฉบับ ตามแนวของ ยูทซ์ ไทวอร์ธ (2551 : 94) กล่าวไว้ในการวิเคราะห์ Discriminant Analysis ว่า ตัวแปรอิสระภายในกลุ่มแต่ละคู่โดยรวมจะต้องมีค่าต่ำ (น้อยกว่า 0.7) ค่าความสัมพันธ์ภายในของตัวแปรอิสระโดยรวมจะเหมาะที่นำมาเป็นตัวแปรจำแนกกลุ่มมาก แต่ถ้าตัวแปรคู่ใดมีความสัมพันธ์กันสูง จะต้องทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างคู่กันอีกเพื่อป้องกันการเกิดปัญหาการเกิดปัญหาแบบ Multicollinearity หรือจะต้องตัดตัวแปรอิสระคู่

นั้น หรือตัดข้อมูลบางส่วนออกไป หลังจากที่ได้ผู้วิจัยได้ตัดข้อมูลดังกล่าวออก แล้วหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทั้ง 8 ของข้อมูล หลังการตัด ผลปรากฏดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 ผลการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงและต่ำหลังการปรับข้อมูล

ปัจจัย	X_1	X_2	X_3	X_4	X_5	X_6	X_7	X_8
เจตคติต่อภาษาอังกฤษ (X_1)	1.000							
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์(X_2)	.445	1.000						
ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง(X_3)	.460	.381	1.000					
นิสัยในการรักเรียน(X_4)	.299	.470	.417	1.000				
คุณภาพการสอน(X_5)	.456	.325	.686	.386	1.000			
สิ่งแวดล้อมทางกายภาพ(X_6)	.373	.328	.556	.407	.634	1.000		
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู(X_7)	.309	.278	.431	.410	.415	.550	1.000	
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_8)	.303	.268	.512	.439	.511	.566	.532	1.000

จากตารางที่ 9 ผลการวิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทั้ง 8 ปัจจัย พบว่า ปัจจัยทุกตัวมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีความสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และค่าสหสัมพันธ์ของปัจจัยทั้งหมดมีค่าตั้งแต่ .299 - .686 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า .70 กล่าวได้ว่า ปัจจัยจำแนกทั้งหมด ไม่เกิดปัญหาพหุสัมพันธ์ (Multicollinearity) สามารถนำไปใช้เป็นปัจจัยจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงและต่ำได้

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์จำแนกประเภท

การเปรียบเทียบค่าสถิติที่ใช้ในการจำแนก เป็นการทดสอบความเป็นเอกภาพของเมตริกซ์ความแปรปรวน และความแปรปรวนร่วมของตัวแปรอิสระ โดยใช้ Box's M test มีรายละเอียดดังตารางที่ 10

ตารางที่ 10 ผลการทดสอบความเป็นเอกภาพของเมตริกซ์ความแปรปรวน ความแปรปรวนรวม

n	Box's M	F	df1	df2	sig
396	16.137	1.627	10	121264.7	.067

จากตารางที่ 10 พบว่า ผลการทดสอบความเป็นเอกภาพของเมตริกซ์ความแปรปรวน ความแปรปรวนรวม โดยใช้ Box's M ได้ค่าเท่ากับ 16.173 และค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .067 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ เป็นไปตามเงื่อนไขของการจำแนกกลุ่ม สามารถนำไปใช้ในการ เป็นปัจจัยในการวิเคราะห์ปัจจัยจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงและต่ำของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 ได้

ผลการวิเคราะห์กลุ่มตัวอย่างนักเรียนที่มีผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษต่ำจำนวน 196 คน และกลุ่มตัวอย่างนักเรียนที่มีผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษสูง จำนวน 200 คน จาก ตัวแปรอิสระทั้งหมด 8 ตัวแปร โดยการวิเคราะห์จำแนกประเภท แบบมีขั้นตอน (Stepwise Method) พบว่า มีทั้งหมด 5 ตัวแปร ที่มีความสามารถในการจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงและต่ำ ดังแสดงในตารางที่ 11

ตารางที่ 11 ตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงและต่ำเรียงตามลำดับขั้นที่นำมาวิเคราะห์

ขั้นที่	ตัวแปร	ค่า Wilks' Lambda
1	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_2)	.064*
2	เจตคติต่อภาษาอังกฤษ (X_1)	.061*
3	คุณภาพการสอน (X_5)	.056*
4	ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู (X_7)	.054*
5	นิสัยในการเรียน (X_4)	.053*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 11 พบว่า มีตัวแปรทั้งหมด 5 ตัวแปรที่ร่วมกันจำแนกนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงและต่ำได้ตามลำดับขั้นที่ตัวแปรนั้น ๆ ได้รับ

การคัดเลือกเข้ามาร่วมจำแนก โดยในขั้นที่ 1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_2) เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้ามามีอิทธิพลต่อภาษาต่างประเทศ ขั้นที่ 2 เจตคติต่อภาษาอังกฤษ (X_1) ขั้นที่ 3 คุณภาพการสอน (X_3) ขั้นที่ 4 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู (X_7) และขั้นที่ 5 นิสัยในการเรียน (X_4) ซึ่งตัวแปรทั้ง 5 ตัวแปรนี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตัวแปรทั้ง 5 ตัว ที่ร่วมกันจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ สามารถนำมาหาค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกเพื่อเปรียบเทียบความสำคัญของแต่ละตัวแปรตามน้ำหนักในการจำแนกกลุ่ม ดังแสดงในตารางที่ 12

ตารางที่ 12 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกประเภทของกลุ่มนักเรียนที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงและต่ำ

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรจำแนกในรูปคะแนนดิบ	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรจำแนกในรูปคะแนนมาตรฐาน
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_2)	2.650	0.760
เจตคติต่อภาษาอังกฤษ (X_1)	1.253	0.378
คุณภาพการสอน (X_3)	-0.336	-0.224
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู(X_7)	-0.395	-0.204
นิสัยในการเรียน(X_4)	0.511	0.168
ค่าคงที่ (Constant)	-11.317	-

$\lambda = 17.894$ $R_c = .973$ $\Lambda = .42$ $\chi^2 = 1150.558$ $df = 5$ $p = .000$ $\alpha < .05$
 ค่า Group Centroids กลุ่มผลการเรียนสูง = 4.177 กลุ่มผลการเรียนต่ำ = -4.262

จากตารางที่ 12 หากพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรจำแนกในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐาน พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลในการจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงและต่ำออกจากกันได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีจำนวน 5 ตัวแปร เรียงตามค่าน้ำหนักจากมากไปหาน้อย คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_2) เจตคติต่อภาษาอังกฤษ (X_1) นิสัยในการเรียน (X_4) คุณภาพการสอน (X_3) และปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู(X_7) และค่าสัมประสิทธิ์ที่คิดลบซึ่งได้แก่ตัวแปรคุณภาพการสอน (X_3) และปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู(X_7) เนื่องจากว่าตัวแปรดังกล่าวมีแนวโน้มเป็นคุณลักษณะของกลุ่มต่ำ ส่วนตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_2) เจตคติต่อภาษาอังกฤษ (X_1) และนิสัยในการ

เรียน (X_4) มีแนวโน้มเป็นคุณลักษณะของกลุ่มสูง พิจารณาได้จากค่า Centroid ได้สมการจำแนกกลุ่ม (Discriminant Function) ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงและต่ำในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐาน ดังนี้

สมการจำแนกกลุ่มในรูปคะแนนดิบ

$$Y = -11.317 + 2.650 X_2 + 1.253 X_1 + 0.511 X_4 - 0.336 X_5 - 0.395 X_7$$

สมการในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z_y = 0.760 X_2 + 0.378 X_1 + 0.168 X_4 - 0.224 X_5 - 0.204 X_7$$

เมื่อพิจารณาขนาดและทิศทางของค่าสัมประสิทธิ์การจำแนกในรูปของคะแนนมาตรฐานของสมการข้างต้นกับค่า Group Centroids ของนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงและต่ำจะเห็นว่าตัวแปรที่มีแนวโน้มเป็นลักษณะของกลุ่มนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูง คือ แรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ (X_2) เจตคติต่อภาษาอังกฤษ (X_1) และนิสัยในการเรียน (X_4) ส่วนตัวแปรที่มีแนวโน้มเป็นลักษณะของนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยต่ำคือ คุณภาพการสอน (X_5) และปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู (X_7) สมการจำแนกประเภทที่ได้สามารถนำไปคาดคะเนความเป็นสมาชิกของกลุ่มได้ดังแสดงในตารางที่ 13

ตารางที่ 13 ผลการจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงและต่ำ

กลุ่ม	จำนวน(คน)	กลุ่มที่คาดคะเน(คน)	
		กลุ่มผลการเรียนสูง	กลุ่มผลการเรียนต่ำ
1.กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูง	200	146 73.0%	54 27.0%
2.กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยต่ำ	196	54 27.6%	142 72.4%

สมการจำแนกประเภททำนายได้ถูกต้องร้อยละ 73.0

จากตารางที่ 13 เมื่อนำสมการจำแนกประเภทที่ได้ไปคาดคะเนความเป็นสมาชิกของกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงและต่ำ พบว่า สมการจำแนกประเภทสามารถจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงได้ถูกต้องร้อยละ 73.0 สามารถจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยต่ำได้ถูกต้อง ร้อยละ 72.4 และสามารถจำแนกทั้งสองกลุ่มได้ถูกต้องร้อยละ 73.0

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิเคราะห์จำแนกประเภทปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 สูงและต่ำ โดยใช้กระบวนการวิจัยวิเคราะห์การจำแนกกลุ่ม มี วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 สูงและต่ำ และหาตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง และต่ำ รวมทั้งสามารถสร้างสมการจำแนกประเภท (Discriminant Function) ของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในการคาดคะเนความเป็นสมาชิกของกลุ่มสูงหรือกลุ่มต่ำได้ ประชากรที่ใช้มีจำนวน 37,069 คน กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยจำนวน 396 คน จากการสุ่มกลุ่ม ตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% การเก็บรวบรวม ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการใช้แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์แบบ ไม่มีโครงสร้าง แบบสอบถามที่ใช้จริงมีจำนวน 404 ฉบับ ดำเนินการเก็บข้อมูลจากโรงเรียน กลุ่มตัวอย่างเองจำนวน 3 โรงเรียน และส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์จำนวน 3 โรงเรียนซึ่งเป็น โรงเรียนขนาดเล็กและขนาดกลางจำนวน 74 ฉบับ ได้รับแบบสอบถามกลับจำนวน 70 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 94.59 ส่วนแบบสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง ใช้วิธีการเลือกสัมภาษณ์ นักเรียนและครูจากกลุ่มตัวอย่างในโรงเรียนที่ได้ทำการเก็บข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การวิเคราะห์วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน และการวิเคราะห์จำแนกตัวแปรที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยวิธีลำดับขั้นตอน (Stepwise Method) ด้วยวิธีการของ Wilk's ในการวิเคราะห์จำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ การเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ สามารถสรุปผลการวิจัยตามลำดับหัวข้อดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย
2. อภิปรายผล
3. ข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิเคราะห์จำแนกประเภทปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 สูงและต่ำ สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักเรียน

ในด้านของเพศของกลุ่มตัวอย่าง จำนวนกลุ่มตัวอย่างของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีจำนวนนักเรียนหญิงมากกว่าจำนวนนักเรียนชาย ส่วนกลุ่มตัวอย่างของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ปรากฏว่า มีจำนวนนักเรียนชายมากกว่าจำนวนนักเรียนหญิง และจากข้อมูลของเกรดเฉลี่ยที่ได้รับมาจากโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง พบว่า นักเรียนหญิงมีเกรดเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนชาย จึงมีความเป็นไปได้สูงกว่า ความชอบและความถนัดทางภาษาของเพศหญิงมีมากกว่าเพศชาย ในด้านของเวลาของนักเรียนที่เข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง มีอัตราการเข้าเรียนมากกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ ส่วนในด้านของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษานั้น พบว่า นักเรียนที่ไม่เคยเรียนกับเจ้าของภาษามีจำนวนน้อยมาก และโอกาสในการเรียนกับเจ้าของภาษาอังกฤษไม่ต่างกันมากนัก ดังนั้น การเรียนกับเจ้าของภาษา ไม่ได้ส่งผลต่อผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 2 สรุปผลตามความมุ่งหมายของการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 สูงและต่ำ

ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน พบว่า ปัจจัยที่ศึกษาจำนวนทั้งหมด 8 ปัจจัย ปัจจัยที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ คุณภาพในการสอน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน สภาพแวดล้อมทางกายภาพ นิสัยในการรักเรียน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู มีจำนวน 5 ปัจจัยที่ร่วมกันจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ ส่วนผลการวิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทั้ง 8 ปัจจัย พบว่า มี 7 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสหสัมพันธ์ตั้งแต่ .071 ถึง .656 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า .70

และมี 1 ปัจจัย คือ คุณภาพการสอน มีค่าสหสัมพันธ์ .714 ซึ่งมีค่ามากกว่า .70 กล่าวได้ว่าปัจจัยดังกล่าวเกิดปัญหาพหุสัมพันธ์ (Multicollinearity) ไม่สามารถนำไปใช้เป็นการวิเคราะห์จำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงแก้ปัญหาดังกล่าวด้วยการปรับคัดข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์อยู่จำนวนหนึ่ง ซึ่งมีผลต่อการวิเคราะห์ข้อมูลออกจำนวน 8 ฉบับ จากข้อมูลจำนวน 404 ฉบับ ดังนั้น คงเหลือข้อมูลที่สมบูรณ์จำนวน 396 ฉบับ และพบว่าปัจจัยทุกตัวมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และค่าสหสัมพันธ์ของปัจจัยทั้งหมดมีค่าตั้งแต่ .299 ถึง .686 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า .70 กล่าวได้ว่าปัจจัยจำแนกทั้งหมดไม่เกิดปัญหาพหุสัมพันธ์ (Multicollinearity) สามารถนำไปใช้เป็นการวิเคราะห์จำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำได้

2. ตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน พบว่า การวิเคราะห์ความแปรปรวนจากการทดสอบค่าเฉลี่ยของตัวแปรอิสระแต่ละตัว โดยใช้สถิติทดสอบ Wilk's Lambda และค่า F เมื่อพิจารณาจากค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 พบว่า ปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อภาษาอังกฤษ คุณภาพการสอน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครูและนิสัยในการเรียน เป็นปัจจัยที่ร่วมกันจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ

3. ผลการวิเคราะห์จำแนกปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ผลการวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม ด้วยการทดสอบความเป็นเอกภาพของเมตริกซ์ความแปรปรวนร่วม โดยใช้ Box's M ได้ค่าเท่ากับ 16.137 และค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .067 ซึ่งมีค่ามากกว่า .05 นั่นคือเป็นไปตามเงื่อนไขของการจำแนกกลุ่ม สามารถนำไปใช้เป็นการวิเคราะห์ปัจจัยจำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 สูงและต่ำ ได้ และผลการคัดเลือกตัวแปรด้วยการวิเคราะห์แบบขั้นตอน (Stepwise Method) พบว่า มีตัวแปรอิสระอยู่ในสมการถดถอยของแต่ละขั้นตอน มีทั้งหมด 5 ขั้นตอน ซึ่งหมายถึง มี 5 ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับการจำแนก ได้แก่ ตัวแปรปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ตัวแปรเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ตัวแปรด้านคุณภาพการสอน ตัวแปรปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครูและ ตัวแปรนิสัยในการเรียน ส่วนผลความสัมพันธ์เชิงเปรียบเทียบของการวัดความแปรผันของ

ฟังก์ชันการจำแนกกลุ่ม พบว่า ค่า Eigen เท่ากับ 17.894 และค่า Canonical Correlation เท่ากับ .973 แสดงให้เห็นว่า สมการดังกล่าวมีอำนาจการจำแนกกลุ่มได้ดีซึ่งสอดคล้องกับค่าของ Wilk's Lambda ซึ่งมีค่าเท่ากับ .42 ที่ระดับนัยสำคัญ .00 ดังนั้นสมการนี้สามารถนำมาใช้พยากรณ์ได้ และมีอำนาจในการจำแนกได้ดี และหากเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรจำแนกในรูปคะแนนมาตรฐาน โดยเปรียบเทียบค่าน้ำหนักคะแนนในการจำแนกกลุ่ม พบว่า ตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ตัวแปรเจตคติต่อภาษาอังกฤษ และ ตัวแปรนิสัยในการเรียน เข้าใกล้ค่า Group Centroids ของกลุ่มผลการเรียนสูง ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.177 ส่วนตัวแปรคุณภาพการสอน และตัวแปรปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู เข้าใกล้กลุ่มผลการเรียนต่ำ ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.262 ซึ่งได้สมการจำแนกกลุ่ม (Discriminant Function) ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงและต่ำในรูปคะแนนมาตรฐาน และจากการหาค่าสัมประสิทธิ์ของสมการที่ใช้ในการประมาณค่าความเป็นสมาชิกกลุ่มมาตรฐาน ได้สมการมาตรฐานของการจำแนกกลุ่มดังนี้

$$Z_y = 0.760 X_2 + 0.378 X_1 + 0.168 X_4 - 0.224 X_5 - 0.204 X_7$$

และมีสมการของการจำแนกกลุ่มดังนี้

$$Y = 11.317 + 2.650 X_2 + 1.253 X_1 + 0.511 X_4 - 0.336 X_5 - 0.395 X_7$$

ชุดตัวแปรอิสระทั้ง 5 ตัวแปร สามารถอธิบายความแตกต่างระหว่างกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกับกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีอำนาจในการอธิบายประมาณ 73% ซึ่งตัวแปรที่มีผลต่อการตัดสินใจมากที่สุด ได้แก่ ตัวแปรปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_2) ตัวแปรเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ (X_1) ตัวแปรด้านคุณภาพการสอน (X_4) ตัวแปรปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู (X_5) และ ตัวแปรนิสัยในการเรียน (X_7) ตามลำดับ ส่วนตัวแปรความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง (X_3) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_6) และสภาพแวดล้อมทางกายภาพ (X_8) นั้นมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจน้อยที่สุดจึง ไม่มีค่าอำนาจมากพอที่จะเข้ามาจัดกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำได้

เมื่อใช้อิทธิพลของตัวแปรอิสระทั้ง 5 ตัวแปร เพื่อทำการจัดสมาชิกเข้าสู่กลุ่มอีกครั้ง พบว่าสามารถจัดสมาชิกเข้ากลุ่มได้ถูกต้องถึง 73% เมื่อพิจารณาจากกลุ่มต่ำ สมการจำแนกกลุ่มสามารถพยากรณ์ได้ถูกต้อง 72.4% ส่วนกลุ่มสูง สมการจำแนกกลุ่มสามารถพยากรณ์ได้ถูกต้องร้อยละ 73% แสดงว่า สมการจำแนกกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำได้ถูกต้องใกล้เคียงกัน

อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์ปัจจัยจำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ สามารถอภิปรายผลดังนี้

1. ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 สูงและต่ำจากการใช้เทคนิคการวิเคราะห์จำแนกประเภท (Discriminant) นั้นมีทั้งหมด 5 ปัจจัย ได้แก่ ตัวแปรปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ตัวแปรเจตคติต่อภาษาอังกฤษ ตัวแปรคุณภาพการสอน ตัวแปรปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครูและ ตัวแปรนิสัยในการรักเรียน สามารถอภิปรายตามลำดับค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรจำแนกจากมากไปหาน้อย ดังนี้
 - 1.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในกลุ่มสูง โดยมีลักษณะคือ หากเจอเนื้อหาที่ยากและซับซ้อนยิ่งกระตุ้นให้มีความกระตือรือร้นอยากเรียนรู้มากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังชอบค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษทั้งในห้องสมุดและอินเทอร์เน็ต หมั่นฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษอยู่เสมอหากไม่เข้าใจจะซักถามครูทันที เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อฝึกทักษะภาษาอังกฤษ และถ้าหากได้คะแนนวิชาภาษาอังกฤษไม่ดีนักเรียนก็จะพยายามแก้ไขและพัฒนาส่วนที่บกพร่องในการใช้ภาษาอังกฤษให้ดีขึ้นในโอกาสต่อไป สอดคล้องกับพฤติกรรมของบุคคลที่มีความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี มีความพยายามที่จะเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ดังนั้นบุคคลกลุ่มที่มีคุณลักษณะดังกล่าวจึงประสบผลสำเร็จในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับรูปแบบทฤษฎีการเรียนรู้ของ (Bloom, Benjamin S. 1976 : 167) ที่กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นปัจจัยหรือองค์ประกอบที่มีผลกระทบต่อระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านจิตพิสัย (Affective Entry Characteristics) และยังสอดคล้องกับแนวคิดของ (Gardner and Lambert. 1972 : 131-134) ที่ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาอังกฤษว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นการจูงใจที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองได้สะท้อนให้เห็นถึงความเต็มใจ ความต้องการ หรือความปรารถนาของผู้เรียนที่จะทำตนให้เหมือนผู้ที่เป็นเจ้าของภาษาที่ผู้เรียนกำลังศึกษาอยู่ นอกจากนี้ ผลการวิเคราะห์ตัวแปรดังกล่าวยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปิยะนุช สิงห์สถิต (2554 : 115) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเลยพิทยาคม พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ส่งผลทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 สอดคล้อง

กับสมมติฐานของงานวิจัยที่ตั้งไว้ กล่าวคือ ถ้านักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เพิ่มขึ้น 1 หน่วยมาตรฐาน ก็จะทำให้ให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มมากขึ้น 0.192 หน่วยมาตรฐาน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะนักเรียนที่มีความปรารถนาที่จะเรียนภาษาอังกฤษให้ดีจะพยายามเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ และพยายามที่จะทำให้ดีกว่าคนอื่น ดังนั้น นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูงจะประสบความสำเร็จในการเรียน อีกทั้งยังสอดคล้องกับการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาอังกฤษกล่าวว่า หากนักเรียนมีความมุ่งมั่นว่าจะประกอบอาชีพที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษมาก ๆ ด้วยแล้ว ย่อมทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น เมื่อตั้งใจเรียนมากขึ้นก็ย่อมส่งผลต่อผลการเรียนไปด้วย และนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีผลการเรียนที่ดี เนื่องจากได้เรียนในสิ่งที่ชอบจึงมีความสนใจและตั้งใจที่จะเรียน ส่วนการสนทนากลุ่มนักเรียนกลุ่มเก่งและการสัมภาษณ์เชิงลึกซึ่งนักเรียนกลุ่มเก่งกล่าวตรงกันว่า การเรียนภาษาอังกฤษมีประโยชน์มากในยุคปัจจุบัน สามารถนำไปประกอบอาชีพได้ คนที่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ย่อมได้เปรียบกว่าคนที่พูดไม่ได้ ทำให้อยากเรียนให้ได้ดีเพื่ออนาคตข้างหน้า นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พิมพ์ประภา อรัญมิตร (2552 : 143-144) วิชา สำราญใจ (2554 : 148) นันทพร ธนกัญญา (2552 : 79-80) สมควร จำริญพัฒนา (2553 : 96-97) อัจฉรา บุญสุข (2553 : 93) เกตุ จักทอน (2554 : 113) พนิดา หมั่นชนะมา (2554 : 130) ศุภร ศรีนุศ (2554 : 119-120) และ

วนิดา ดีแป้น (2554 : 164) ที่พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.2 เจตคติต่อภาษาอังกฤษ เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

โดยพบว่า เจตคติของกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าเจตคติของกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ นั่นคือกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงมีเจตคติในทางบวกต่อวิชาภาษาอังกฤษมากกว่า ทั้งนี้ นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษย่อมมีความสนใจ ใฝ่รู้ ไม่ย่อท้อต่อปัญหาและอุปสรรค พึงพอใจในสิ่งที่ตนได้เรียนรู้ ทำให้เกิดมโนทัศน์ไปสู่ความคาดหวังที่จะเกิดขึ้นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทางที่ดี มีความรู้สึกมีความสุขและสนุกสนานเมื่อได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ หากตอบคำถามได้ถูกต้องนักเรียนจะรู้สึกภูมิใจ และเชื่อว่าเป็นวิชาที่เข้าใจง่ายจึงมักจะยกมือตอบคำถามครูเสมอและไม่ลี้มที่จะทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษ อีกทั้งยังให้ความสำคัญและเชื่อว่าเรียนแล้วเกิดประโยชน์และมีส่วนช่วยในการประกอบอาชีพในอนาคตได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ วนิดา ดีแป้น (2554 : 163-164) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขต

พื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเลย โดยการวิเคราะห์พหุระดับ พบว่า เจตคติต่อภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษจะรู้สึกว่ายากเรียนตั้งใจเรียน เรียนง่าย สนุกและเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษและครูก็สอนได้ง่าย เพราะนักเรียนเต็มใจรับสิ่งที่ครูสอนทำให้เรียนภาษาอังกฤษเก่ง ส่วนนักเรียนที่มีเจตคติที่ไม่ดีต่อภาษาอังกฤษจะรู้สึกเบื่อ ไม่อยากเรียน อยากโดดเรียน ครูสอนยากเนื่องจากนักเรียนไม่ยอมรับสิ่งที่ครูสอนเลย และครูต้องคอยเตือนอยู่เสมอทำให้ผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไม่ดี สอดคล้องกับการสัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่ว่า นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษจะทำให้ระบบการจัดการเรียนการสอนเป็นไปตามแผนที่วางไว้ได้ หากนักเรียนมีเจตคติในด้านลบต่อวิชาภาษาอังกฤษ มักจะทำให้การจัดการกระบวนการเรียนการสอนไม่ราบรื่นและไม่เป็นไปตามแผนหรือโครงการที่วางไว้ และจากการสัมภาษณ์กลุ่มนักเรียนที่มีผลการเรียนภาษาอังกฤษสูง พบว่า นักเรียนมักจะทำให้ความสนใจ กระตือรือร้น และชอบที่จะเรียนรู้ในวิชาภาษาอังกฤษหรือการใช้ชีวิตของคนต่างชาติ จึงทำให้นักเรียนให้ความสนใจและมีความชอบในวิชาภาษาอังกฤษในระดับดีมาก นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยของ (Bloom, B. S. 1976 : 149) (Gardner, R.C. and Lambert, W.E. (1972 : 135) เรณูภา หนูวัฒนา (2551 : 94) สิริสุตา เขียงขวา (2552 : 62-64) สมควร จำริญวัฒน์ (2553 : 97) สุภร ศรีนุต (2554: 119-120) เรณูภา หนูวัฒนา (2553 : 96-97) กรวิภา สนวนบุรี (2546 : 96-97) อัจฉรา บุญสุข (2553 : 94-95) เกลา จักทอน (2554 : 114) พนิดา หมั่นชนะมา (2554 : 128) ที่พบว่า เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.3 คุณภาพการสอน เป็นตัวแปรที่มีแนวโน้มเป็นคุณลักษณะของกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ ถึงแม้ว่าครูจะอธิบายเนื้อหาได้เข้าใจง่าย ชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ก่อนการสอน ตั้งใจและเอาใจใส่ ยกตัวอย่างประกอบขณะสอน โดยใช้สื่อหรือแสดงท่าทาง ชอบสื่อสารกับนักเรียนด้วยภาษาอังกฤษบ่อย ๆ แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็ยังอยู่ในเกณฑ์ต่ำ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากหลายสาเหตุ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจตคติกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มนี้อยู่ในระดับต่ำ แม้ครูผู้สอนจะมีความพยายามหรือกระตือรือร้นเท่าใด หากนักเรียนไม่มีเจตคติที่ดีต่อวิชาที่เรียนและความคาดหวังที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนแล้วมันก็เป็นเรื่องยากที่จะยกระดับผลสัมฤทธิ์ให้สูงขึ้นได้ แต่โดยปกติแล้วในการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียน นักเรียนทุกระดับชั้นปกติในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานต้องเรียนร่วมกันแม้ว่านักเรียนแต่ละคนจะมีพื้นฐานทางครอบครัวและสติปัญญาที่

แตกต่างกัน การสอนของครูจึงมักเอื้อต่อนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ เช่น มักจะสอนในเนื้อหาที่ง่าย ๆ ค่อยเป็นค่อยไป ในขณะที่การสอนนักเรียนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงควรมีการต่อยอดระดับความรู้ขึ้นไป และจากข้อมูลเชิงคุณภาพของการสนทนากลุ่มนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มต่ำ พบว่า หากครูสามารถดึงดูดให้นักเรียนสนใจเรียนนักเรียนก็จะมี ความกระตือรือร้นในการเรียนและหากครูมีเทคนิคการสอนที่ดี ก็จะทำให้ นักเรียนเรียนรู้ได้เร็ว และเข้าใจมากขึ้น แต่หากครูสอนเนื้อหาที่ยาก ก็จะไม่เข้าใจ และไม่สามารถทำแบบฝึกหัด หรือข้อสอบได้ ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับข้อค้นพบของ สวัสดิ์ วิชระ โภชน์ (2549 : 145) ที่ได้วิเคราะห์จำแนกประเภทปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลการเรียนของนิสิตมหาวิทยาลัย มหาสารคามที่มีผลการเรียนสูงและต่ำ พบว่า ตัวแปรสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัยด้านการ สอนของอาจารย์เป็น ตัวแปรที่มีแนวโน้มเป็นคุณลักษณะของนิสิตที่มีผลการเรียนต่ำในชั้นปีที่ 2 โดยพบว่าในกลุ่มนิสิตที่มีผลการเรียนต่ำมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนของอาจารย์ดีกว่า นิสิตที่มีผลการเรียนสูงทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษามีจำนวนของกลุ่มนิสิตที่มี ผลการ เรียนต่ำมากกว่ากลุ่มนิสิตที่มีผลการเรียนสูง ซึ่งปัจจุบันมหาวิทยาลัยมหาสารคามมี จำนวนนิสิตที่เข้ามาศึกษาในระบบพิเศษเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นผลการเรียนของนิสิตกลุ่มดังกล่าว จะเป็นกลุ่มที่มีผลการเรียนไม่สูงเท่ากัน ในการจัดการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยนิสิตทุก ระบบการศึกษาในระดับปริญญาตรีต้องเรียนรวมกันทั้งนี้จะทำให้ความรู้พื้นฐานการเรียน ต่างกัน การสอนของอาจารย์จึงมักเอื้อต่อนิสิตที่มีผลการเรียนต่ำคือ อาจารย์สอนค่อยเป็นค่อย ไปมีการยกตัวอย่างง่าย ๆ ในขณะที่การสอนสำหรับนิสิตที่มีผลการเรียนสูงควรจะเป็นการสอน ในระดับต่อยอดขึ้นไป นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ ปิยะนุช สิงห์สถิต (2554 : 114-115) วนิตา ดีแป้น (2554 : 165 - 166) สุภร ศรีนุต (2554 : 119-120) พนิตา หมั่นชนะมา (2554 : 128) ที่พบว่า คุณภาพการสอน มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.4 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู เป็นตัวแปรที่มีแนวโน้มเป็นคุณลักษณะ ของกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากความแตกต่าง ในบริบทกลุ่ม โรงเรียนตัวอย่างที่ครูให้ระดับความสำคัญกับนักเรียนมากมาน้อยแตกต่างกัน จากข้อมูลในแบบสอบถาม นักเรียนรู้สึกว่าคุณครูผู้สอนไม่มีความยุติธรรม เมื่อนักเรียนขาดเรียน ครูมักเพิกเฉยไม่ถามถึงสาเหตุ มักตำหนิ หรือลงโทษนักเรียนต่อหน้าเพื่อน ๆ ทำให้นักเรียนจะ รู้สึกไม่ดีหรือต่อต้านครูที่ชอบใช้ความรุนแรงในการทำโทษ สิ่งเหล่านี้แน่นอนว่าจะเกิด ผลกระทบโดยตรงต่อเจตคติในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ กล่าวคือ หากนักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อ ครูผู้สอนและวิชาที่เรียนจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี แต่หากนักเรียนมีเจตคติที่ไม่ดีต่อ

ครูผู้สอนและวิชาที่เรียนจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ สอดคล้องกับข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่กล่าวว่า ถ้าครูและนักเรียนมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน บรรยากาศในชั้นเรียนก็จะดีตามมา ทำให้การเรียนการสอนเป็นไปด้วยดี ซึ่งส่งผลดีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย เมื่อพิจารณาข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์เชิงลึกนักเรียนทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อนที่ว่า ครูวางตัวดี เหมาะสมเป็นกันเองมีอารมณ์ขัน ทำให้ไม่เครียด กล้าพูด กล้าถามในข้อที่สงสัยมากขึ้น และหากครูเป็นกันเองกับนักเรียน เอาใจใส่นักเรียนเป็นรายบุคคลและเอาใจใส่อย่างทั่วถึง สอนสนุกและน่าสนใจจะทำให้รู้สึกอยากเรียนและทำให้นักเรียนเรียนได้อย่างมีความสุข แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความถนัดในวิชาและความรู้พื้นฐานเดิมเป็นส่วนประกอบด้วย สอดคล้องกับ ปิยะนุช สิงห์สถิต (2554 : 115) และวนิดา ดีแป้น (2554 : 166) ที่ได้ศึกษาตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ พบว่า ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน

1.5 นิสัยในการรักเรียน เป็นตัวแปรที่มีแนวโน้มเป็นคุณลักษณะของกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง ทั้งนี้คุณลักษณะของนักเรียนที่ประสบผลสำเร็จในการเรียนมักจะศึกษาเนื้อหาที่จะเรียนล่วงหน้าและทบทวนการบ้านเสมอ หากครูยังไม่เข้าสอนมักจะเอาหนังสือเรียนขึ้นมาอ่านก่อนล่วงหน้า มีความตั้งอกตั้งใจฟังเมื่อครูสอน เมื่อไม่เข้าใจในเนื้อหาจะถามครูทันที เมื่อขาดเรียนนักเรียนจะติดตามเนื้อหาจากเพื่อนหรือครู และนำคำศัพท์ใหม่ ๆ มาทบทวนเสมอ นักเรียนที่ประสบความสำเร็จมักจะทำการบ้านด้วยตนเองซึ่งเป็นการฝึกฝนและทบทวนความรู้ อีกทั้งยังมักจะติดตามรายการ โทรทัศน์ที่ใช้ภาษาอังกฤษ เพลงหรือรายการตอบปัญหาภาษาอังกฤษเพื่อความบันเทิงและสาระความรู้ ซึ่งสอดคล้องกับ (Brown and Holtzman, 1953 : 352) ที่กล่าวว่า นิสัยในการเรียนของแต่ละบุคคลเป็นตัวประกอบหนึ่งที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาซึ่งอาจมีส่วนในการช่วยส่งเสริมหรือขัดขวางการเรียนนอกเหนือไปจากองค์ประกอบด้านสติ ปัญญาและนิสัยในการเรียนที่ดีเป็นประโยชน์ในการช่วยให้ประสบความสำเร็จในการเรียนได้และองค์ประกอบสำคัญในการเรียนก็คือ การใช้เวลาโดยเน้นที่การหลีกเลี่ยง การผลัดวันเวลา และวิธีทำงานการหลีกเลี่ยง ส่วน (Eysench, Arnold and Meili. 1972 : 40 อ้างถึงใน ปัญญา ชูช่วย, 2551 : 40) ได้กล่าวว่า นิสัย หมายถึง แนวโน้มของบุคคลที่แสดงพฤติกรรมจนเป็นนิสัยและเป็นไปโดยอัตโนมัติโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อ ได้รับฝึกฝนหรือประสบการณ์ ดังนิสัยในการเรียนและปฏิบัติฝึกฝนเป็นประจำจนติดเป็นนิสัย โดยเฉพาะวิธีการเรียนการทำงาน ที่เกี่ยวข้องกับการเรียน พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกเป็นประจำ ผลการเรียนรู้และการฝึกฝน สอดคล้องกับข้อมูลเชิง

คุณภาพจากการสัมภาษณ์กลุ่มนักเรียนกลุ่มเก่งกล่าวตรงกันว่านักเรียนมีการวางแผนการเรียนดี มีการทบทวนการเรียนอยู่เสมอ ทำงานที่ได้รับมอบหมายให้ดี ศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับวิชาที่เรียนเพิ่ม เติมและปรับปรุงตนเองในด้านการเรียน ซึ่งส่งผลให้การเรียนภาษาอังกฤษดีขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ (Gardner, R.C. and Lambert, W.E. 1972) ศุภร ศรีนุต (2554 : 110-120) วนิตา ดีแป้น (2554 : 166) ที่พบว่า นิสัยในการรักเรียนเป็นตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากการวิเคราะห์ปัจจัยจำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 สูงและต่ำ ผู้วิจัยจึงขอเสนอผลการวิจัยเพื่อนำไปใช้ ดังนี้

จากผลการวิจัย พบว่า ตัวแปรปัจจัยด้านแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ ตัวแปรเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ตัวแปรด้านคุณภาพการสอน ตัวแปรปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครูและ ตัวแปรนิสัยในการเรียนเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการยกระดับผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษดังนี้

1.1 ด้านการบริหาร ตัวแปรปัจจัยทั้ง 5 ตัวแปร เป็นตัวแปรที่สำคัญที่มีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนสามารถนำไปใช้กำหนดแนวทางในการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน โดยอาจกำหนดเป็นหลักสูตร นโยบาย และโครงการเพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เช่น การกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ กำหนดนโยบายในการบริหารเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้โรงเรียนเป็นแหล่งการเรียนรู้สำหรับภาษาต่างประเทศ จัดให้มีกิจกรรมหรือโครงการต่าง ๆ โดยสอดคล้องเนื้อหาหรือกิจกรรมที่ส่งเสริมในด้านภาษาต่างประเทศ หรือให้มีการสื่อสารโดยใช้ภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษในทุกหน่วยงาน เพื่อให้เกิดความคุ้นชินกับภาษาต่างประเทศมากยิ่งขึ้น ส่วนในด้านของครูผู้สอน ควรจัดให้มีการพัฒนาศักยภาพของครูผู้สอน โดยการฝึกอบรมตามโครงการต่าง ๆ รวมทั้งสนับสนุนให้ครูสามารถใช้สื่อและเทคโนโลยีที่หลากหลายตามศักยภาพและกำลัง

1.2 ด้านครูผู้สอน ตัวแปรปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับครูผู้สอนมากที่สุด ได้แก่ คุณภาพการสอน ดังนั้นครูผู้สอนเองควรพัฒนาตัวเองอย่างต่อเนื่อง เพื่อสามารถถ่ายทอดความรู้ให้

นักเรียนได้อย่างเต็มที่ ใช้สื่อการสอนที่หลากหลาย สร้างบรรยากาศที่ดีในการจัดการเรียนการสอน มีการประเมินผลการเรียนอย่างยุติธรรม และแจ้งความก้าวหน้าในการเรียนให้ผู้เรียนทราบเป็นระยะ จะทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นต่อการเรียนมากยิ่งขึ้น อีกปัจจัยที่เกี่ยวกับผู้สอนโดยตรง ได้แก่ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู นั้นครูเองควรเน้นการสร้างมโนทัศน์ที่ดี เป็นแบบอย่าง และปลูกฝังจิตสำนึกที่ดีให้เกิดแก่นักเรียน มีความเมตตา กรุณาต่อนักเรียน ให้ความเป็นธรรมกับทุกฝ่ายเพื่อสร้างเจตคติที่ดีและปฏิสัมพันธ์ที่ดีแก่นักเรียน

1.3 ด้านผู้เรียน ตัวแปรสำคัญที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน โดยตรง ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษและนิสัยในการรักเรียน ซึ่งตัวแปรเหล่านี้เป็นปัจจัยที่มาจากภายในผู้เรียนเอง ดังนั้น นักเรียนควรสร้างนิสัยที่ดีในการเรียน เช่น การตรงต่อเวลา การรู้จักหน้าที่ตัวเอง รับผิดชอบในหน้าที่ โดยนักเรียนควรรู้จักวางแผนแบ่งเวลาเรียนพร้อมทั้งทำกิจกรรมอื่น ๆ อย่างเหมาะสม และทำงานให้บรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ บุคคลที่สามารถปลูกฝังสิ่งดี ๆ เหล่านี้ต่อผู้เรียนได้ ได้แก่ ครอบครัว และ โรงเรียน ทั้งนี้ หากผู้เรียนมีแบบอย่างที่ดีในการประพฤติปฏิบัติตนแล้ว ย่อมเกิดผลดีต่อการเรียนอย่างแน่นอน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ในการศึกษาการวิเคราะห์ปัจจัยจำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 ในครั้งนี้ เป็นการมุ่งหาปัจจัยที่จำแนกนักเรียนเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ควรเพิ่มเติมตัวแปรด้านความถนัดทางภาษาและความรู้พื้นฐานของนักเรียนด้วยเพื่อให้ผลการวิจัยชัดเจนมากยิ่งขึ้น

2.2 จากการศึกษา พบว่า คุณภาพการสอนและปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู เป็นคุณลักษณะของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ แต่ทั้งนี้ควรมีการทำวิจัยในมิติอื่นประกอบด้วย เพราะการที่ครูสอนดีและมีปฏิสัมพันธ์กับนักเรียนดีแต่มีลักษณะที่เป็นอุปสรรคบางอย่างแฝงอยู่และส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ ควรมีการทำวิจัยที่สัมพันธ์กับคุณภาพการสอนและปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน เพื่อหาสาเหตุของปัญหาต่อไป

2.3 ตัวแปรปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ตัวแปรเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และตัวแปรนิสัยในการรักเรียนต่างเป็นตัวแปรทางจิตวิทยาที่เป็นคุณลักษณะของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงจึงมีความสำคัญมาก ควรมีการวิจัยเพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ตัวแปรเหล่านี้ด้วย

บรรณานุกรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บรรณานุกรม

- กัลยา วานิชย์บัญชา. การวิเคราะห์สถิติขั้นสูงด้วย SPSS for Windows. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.
- เกล้า จักทอน. ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม. เพชรบูรณ์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์, 2554. ถ่ายเอกสาร
- คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, สำนักงาน. แนวทางการนำมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐานสู่การปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : ชุมชมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย, 2551.
- เจษฎา นิมเจริญ. ความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนพานทองสภานูปถัมภ์ จังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ คศ.ม. ชลบุรี : มหาวิทยาลัยบูรพา, 2554. ถ่ายเอกสาร.
- ชลดา ชลสวัสดิ์. การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาระยอง เขต 2. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. ชลบุรี : มหาวิทยาลัยบูรพา, 2555. ถ่ายเอกสาร
- ทิสนา แจมมณี. ทาสตรการสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2552.
- นันทพร ธนัญญา. การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, 2552. ถ่ายเอกสาร
- บุญชม ศรีสะอาด. วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สุริยาสาน์, 2547.
- ประวิตา มีเปี่ยมสมบูรณ์. “ปัจจัยที่ส่งผลต่อมาตรฐานคุณภาพผู้เรียนของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครปฐม,” วารสารการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา. 7(1) : 98 ; ตุลาคม 2555 - มีนาคม 2556.

- ปิยะนุช สิงห์สถิตย์. ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเลยพิทยาคม. วิทยานิพนธ์ ค.ม. เลข : มหาวิทยาลัยราช
ภัฏเลย, 2554. ถ่ายเอกสาร
- ปัญญา ชูช่วย. ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. สงขลา :
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี, 2551. ถ่ายเอกสาร
- พนิดา หมั่นชนะมา. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาทางการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษาเพชรบูรณ์เขต 3 ด้วยโมเดลลดหลั่นเชิงเส้นพหุระดับ. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
เพชรบูรณ์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์, 2554. ถ่ายเอกสาร
- พรจันทร์ โพธินาค. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตที่มีผลการ
เรียนต่ำกว่าเกณฑ์ มหาวิทยาลัยบูรพา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. ชลบุรี : มหาวิทยาลัยบูรพา
, 2554. ถ่ายเอกสาร
- พิมพ์ประภา อรัญมิตร. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 3. วิทยานิพนธ์
ค.ม. เลข : มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย, 2552. ถ่ายเอกสาร
- _____. เจตคติ. สืบค้นเมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม 2556, จาก www.wattoongpel.com. 2556.
- ไพศาล วรคำ. การวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 7. มหาสารคาม : ตักศิลาการพิมพ์, 2558.
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. แรงจูงใจ. สืบค้นเมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2556, จาก
http://pirun.ku.ac.th/~g4968073/report/475512/Motivation_by_1.doc
- ยนต์ ชุ่มจิต. ความเป็นครู. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.پرินติ้ง เฮ้าส์, 2550.
- ยุทธ ไกยวรรณ. วิเคราะห์ข้อมูลวิจัย 4. กรุงเทพฯ : พิมพ์ดีจำกัด, 2551.
- เรณูกา หนูวัฒนา. การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ
นักเรียนระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีในเขต
ภาคกลาง สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2551. ถ่ายเอกสาร
- ละมัย ทุมพัฒน์. รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่ส่งผลต่ออัตลักษณ์แห่งตนของ
นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนกีฬาสังกัดสถาบันพลศึกษา. ปริญญาโท กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2550.

- วนิดา คีแป้น. ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเลย โดยการวิเคราะห์พหุระดับ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. เลข : มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย, 2554. ถ่ายเอกสาร
- วิวัฒน์ อภิสิทธิ์ภิญโญ. การสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาโปรแกรมวิชาช่างจักรกลหนัก เพื่อเป็นแนวทางในการเสนอของบประมาณเพื่อการพัฒนาโปรแกรม วิชาช่างจักรกลหนักหนัก. นครราชสีมา : มหาวิทยาลัยราชภัฏเทคโนโลยีมณฑลอีสาน, 2554. ถ่ายเอกสาร
- วิชา สำนานใจ. ปัจจัยที่ส่งผลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. เลข : มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย, 2554. ถ่ายเอกสาร
- ศิริชัย กาญจนวาสี. สถิติประยุกต์ สำหรับการวิจัย. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2550.
- ศิวพร ประเสริฐสุข และคณะ. การศึกษาปัจจัยที่สามารถจำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สังกัดอาชีวศึกษาจังหวัดหนองคาย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2550. ถ่ายเอกสาร
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว, 2545.
- _____. ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว, 2552.
- _____. เอกสารประกอบหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 : แนวปฏิบัติการวัด และประเมินผลการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว, 2551.
- ศุภร ศรีนุด. ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม. เพชรบูรณ์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์, 2554. ถ่ายเอกสาร
- สถาบันการทดสอบแห่งชาติ. รายงานผลการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ปีการศึกษา 2556. สืบค้นเมื่อวันที่ 21 ตุลาคม 2557. จาก <http://www.niets.or.th/>

- สมควร จำเริญวัฒน์. รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาคณิตศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษา กาศงสินธุ์ เขต 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, 2553. ถ่ายเอกสาร
- สมนึก ภัททิยธนี. การวัดผลทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 6. กาศงสินธุ์ : ประสานการพิมพ์, 2551.
- สมบัติ ท้ายเรือคำ. ระเบียบวิธีวิจัยสำหรับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. กาศงสินธุ์ : ประสานการพิมพ์, 2551.
- สวัสดิ์ วิชระโกชน. การวิเคราะห์จำแนกประเภทปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลการเรียนของนิสิต มหาวิทยาลัยมหาสารคามที่มีผลการเรียนสูงและต่ำ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2551. ถ่ายเอกสาร
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25. ข้อมูลนักเรียนแยกตามชั้น. สืบค้นเมื่อวันที่ 28 ตุลาคม 2556. จาก <http://www.kksec.go.th/spm25/>
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. เอกสารการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน สถานศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน สถานศึกษา : กรอบและแนวดำเนินงาน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2554.
- สิริสุดา เฌียงขวา. การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. อุบลราชธานี : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, 2552. ถ่ายเอกสาร.
- สุดฤทัย ศรีปรีชา. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. ปริญญา นิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2550. ถ่ายเอกสาร
- สุรวาท ทองบุ. การวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กาศงสินธุ์ : อภิชาติการพิมพ์, 2556.
- อัจฉรา บุญสุข. ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม. เพชรบูรณ์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์, 2553. ถ่ายเอกสาร
- Allport, Gordon. Attitude inc. Murchison (Ed). Handbook of Social Psychology. _ Worcester Mass Clark University Press, 1986.

- Atkinson, John W. **Motive in Fantasy, Active and Society**. New Delhi : Affiliated East West Press, 1966.
- Belkin, Gary S and Skydell, Ruth H. **Foundation of Psychology**. Boston : Houghton Mifflin Co., 1979.
- Bloom, Benjamin S. **Human characteristics and school learning**. the University of Virginia : McGraw-Hill, 1976.
- Bounomo, Carol L. "The successful and un successful foreign language student : the affective domain". **Dissertation Abstract International**. 51(2) : 437-A, 1990.
- Brown, William F., and Holtzman, Wayne H. **Survey of study habits and attitudes**. New York : The Psychological Corporation, 1953.
- Cronbach, Lee J. **Essentials of Psychological**. 3rd ed. New York : Harper and Row, 1970.
- Domjan, M. **The Principles of Learning and Behavior**. Belmont, CA : Thomson / Wadsworth, 1996.
- David Hopkins. **A teacher's Guide to Classroom Research**. 2nd Ed. Milton Keynes, G.B. Open University Press, 1987.
- Finocchiaro, Marry. **English as a second/foreign language : From theory to practice**. 4th ed. New Jersey : Prentice – Hall, 1989.
- Fiske, Edward B. **When school compete : a cautionary tale**. Washington D.C. : The Brooking Institution Press, 2000.
- Gardner, Robert C. **Attitudes and motivation**. Mass : Newbury House, 1973.
- _____. **Focus on Learner : Pragmatic Perspectives for the language Teacher**. Rowley Mass : Newbury House, 1973.
- Gardner, Robert C., and Lambert, Wallace E. **Attitudes and motivation in second language learning**. Rowley, Mass.: Newbury House, 1972.
- Gibson, James L. **Organizations, Behavior, Structure, Processes**. 9th ed. New York : Mc Graw – Hill, 2000.
- Good, Carter V. **Dictionary of Education**. New York : McGraw – Hill book, 1973.

- Grohol, John M. 10 Highly Effective Study Habbits. Retrieved 18th May 2013 from <http://psychcentral.com/lib/2006/top-10-most-effective-study-habits/all/1/>
- Harmon, Janis S. **Initial encounters with unfamiliar words in independent reading.** *Research in the Teaching of English*, 33 : 304-339, 1999.
- Herman, Herbert M. **A Questionnaire Measures of Achievement Motivation.** *Journal of Applied Psychology*. 5 (4): 354-355, 1970.
- Holden, S. Teacher Children. *ELT English Language Teaching Journal*, 39(4) : 289-291, 1985.
- Jakobovits, Loen A. **Foreign Language Learning : A Psycholinguistic Analysis of the Issues.** Rowley Mass : Newbury House, 1971.
- Joseph, Callahan F. and Clark Leonard H. **Teaching in Secondary School.** New York : McMillan, 1977.
- Jung, Carl G. **The collected works of C.G. Jung: Psychological types ; original translation by H.G. Baynes, revised by R.F.C. Hull, Volume 6.** Routledge and K. Paul, 1971.
- Kendler, Howard H. **Basic Psychology.** New York : Appleton Century Crofts, 1963.
- Klausmeier, Herbert J. and Goodwin, William. **Learning and Human Abilities :Educational Psychology.** New York : Harper and Row. 1966.
- Lovell, R. B. **Adult Learning.** New York : Halsted Press Wiley & Son, 1980.
- Maykut, Pamela S. The relationship between family variables and children's developmental performance. *Dissertation abstracts international*. 45(1), 1984.
- McClelland, David C. **The achievement Motive.** The University of Michigan, Appleton-Century-Crofts, 1953.
- McClelland, D. C., & Pilon, D. A. "Sources of adult motives in patterns of parent behavior in early childhood". *Journal of Personality and Social Psychology*. 44, 564-574, 1980.
- McVey, G. **Learning environment in the international encyclopedia of educational teaching.** Oxford: Pergaman Press, 1989.

- Millman, Jason. **Handbook of Teaching Evaluation**. London : Sage Publications, 1981.
- Sanstrook, John W. **Child development**. 9th ed. McGraw-Hill, 2001.
- _____. **Educational Psychology**. New York : McGraw-Hill, 2001.
- Sharon, Brehm S. and Saul, Kassin M. **Social psychology**. 3rd ed. Boston : Houghton Mifflin, 1996.
- Schermerhorn, John R. **Management**. 7th ed. New York: John Wiley & Sons, 2000.
- Sion, Micheal A. The relationship of college student attitude, motivation and anxiety to second language achievement : A test of Gardner's model. **Dissertation Abstract International**, 53(12) : 4239-A, 1993.
- Walberg, Herbert J. **Psychological environment in the international encyclopedia teaching and teacher education**. Oxford: Pergaman Press, 1989.
- Wrenn, Gillbert C. and Larsen, Robert P. **Studying effectively**. Stanford : Standford University Press, 1969.

ภาคผนวก ก

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบสอบถามเรื่องปัจจัยจำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 สูงและต่ำ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนกาเครื่องหมาย ✓ ลงใน () หรือเติมตัวเลขลงในช่องว่างตามความเป็นจริง
เกี่ยวกับตนเอง

1. เพศ () ชาย () หญิง
2. กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1
 มัธยมศึกษาปีที่ 2
 มัธยมศึกษาปีที่ 3
3. ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยในปีการศึกษา 2555
4. จำนวนสมาชิกในห้องเรียน.....คน
5. เวลาที่เข้าเรียนชั่วโมงภาษาอังกฤษ
 1. () เข้าเรียนประมาณร้อยละ 50 ของเวลาเรียนทั้งหมด
 2. () เข้าเรียนประมาณร้อยละ 60 ของเวลาเรียนทั้งหมด
 3. () เข้าเรียนประมาณร้อยละ 70 ของเวลาเรียนทั้งหมด
 4. () เข้าเรียนประมาณร้อยละ 80 ของเวลาเรียนทั้งหมด
 5. () เข้าเรียนมากกว่าร้อยละ 80 ของเวลาเรียนทั้งหมด
6. การเรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา
 1. () ไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา
 2. () นานเป็นปีจึงได้เรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษาครั้งหนึ่ง
 3. () เรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา 1-2 ครั้ง/เดือน
 4. () เรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา 3-4 ครั้ง/เดือน
 5. () เรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษามากกว่า 4 ครั้ง/เดือน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น 8 ด้าน ดังนี้

ด้านที่ 1 เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ	จำนวน 10 ข้อ
ด้านที่ 2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	จำนวน 10 ข้อ
ด้านที่ 3 ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง	จำนวน 10 ข้อ
ด้านที่ 4 นิสัยในการรักเรียน	จำนวน 10 ข้อ
ด้านที่ 5 คุณภาพในการสอน	จำนวน 10 ข้อ
ด้านที่ 6 สภาพแวดล้อมทางกายภาพ	จำนวน 10 ข้อ
ด้านที่ 7 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู	จำนวน 10 ข้อ
ด้านที่ 8 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน	จำนวน 10 ข้อ

รวมทั้งหมด 80 ข้อ

2. ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อแล้วพิจารณาข้อความนั้นๆ แล้วเขียนเครื่องหมาย
✓ ลงในช่องระดับพฤติกรรม หรือความคิดเห็นทางขวามือเพียงช่องเดียว ซึ่งมี 5 ระดับ ที่ตรงกับ
กับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด ตามความหมายต่อไปนี้

- 5 หมายถึง นักเรียนเห็นด้วยอย่างยิ่ง กับข้อความหรือการกระทำนั้น
- 4 หมายถึง นักเรียนเห็นด้วยกับข้อความหรือการกระทำนั้น
- 3 หมายถึง นักเรียนไม่แน่ใจว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย กับข้อความหรือการกระทำนั้น
- 2 หมายถึง นักเรียนไม่เห็นด้วยกับข้อความหรือการกระทำนั้น
- 1 หมายถึง นักเรียนไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง กับข้อความหรือการกระทำนั้น

3. ขอให้นักเรียนตอบทุกข้อความ ตามความรู้สึกที่เป็นจริงของนักเรียน คำตอบของ
นักเรียนจะไม่มีผลต่อการเรียน และไม่เกี่ยวข้องกับคะแนนใด ๆ ทั้งสิ้น คำตอบทุกข้อจะเป็น
ความลับ

4. ถ้าต้องการเปลี่ยนคำตอบให้กาเครื่องหมาย X ทับของเดิมก่อนแล้วจึงกาเครื่องหมาย
✓ ในช่องใหม่

คำตอบของท่าน ไม่มีผลกระทบต่อตัวท่านหรือหน้าที่การงานของท่านแต่ประการใด
แต่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาวิจัย เพื่อหาแนวทาง พัฒนาทักษะที่จำเป็นต่อระบบการเรียน
การสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อ แล้วพิจารณาเลือกคำตอบ โดยเขียนเครื่องหมาย ✓
ลงในช่องระดับความคิดเห็นที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
	5	4	3	2	1
ด้านที่ 1 เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ					
1. ข้าพเจ้ารู้สึกมีความสุขและสนุกสนานเมื่อเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
2. หากตอบคำถามได้ถูกต้องข้าพเจ้าจะรู้สึกภูมิใจมาก					
3. ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่เข้าใจง่าย					
4. วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่เรียนแล้วเกิดประโยชน์					
5. ข้าพเจ้ามักจะยกมือตอบคำถามครูทุกครั้ง					
6. ถึงแม้มีการบ้านอยู่หลายวิชาแต่ก็ไม่ลืมทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษ					
7. ภาษาอังกฤษมีส่วนช่วยในการประกอบอาชีพในอนาคตได้					
8. ข้าพเจ้ามักจะหลบสายตาคูครูทุกครั้งทีครูถาม					
9. วิชาภาษาอังกฤษไม่มีความสำคัญสำหรับข้าพเจ้า					
10. วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าเบื่อ					

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
	5	4	3	2	1
ด้านที่ 2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์					
1. เนื้อหาที่ยากและซับซ้อนยิ่งกระตุ้นให้ ข้าพเจ้าอยากเรียนรู้มากขึ้น					
2. ข้าพเจ้าอยากเรียนวิชาภาษาอังกฤษถึงแม้ คนอื่นจะบอกว่าเป็นวิชาที่ยาก					
3. ข้าพเจ้าคิดว่าหาความรู้เกี่ยวกับวิชา ภาษาอังกฤษในห้องสมุด					
4. ข้าพเจ้าหมั่นฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ เสมอ					
5. ในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้า อยากจะทำกิจกรรมที่ถ้าไม่เข้าใจ					
6. ข้าพเจ้าอยากเข้าร่วมการแข่งขันทักษะ ภาษาอังกฤษ					
7. ถ้าได้คะแนนวิชาภาษาอังกฤษไม่ดี ข้าพเจ้าจะพยายามแก้ตัวให้ดีขึ้นในโอกาส ต่อไป					
8. ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาส่วนที่บกพร่องใน การใช้ภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น					
9. ภาษาอังกฤษช่วยให้ข้าพเจ้าเรียนรู้สิ่ง ต่างๆ ในอินเทอร์เน็ตได้					
10. ข้าพเจ้าอยากสื่อสารกับชาวต่างชาติได้					

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
	5	4	3	2	1
ด้านที่ 3 ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง					
1. ผู้ปกครองซื้อหนังสือเสริม หนังสือประกอบ การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
2. ผู้ปกครองมักให้เงินสนับสนุนซื้อหนังสือเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ					
3. ผู้ปกครองแนะนำให้ข้าพเจ้าเห็นประโยชน์ของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
4. ผู้ปกครองชมเชยหรือให้รางวัลเมื่อข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษได้คะแนนดี					
5. ผู้ปกครองแนะนำข้าพเจ้าอ่านหนังสือที่บ้าน					
6. ผู้ปกครองจะถามถึงผลการเรียนภาษาอังกฤษของข้าพเจ้าเสมอ					
7. ผู้ปกครองแสดงออกถึงความพึงพอใจหากนักเรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษได้					
8. ผู้ปกครองยอมรับฟังความคิดเห็นของข้าพเจ้า					
9. เมื่อสอบได้คะแนนน้อยผู้ปกครองจะคอยให้กำลังใจ					
10. ผู้ปกครองสนับสนุนให้เรียนพิเศษวิชาภาษาอังกฤษ					

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
	5	4	3	2	1
ด้านที่ 4 นิสัยในการรักเรียน					
1. ข้าพเจ้าศึกษาเนื้อหาที่จะเรียนล่วงหน้า เสมอ					
2. ข้าพเจ้าตั้งใจฟังเมื่อครูสอน					
3. เมื่อไม่เข้าใจเนื้อหา ข้าพเจ้าจะยกมือถาม ครูทันที					
4. ข้าพเจ้าชอบให้ครูให้การบ้านทุกวันจะได้ เข้าใจเนื้อหายิ่งขึ้น					
5. ข้าพเจ้าจะนำคำศัพท์ใหม่ๆ มาทบทวน เสมอ					
6. เมื่อขาดเรียนวิชาภาษาอังกฤษข้าพเจ้าจะ ติดตามเนื้อหาจากเพื่อนหรือครูทันที					
7. ข้าพเจ้าทำการบ้านภาษาอังกฤษด้วย ตนเอง					
8. ถ้าครูยังไม่เข้าสอนข้าพเจ้าจะเอาหนังสือ เรียน					
9. ข้าพเจ้ามักจะติดตามรายการ โทรทัศน์ที่ ใช้ภาษาอังกฤษ หรือรายการตอบปัญหา ภาษาอังกฤษ					
10. ข้าพเจ้าเข้าศึกษาค้นคว้าความรู้ต่างๆ เกี่ยวกับภาษาอังกฤษในห้องสมุด					

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
	5	4	3	2	1
ด้านที่ 5 คุณภาพการสอน					
1. ครูอธิบายเนื้อหาได้เข้าใจง่าย					
2. ครูชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ก่อนการ สอน					
3. ครูอธิบายเรื่องราวต่างๆ ที่สอนจน ข้าพเจ้าเข้าใจ					
4. ครูสอนภาษาอังกฤษอย่างตั้งใจและเอาใจ ใส่					
5. การสอนของครูน่าสนใจและไม่น่าเบื่อ หน่าย					
6. ครูยกตัวอย่างประกอบขณะสอน โดยใช้ สื่อหรือแสดงท่าทางในเรื่องที่ข้าพเจ้าไม่ เข้าใจ					
7. ครูมักจะเกร็ดสอดแทรกความรู้ทั่วไปใน ขณะที่สอน					
8. ครูให้ข้าพเจ้าทำงานกลุ่ม ทำให้ข้าพเจ้า รู้จักแบ่งหน้าที่กันทำงาน					
9. ครูชอบสื่อสารกับนักเรียนด้วย ภาษาอังกฤษบ่อยๆ					
10. ครูมักให้นักเรียนจดตามกระดาน					
ด้านที่ 6 สิ่งแวดล้อมทางกายภาพ					
1. ห้องเป็นระเบียบเรียบร้อย					
2. ห้องเรียนสะอาดสะอ้าน					

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
	5	4	3	2	1
3. ไม่มีกลิ่นรบกวน					
4. ห้องเรียนแออัด					
5. มีแสงสว่างในห้องเรียนเหมาะสม					
6. การจัดโต๊ะเรียนและเก้าอี้เพียงพอต่อ จำนวนข้าพเจ้า					
7. มีมุมเสริมความรู้ และป้ายนิเทศ					
8. ห้องเรียนมีสื่อการเรียนครบถ้วน					
9. อากาศถ่ายเทเย็นสบาย					
10. มีมุมเก็บอุปกรณ์ทำความสะอาด					

ด้านที่ 7 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู

1. ครูให้ความเป็นกันเองและยอมรับความคิดเห็นของนักเรียน					
2. ข้าพเจ้าสามารถปรึกษาเรื่องส่วนตัวกับครูได้ตามโอกาส					
3. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณครูภาษาอังกฤษไม่มีความยุติธรรม					
4. หากครูภาษาอังกฤษต้องการความช่วยเหลือ นักเรียนมักจะเสนอตัวเข้าช่วย					
5. เมื่อนักเรียนขาดเรียนครูภาษาอังกฤษมักเพิกเฉยไม่ถามถึงสาเหตุ					
6. ครูภาษาอังกฤษ ตำหนิ หรือลงโทษนักเรียนต่อหน้าเพื่อนๆ					

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
	5	4	3	2	1
7. นักเรียนจะรู้สึกไม่ดีหรือต่อต้านครูที่ชอบใช้ความรุนแรงในการทำโทษ					
8. นักเรียนชอบทักทายหรือพูดคุยกับครูภาษาอังกฤษเสมอเมื่อพบกัน					
9. นักเรียนชอบช่วยครูภาษาอังกฤษถือเอกสาร					
10. ครูภาษาอังกฤษให้คำแนะนำและช่วยเหลือข้าพเจ้าได้ทุกวิชา ถ้าข้าพเจ้ามีปัญหา					

ด้านที่ 8 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างข้าพเจ้ากับเพื่อน

1. เพื่อนบางคนไม่ค่อยมีความจริงใจกับข้าพเจ้า					
2. เพื่อนและข้าพเจ้าร่วมกันแสดงความคิดเห็นเมื่อเข้ากลุ่มทำกิจกรรม					
3. ข้าพเจ้าและเพื่อนทำงานร่วมกันได้เป็นอย่างดี					
4. เมื่อข้าพเจ้าไม่เข้าใจการบ้านภาษาอังกฤษ เพื่อนจะช่วยแนะนำ					
5. ข้าพเจ้าทะเลาะกับเพื่อนเป็นบางครั้งเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ					
6. ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีเพื่อนบางคนที่ข้าพเจ้าไม่ชอบ					

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
	5	4	3	2	1
7. ข้าพเจ้าชอบทำงานคนเดียวมากกว่า					
8. เมื่อข้าพเจ้าขาดเรียนเพื่อนในห้องจะช่วยบอก การบ้านเสมอ					
9. ข้าพเจ้าและเพื่อนในห้องช่วยเหลือกันและกันในเวลาเรียน					
10. ข้าพเจ้ามักทบทวนบทเรียนหรือทำการบ้านภาษาอังกฤษกับเพื่อนเสมอ					

ความคิดเห็นอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ผู้วิจัยขอขอบคุณสำหรับความร่วมมือในครั้งนี้

(นางสาวกมลลักษณ์ ไปวันเสาร์)

นักศึกษาลัทธิศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา
สำนักงานบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ภาคผนวก ข

ผลการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ตารางภาคผนวกที่ 1 จำนวนของแบบสอบถามที่สร้างและค่าอำนาจจำแนก

ลำดับ ที่	ข้อความคำถาม	จำนวนข้อ ที่สร้าง	จำนวน ข้อที่ใช้ จริง	ค่าอำนาจจำแนก ของข้อที่คัดเลือกไว้
1	ข้อมูลทั่วไปของนักเรียน	8	6	-
2	ด้านที่ 1 เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ	14	10	.317 - .545
3	ด้านที่ 2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	15	10	.260 - .740
4	ด้านที่ 3 ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง	15	10	.260 - .613
5	ด้านที่ 4 นิสัยในการรักเรียน	15	10	.274 - .656
6	ด้านที่ 5 คุณภาพในการสอน	14	10	.452 - .717
7	ด้านที่ 6 สภาพแวดล้อมทางกายภาพ	13	10	.282 - .713
8	ด้านที่ 7 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียน กับครู	14	10	.395 - .787
9	ด้านที่ 8 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียน กับเพื่อน	14	10	.263 - .658
	รวม	122	86	-

ตารางภาคผนวกที่ 2 ค่าอำนาจจำแนก (r_{xy}) ของแบบสอบถามที่เข้าเกณฑ์

ลำดับที่	ข้อคำถาม	อำนาจ จำแนกราย ข้อ	สรุปข้อที่ คัดเลือกไว้
ด้านที่ 1 เจตคติต่อภาษาอังกฤษ			
1	ข้อ 1 ข้าพเจ้ารู้สึกมีความสุขและสนุกสนานเมื่อเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	.472	เลือกเป็นข้อ คำถาม
2	ข้อ 2 หากตอบคำถามได้ถูกต้องข้าพเจ้าจะรู้สึกภูมิใจมาก	.470	เลือกเป็นข้อ คำถาม
3	ข้อ 3 วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ข้าพเจ้าอยากเรียนมากที่สุด	.017	ตัดทิ้ง
4	ข้อ 4 ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่เข้าใจง่าย	.336	เลือกเป็นข้อ คำถาม
5	ข้อ 5 หากตอบคำถามได้ถูกต้องข้าพเจ้าจะรู้สึกภูมิใจมาก	.159	ตัดทิ้ง
6	ข้อ 6 วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่เรียนแล้วเกิดประโยชน์	.488	เลือกเป็นข้อ คำถาม
7	ข้อ 7 วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ทำให้เป็นคนกล้าแสดงออก	.137	ตัดทิ้ง
8	ข้อ 8 ข้าพเจ้ามักจะยกมือตอบคำถามทุกครั้ง	.317	เลือกเป็นข้อ คำถาม
9	ข้อ 9 ถึงแม้มีการบ้านอยู่หลายวิชาแต่ก็ไม่ลืมทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษ	.357	เลือกเป็นข้อ คำถาม
10	ข้อ 10 ภาษาอังกฤษมีส่วนช่วยในการประกอบอาชีพในอนาคตได้	.433	เลือกเป็นข้อ คำถาม
11	ข้อ 11 ข้าพเจ้ามักจะหลบสายตาครูทุกครั้งทีครูถาม	.545	เลือกเป็นข้อ คำถาม
12	ข้อ 12 วิชาภาษาอังกฤษมีเนื้อหายุ่งยากเรียนแล้วทำให้สมองล้า	.145	ตัดทิ้ง

ลำดับที่	ข้อความ	อำนาจ จำแนกราย ข้อ	สรุปข้อที่ คัดเลือกไว้
13	ข้อ 13 วิชาภาษาอังกฤษไม่มีความสำคัญสำหรับข้าพเจ้า	.486	เลือกเป็นข้อ คำถาม
14	ข้อ 14 วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าเบื่อวิชา	.506	เลือกเป็นข้อ คำถาม
ด้านที่ 2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์			
15	ข้อ 1 ข้าพเจ้าอยากมีความรู้ภาษาอังกฤษมากกว่าที่เรียน อยู่ในชั้นเรียนเพื่อเพิ่มพูนความรู้	.144	ตัดทิ้ง
16	ข้อ 2 ข้าพเจ้าต้องการอ่านพูดและเขียนพร้อมทั้งใช้ ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง	.118	ตัดทิ้ง
17	ข้อ 3 เนื้อหาที่ยากและซับซ้อนยิ่งกระตุ้นให้ข้าพเจ้าอยาก เรียนรู้มากขึ้น	.545	เลือกเป็นข้อ คำถาม
18	ข้อ 4 ข้าพเจ้าอยากเรียนวิชาภาษาอังกฤษถึงแม้คนอื่นจะ บอกว่าเป็นวิชาที่ยาก	.387	เลือกเป็นข้อ คำถาม
19	ข้อ 5 ข้าพเจ้าค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษ ในห้องสมุด	.529	เลือกเป็นข้อ คำถาม
20	ข้อ 6 ข้าพเจ้าหมั่นฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษอยู่เสมอ	.424	เลือกเป็นข้อ คำถาม
21	ข้อ 7 ในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าอยากจะ ซักถามครูทันทีถ้าไม่เข้าใจ	.376	เลือกเป็นข้อ คำถาม
22	ข้อ 8 ข้าพเจ้าอยากเข้าร่วมการแข่งขันทักษะภาษาอังกฤษ	.740	เลือกเป็นข้อ คำถาม
23	ข้อ 9 ข้าพเจ้าศึกษาเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษล่วงหน้า ก่อนที่ครูจะสอน	.150	ตัดทิ้ง
	เพื่อที่จะเรียนได้เข้าใจง่ายขึ้น		
24	ข้อ 10 ถ้าข้าพเจ้ามีความรู้ภาษาอังกฤษดีจะได้ทำงานที่ดี	.083	ตัดทิ้ง

ลำดับที่	ข้อความ	อำนาจ จำแนกราย ข้อ	สรุปข้อที่ คัดเลือกไว้
25	ข้อ 11 หากสามารถตอบคำถามภาษาอังกฤษยากๆ ได้ จะรู้สึกดีใจมาก	.172	ตัดทิ้ง
26	ข้อ 12 ถ้าได้คะแนนวิชาภาษาอังกฤษไม่ดี ข้าพเจ้าจะพยายามแก้ตัวให้ดีขึ้นในโอกาสต่อไป	.415	เลือกเป็นข้อ คำถาม
27	ข้อ 13 ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาส่วนที่บกพร่องในการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น	.451	เลือกเป็นข้อ คำถาม
28	ข้อ 14 ภาษาอังกฤษช่วยให้ข้าพเจ้าเรียนรู้สิ่งต่างๆ ในอินเตอร์เน็ตได้	.506	เลือกเป็นข้อ คำถาม
29	ข้อ 15 ข้าพเจ้าอยากสื่อสารกับชาวต่างชาติได้	.260	เลือกเป็นข้อ คำถาม

ด้านที่ 3 ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง

30	ข้อ 1 ผู้ปกครองซื้อหนังสือเสริม หนังสือประกอบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	.497	เลือกเป็นข้อ คำถาม
31	ข้อ 2 ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้าเข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษ	.163	ตัดทิ้ง
32	ข้อ 3 ผู้ปกครองเป็นที่ปรึกษาในด้านการเรียนภาษาอังกฤษ และปัญหาอื่นๆ	.015	ตัดทิ้ง
33	ข้อ 4 ผู้ปกครองมักให้เงินสนับสนุนซื้อหนังสือเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ	.587	เลือกเป็นข้อ คำถาม
34	ข้อ 5 ผู้ปกครองซื้อหนังสือ หนังสือพิมพ์ หรือวารสารต่างๆ ที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษมาให้ฝึกอ่านบ่อยๆ	.109	ตัดทิ้ง
35	ข้อ 6 ผู้ปกครองแนะนำให้ข้าพเจ้าเห็นประโยชน์ของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	.475	เลือกเป็นข้อ คำถาม
36	ข้อ 7 ผู้ปกครองพูดคุยกับนักเรียนเป็นภาษาอังกฤษในบางประโยคง่ายๆ	.052	ตัดทิ้ง

ลำดับที่	ข้อความ	อำนาจ จําแนกราย ข้อ	สรุปข้อที่ คัดเลือกไว้
37	ข้อ 8 ผู้ปกครองชมเชยหรือให้รางวัลเมื่อข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษได้คะแนนดี	.506	เลือกเป็นข้อ คำถาม
38	ข้อ 9 เวลาใกล้สอบผู้ปกครองจะเตือนให้ข้าพเจ้าอ่านหนังสือ	.241	ตัดทิ้ง
39	ข้อ 10 ผู้ปกครองแนะนำข้าพเจ้าอ่านหนังสือที่บ้าน	.422	ไม่เลือกเป็นข้อ คำถาม
40	ข้อ 11 ผู้ปกครองจะถามถึงผลการเรียนภาษาอังกฤษของข้าพเจ้าเสมอ	.613	ไม่เลือกเป็นข้อ คำถาม
41	ข้อ 12 ผู้ปกครองแสดงออกถึงความพึงพอใจหากนักเรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษได้	.260	เลือกเป็นข้อ คำถาม
42	ข้อ 13 ผู้ปกครองยอมรับฟังความคิดเห็นของข้าพเจ้า	.475	เลือกเป็นข้อ คำถาม
43	ข้อ 14 เมื่อสอบได้คะแนนน้อยผู้ปกครองจะคอยให้กำลังใจ	.286	เลือกเป็นข้อ คำถาม
44	ข้อ 15 ผู้ปกครองสนับสนุนให้เรียนพิเศษวิชาภาษาอังกฤษ	.430	เลือกเป็นข้อ คำถาม
ด้านที่ 4 นิัยในการเรียน			
45	ข้อ 1 ข้าพเจ้าศึกษาเนื้อหาที่จะเรียนล่วงหน้าเสมอ	.656	เลือกเป็นข้อ คำถาม
46	ข้อ 2 ข้าพเจ้าตั้งใจฟังเมื่อครูสอน	.480	เลือกเป็นข้อ คำถาม
47	ข้อ 3 เมื่อไม่เข้าใจเนื้อหา ข้าพเจ้าจะยกมือถามครูทันที	.523	เลือกเป็นข้อ คำถาม
48	ข้อ 4 ข้าพเจ้าชอบให้ครูให้การบ้านทุกวันจะได้เข้าใจเนื้อหามากขึ้น	.472	เลือกเป็นข้อ คำถาม

ลำดับที่	ข้อความ	อำนาจ จำแนกราย ข้อ	สรุปข้อที่ คัดเลือกไว้
49	ข้อ 5 ข้าพเจ้านำคำศัพท์ใหม่ๆ มาทบทวนเสมอ	.306	เลือกเป็นข้อ คำถาม
50	ข้อ 6 ข้าพเจ้ามีกั่วงนอนเวลาครูสอน	-.110	ตัดทิ้ง
51	ข้อ 7 ข้าพเจ้านำอุปกรณ์การเรียน เช่นหนังสือสมุด พจนานุกรมภาษาอังกฤษมาทุกครั้งี่เรียน	.128	ตัดทิ้ง
52	ข้อ 8 เมื่อขาดเรียนวิชาภาษาอังกฤษข้าพเจ้าจะติดตาม เนื้อหาจากเพื่อนหรือครูทันที	.301	เลือกเป็นข้อ คำถาม
53	ข้อ 9 ข้าพเจ้าทำการบ้านภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	.610	เลือกเป็นข้อ คำถาม
54	ข้อ 10 ถ้าครูยังไม่เข้าสอนข้าพเจ้าจะเอาหนังสือเรียน	.305	เลือกเป็นข้อ คำถาม
55	ข้อ 11. ข้าพเจ้ามักจะติดตามรายการโทรทัศน์ที่ใช้ ภาษาอังกฤษ หรือรายการตอบปัญหาภาษาอังกฤษ	.460	เลือกเป็นข้อ คำถาม
56	ข้อ 12.ข้าพเจ้ามักจะเข้าห้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษช้ากว่า เพื่อนเป็นประจำ	.246	ตัดทิ้ง
57	ข้อ 13. หากมีการบ้านในวิชาอื่น ข้าพเจ้ามักจะเอาขึ้นมา ทำในขณะที่ครูกำลังสอน	.274	เลือกเป็นข้อ คำถาม
58	ข้อ 14. ข้าพเจ้ามักจะอ่านนิทาน หรือบทความ ภาษาอังกฤษ	.284	เลือกเป็นข้อ คำถาม
59	ข้อ 15. ข้าพเจ้าเข้าศึกษาค้นคว้าความรู้ต่างๆ เกี่ยวกับ ภาษาอังกฤษในห้องสมุด	.438	เลือกเป็นข้อ คำถาม
ด้านที่ 5 คุณภาพการสอน			
60	ข้อ 1 ครูอธิบายเนื้อหาได้เข้าใจง่าย	.496	เลือกเป็นข้อ คำถาม
61	ข้อ 2 ครูชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ก่อนการสอน	.658	เลือกเป็นข้อ คำถาม

ลำดับที่	ข้อความ	อำนาจ จำแนกราย ข้อ	สรุปข้อที่ คัดเลือกไว้
62	ข้อ 3 ครูอธิบายเรื่องราวต่างๆ ที่สอนจนข้าพเจ้าเข้าใจ	.712	เลือกเป็นข้อ คำถาม
63	ข้อ 4 ครูสอนภาษาอังกฤษอย่างตั้งใจและเอาใจใส่	.480	เลือกเป็นข้อ คำถาม
64	ข้อ 5 การสอนของครูน่าสนใจและไม่น่าเบื่อหน่าย	.479	เลือกเป็นข้อ คำถาม
65	ข้อ 6 ครูยกตัวอย่างประกอบขณะสอน โดยใช้สื่อหรือ แสดงท่าทางในเรื่องที่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ	.699	เลือกเป็นข้อ คำถาม
66	ข้อ 7 ครูมักจะเกร็ดสอดแทรกความรู้ทั่วไปในขณะที่ สอน	.632	เลือกเป็นข้อ คำถาม
67	ข้อ 8 ครูเปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าซักถาม โดยรับฟังด้วยความ สนใจ	.243	ตัดทิ้ง
68	ข้อ 9 ครูให้คำชมเชยเมื่อข้าพเจ้าตอบถูกและกระตุ้นให้ ข้าพเจ้า คิดใหม่เมื่อข้าพเจ้าตอบผิด	.452	ไม่เลือกเป็นข้อ คำถาม
69	ข้อ 10 ครูใช้วิธีการสอนที่หลากหลายให้ข้าพเจ้าลงมือ ปฏิบัติจริง	.567	ไม่เลือกเป็นข้อ คำถาม
70	ข้อ 11 ครูให้ข้าพเจ้าทำงานกลุ่ม ทำให้ข้าพเจ้ารู้จักแบ่ง หน้าที่กันทำงาน	.626	เลือกเป็นข้อ คำถาม
71	ข้อ 12 ครูขอสื่อสารกับนักเรียนด้วยภาษาอังกฤษบ่อยๆ	.717	เลือกเป็นข้อ คำถาม
72	ข้อ 13 ครูให้ข้าพเจ้ามีส่วนร่วมในการฝึกทักษะการ ฟัง พูด อ่าน และเขียนอย่างเต็มที่	-.107	ตัดทิ้ง
73	ข้อ 14 ครูมักให้นักเรียนจดตามกระดาน	.590	เลือกเป็นข้อ คำถาม

ลำดับที่	ข้อความ	อำนาจ จำแนกราย ข้อ	สรุปข้อที่ คัดเลือกไว้
ด้านที่ 6 สภาพแวดล้อมทางกายภาพในห้องเรียน			
74	ข้อ 1 ห้องเป็นระเบียบเรียบร้อย	.712	เลือกเป็นข้อ คำถาม
75	ข้อ 2 ห้องเรียนสะอาดสะอ้าน	.639	เลือกเป็นข้อ คำถาม
76	ข้อ 3 ไม่มีกลิ่นรบกวนข้อ 15 ครูเข้าสอนตรงตามเวลา	.713	เลือกเป็นข้อ คำถาม
77	ข้อ 4 ห้องเรียนแออัด	.282	เลือกเป็นข้อ คำถาม
78	ข้อ 5 สามารถอ่านข้อความในกระดานอย่างชัดเจนในทุก จุด	-.027	ตัดทิ้ง
79	ข้อ 6 มีแสงสว่างในห้องเรียนเหมาะสม	.439	เลือกเป็นข้อ คำถาม
80	ข้อ 7 ไม่มีเสียงดังรบกวนสมาธิระหว่างเรียน	.148	ตัดทิ้ง
81	ข้อ 8 การจัดโต๊ะเรียนและเก้าอี้เพียงพอต่อจำนวนข้าพเจ้า	.511	เลือกเป็นข้อ คำถาม
82	ข้อ 9 มีมุมเสริมความรู้ และป้ายนิเทศ	.601	เลือกเป็นข้อ คำถาม
83	ข้อ 10 ห้องเรียนมีสื่อการเรียนครบถ้วน	.474	เลือกเป็นข้อ คำถาม
84	ข้อ 11 มีมุมแสดงผลงานของนักเรียน	.226	ตัดทิ้ง
85	ข้อ 12 อากาศถ่ายเท เย็นสบาย	.382	เลือกเป็นข้อ คำถาม

ลำดับที่	ข้อความ	อำนาจ จำแนกราย ข้อ	สรุปข้อที่ คัดเลือกไว้
86	ข้อ 13 มีมุมมองอุปสรรคที่ทำความสะดวก	.684	เลือกเป็นข้อ คำถาม
ด้านที่ 7 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน			
87	ข้อ 1 ครูให้ความเป็นกันเองและยอมรับความคิดเห็นของ นักเรียน	.612	เลือกเป็นข้อ คำถาม
88	ข้อ 2 ข้าพเจ้าสามารถปรึกษาเรื่องส่วนตัวกับครูได้	.787	เลือกเป็นข้อ คำถาม
89	ข้อ 3 เมื่อครูภาษาอังกฤษอารมณ์ไม่ดีมาจากที่อื่น จะมา แสดงออกกับข้าพเจ้าหรือกับนักเรียนในห้อง	-.250	ตัดทิ้ง
90	ข้อ 4 ข้าพเจ้าชื่นชมในความรู้ความสามารถของครู ภาษาอังกฤษ	.193	ตัดทิ้ง
91	ข้อ 5 ข้าพเจ้ารู้สึกที่ครูภาษาอังกฤษไม่มีความยุติธรรม	.468	เลือกเป็นข้อ คำถาม
92	ข้อ 6 นักเรียนรู้สึกดีหากครูชื่นชม	-.235	ตัดทิ้ง
93	ข้อ 7 หากครูภาษาอังกฤษต้องการความช่วยเหลือ นักเรียนมักจะเสนอตัวเข้าช่วย	.657	เลือกเป็นข้อ คำถาม
94	ข้อ 8 เมื่อนักเรียนขาดเรียนครูภาษาอังกฤษมักเพิกเฉยไม่ ถามถึงสาเหตุ	.522	เลือกเป็นข้อ คำถาม
95	ข้อ 9 ครูภาษาอังกฤษ คำหยาบ หรือลงโทษนักเรียนต่อหน้า เพื่อนๆ	.395	เลือกเป็นข้อ คำถาม
96	ข้อ 10. นักเรียนจะรู้สึกไม่ดีหรือต่อต้านครูที่ชอบใช้ความ รุนแรงในการทำโทษ	.550	เลือกเป็นข้อ คำถาม
97	ข้อ 11. ครูภาษาอังกฤษ ส่งเสริมให้ข้าพเจ้าค้นคว้าหา ความรู้ด้วยตนเอง	.150	ตัดทิ้ง

ลำดับที่	ข้อความ	อำนาจ จำแนกราย ชื่อ	สรุปข้อที่ คัดเลือกไว้
98	ข้อ 12. นักเรียนชอบทักทายหรือพูดคุยกับครู ภาษาอังกฤษเสมอเมื่อพบกัน	.485	เลือกเป็นข้อ คำถาม
99	ข้อ 13. นักเรียนชอบช่วยครูภาษาอังกฤษถือเอกสาร	.418	เลือกเป็นข้อ คำถาม
100	ข้อ 14. ครูภาษาอังกฤษให้คำแนะนำและช่วยเหลือ ข้าพเจ้าได้ทุกวิชา ถ้าข้าพเจ้ามีปัญหา	.500	เลือกเป็นข้อ คำถาม
ด้านที่ 8 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน			
101	ข้อ 1 เพื่อนบางคนไม่ค่อยมีความจริงใจกับข้าพเจ้า	.265	เลือกเป็นข้อ คำถาม
102	ข้อ 2 เพื่อนและข้าพเจ้าร่วมกันแสดงความคิดเห็นเมื่อเข้า กลุ่มทำกิจกรรม	.557	เลือกเป็นข้อ คำถาม
103	ข้อ 3 ข้าพเจ้าและเพื่อนทำงานร่วมกันได้เป็นอย่างดี	.658	เลือกเป็นข้อ คำถาม
104	ข้อ 4 เมื่อข้าพเจ้าไม่เข้าใจการบ้านภาษาอังกฤษเพื่อนจะ ช่วยแนะนำ	.616	เลือกเป็นข้อ คำถาม
105	ข้อ 5 ข้าพเจ้าทะเลาะกับเพื่อนเป็นบางครั้งในการเรียน ภาษาอังกฤษ	.430	เลือกเป็นข้อ คำถาม
106	ข้อ 6 ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีเพื่อนบางคน ที่ข้าพเจ้าไม่ค่อยอยากร่วมกลุ่มด้วย	.321	เลือกเป็นข้อ คำถาม
107	ข้อ 7 เพื่อนมักจะหัวเราะเยาะเวลาที่ข้าพเจ้าทำงาน ผิดพลาด	.075	ตัดทิ้ง
108	ข้อ 8 ข้าพเจ้าชอบทำงานคนเดียวมากกว่า	.421	เลือกเป็นข้อ คำถาม
109	ข้อ 9 ข้าพเจ้ามักจะอึดอัดเสมอเวลาเข้าร่วมทำงานกลุ่มกับ เพื่อน	-.172	ตัดทิ้ง

ลำดับที่	ข้อความ	อำนาจ จำแนกราย ชื่อ	สรุปข้อที่ คัดเลือกไว้
110	ข้อ 10 เมื่อข้าพเจ้าขาดเรียนเพื่อนในห้องจะช่วย อธิบาย เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ ที่ได้เรียนให้	.325	เลือกเป็นข้อ คำถาม
111	ข้อ 11. การได้นั่งเรียนกับเพื่อนที่สนิท ทำให้ข้าพเจ้าสนุก ในการเรียนมากกว่านั่งคนเดียว	.033	ตัดทิ้ง
112	ข้อ 12. ข้าพเจ้าและเพื่อนในห้องช่วยเหลือกันในเวลา เรียน	.263	เลือกเป็นข้อ คำถาม
113	ข้อ 13. ข้าพเจ้ามักทบทวนบทเรียนหรือทำการบ้าน ภาษาอังกฤษกับเพื่อนเสมอ	.493	เลือกเป็นข้อ คำถาม
114	ข้อ 14. เมื่อมีปัญหาภาษาอังกฤษข้าพเจ้าปรึกษาเพื่อน เสมอเวลาเรียนข้าพเจ้ามักชวนเพื่อนคุย	-.085	ตัดทิ้ง

ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เปิดตาราง t ($df = N - 2 = 113 - 2 = 111$, $\alpha = 0.05$ ทางเดียว) มีค่าเท่ากับ 0.260...

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ มีค่าเท่ากับ .94

RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ผลการวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญรายด้าน

ตารางภาคผนวกที่ 3 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อ

คำถามกับนิยามศัพท์เฉพาะ (Item of Congruence : IOC)

ปัจจัยด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษ

ข้อที่	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ					ผลรวม ของ คะแนน ΣR	$IOC = \frac{\Sigma R}{N}$	ผลการ พิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
2	1	0	1	1	0	3	0.60	ใช้ได้
3	0	1	0	1	1	3	0.60	ใช้ได้
4	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
5	1	-1	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
6	1	1	1	1	0	4	0.80	ใช้ได้
7	0	1	0	1	1	3	0.60	ใช้ได้
8	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
9	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
10	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
11	0	1	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
12	0	1	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
13	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
14	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
15	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้

หมายเหตุ ค่า IOC ที่รับได้ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป

ผลการวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ

ตารางภาคผนวกที่ 4 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อ

คำถามกับนิยามศัพท์เฉพาะ (Item of Congruence : IOC)

ปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ข้อที่	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ					ผลรวม ของ คะแนน ΣR	$IOC = \frac{\Sigma R}{N}$	ผลการ พิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
2	1	0	1	1	0	3	0.60	ใช้ได้
3	0	1	0	1	1	3	0.60	ใช้ได้
4	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
5	1	-1	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
6	1	1	1	1	0	4	0.80	ใช้ได้
7	0	1	0	1	1	3	0.60	ใช้ได้
8	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
9	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
10	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
11	0	1	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
12	0	1	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
13	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
14	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
15	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้

หมายเหตุ ค่า IOC ที่รับได้ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป

ผลการวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ

ตารางภาคผนวกที่ 5 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อ

คำถามกับนิยามศัพท์เฉพาะ (Item of Congruence : IOC)

ปัจจัยด้านความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง

ข้อที่	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ					ผลรวม ของ คะแนน ΣR	$IOC = \frac{\Sigma R}{N}$	ผลการ พิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
2	1	0	1	1	0	3	0.60	ใช้ได้
3	0	1	0	1	1	3	0.60	ใช้ได้
4	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
5	1	-1	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
6	1	1	1	1	0	4	0.80	ใช้ได้
7	0	1	0	1	1	3	0.60	ใช้ได้
8	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
9	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
10	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
11	0	1	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
12	0	1	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
13	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
14	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
15	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้

หมายเหตุ ค่า IOC ที่รับได้ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป

ผลการวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ

ตารางภาคผนวกที่ 6 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อ

คำถามกับนิยามศัพท์เฉพาะ (Item of Congruence : IOC)

ปัจจัยด้านนิสัยในการรักเรียน

ข้อที่	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ					ผลรวม ของ คะแนน ΣR	$IOC = \frac{\Sigma R}{N}$	ผลการ พิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
2	1	0	1	1	0	3	0.60	ใช้ได้
3	0	1	0	1	1	3	0.60	ใช้ได้
4	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
5	1	-1	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
6	1	1	1	1	0	4	0.80	ใช้ได้
7	0	1	0	1	1	3	0.60	ใช้ได้
8	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
9	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
10	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
11	0	1	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
12	0	1	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
13	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
14	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
15	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้

หมายเหตุ ค่า IOC ที่รับได้ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป

ผลการวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ

ตารางภาคผนวกที่ 7 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อ

คำถามกับนิยามศัพท์เฉพาะ (Item of Congruence : IOC)

ปัจจัยด้านคุณภาพการสอน

ข้อที่	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ					ผลรวม ของ คะแนน $\sum R$	$IOC = \frac{\sum R}{N}$	ผลการ พิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
2	1	0	1	1	0	3	0.60	ใช้ได้
3	0	1	0	1	1	3	0.60	ใช้ได้
4	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
5	1	-1	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
6	1	1	1	1	0	4	0.80	ใช้ได้
7	0	1	0	1	1	3	0.60	ใช้ได้
8	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
9	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
10	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
11	0	1	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
12	0	1	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
13	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
14	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
15	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้

หมายเหตุ ค่า IOC ที่รับได้ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป

ผลการวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ

ตารางภาคผนวกที่ 8 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อ

คำถามกับนิยามศัพท์เฉพาะ (Item of Congruence : IOC)

ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมภายในห้องเรียน

ข้อที่	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ					ผลรวม ของ คะแนน ΣR	$IOC = \frac{\Sigma R}{N}$	ผลการ พิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
2	1	0	1	1	0	3	0.60	ใช้ได้
3	0	1	0	1	1	3	0.60	ใช้ได้
4	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
5	1	-1	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
6	1	1	1	1	0	4	0.80	ใช้ได้
7	0	1	0	1	1	3	0.60	ใช้ได้
8	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
9	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
10	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
11	0	1	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
12	0	1	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
13	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
14	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
15	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้

หมายเหตุ ค่า IOC ที่รับได้ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป

ผลการวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ

ตารางภาคผนวกที่ 9 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อ

คำถามกับนิยามศัพท์เฉพาะ (Item of Congruence : IOC)

ปัจจัยด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน

ข้อที่	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ					ผลรวม ของ คะแนน ΣR	$IOC = \frac{\Sigma R}{N}$	ผลการ พิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
2	1	0	1	1	0	3	0.60	ใช้ได้
3	0	1	0	1	1	3	0.60	ใช้ได้
4	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
5	1	-1	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
6	1	1	1	1	0	4	0.80	ใช้ได้
7	0	1	0	1	1	3	0.60	ใช้ได้
8	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
9	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
10	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
11	0	1	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
12	0	1	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
13	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
14	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
15	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้

หมายเหตุ ค่า IOC ที่รับได้ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป

ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ

ตารางภาคผนวกที่ 10 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อ

คำถามกับนิยามศัพท์เฉพาะ (Item of Congruence : IOC) ปัจจัยด้าน

ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ข้อที่	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ					ผลรวม ของ คะแนน ΣR	$IOC = \frac{\Sigma R}{N}$	ผลการ พิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
2	1	0	1	1	0	3	0.60	ใช้ได้
3	0	1	0	1	1	3	0.60	ใช้ได้
4	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
5	1	-1	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
6	1	1	1	1	0	4	0.80	ใช้ได้
7	0	1	0	1	1	3	0.60	ใช้ได้
8	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
9	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
10	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
11	0	1	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
12	0	1	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
13	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
14	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
15	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้

หมายเหตุ ค่า IOC ที่รับได้ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล นางสาวกมลลักษณ์ ไปวันเสาร์
วัน เดือน ปีเกิด 13 มีนาคม 2523
ที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 19 หมู่ 10 ตำบลท่าสองคอน อำเภอเมือง
จังหวัดมหาสารคาม
ตำแหน่ง ครู
สถานที่ทำงาน โรงเรียนหนองเรือวิทยา ตำบลหนองเรือ อำเภอหนองเรือ
จังหวัดขอนแก่น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
มัธยมศึกษา เขต 25

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2546 ศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
พ.ศ. 2558 ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการ
ศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ทุนการศึกษา

พ.ศ. 2555 ทุนวิจัยของคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY